

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KÜLLERİN GECEYARISI

AŞK BAZEN YARALARI SARAR.
BAZEN DE HER ŞEYİ YAKIP KÜL EDER.

EMBER HOLLOW EDERHALARI

2

TESSA HALE

NOX*

Çevirmen: Ash Kuyumcu

Hayden, Ember Hollow'a geldiğinde her şeyin değişeceğini biliyordu ama kendini bir savaşın ortasında bulmayı hiç beklemiyordu. Geçmişine ait cevapsız sorulara her gün bir yenisi ekleniyordu. Üstüne üstlük hayatına bomba gibi düşen beş ejderhayla kurduğu bağ yüzünden artık geri dönülmez bir yola girmişti.

Bastırılmış arzular ve alev alev bir tutkunun arasında, mantıktan daha güçlü bir şey büyüyordu. Düşman her köşe başında pusuda bekliyordu ve bağlarını korumak düşündüklerinden de zor olacaktı.

Kadim güçler harekete geçerken Hayden korkunç bir ikilemde kalacaktı. Ya kendi büyüstünü serbest bırakacak ya da kalbini ateşe atacaktı.

NOX*

DESTEK
DUKKAN

www.destekmedyagrup.com www.destekdukkani.com
i Nox yayınları e Nox yayınları X Nox yayınları
v Nox yayınları @ info@destekyayinlan.com

KDV'den muafdir.

Yetişkin Okurlara Önerilir

KÜLLERİN GECEYARISI

*Düzenleme
Ny.özlem*

TESSA HALE

NOX[★]

Ninova

**DESTEK
MEDYA
GRUBU**

NOX* YAYINLARI: 32

ROMAN: 32

KÜLLERİN GECEYARISI / TESSA HALE

Orjinal adı: Midnight of Ashes

© Tessa Hale 2023

Hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Aslı Kuyumcu

Redaksiyon: Ece Yücesoy

Son okuma: Deniz Şen

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı*Tuğçe Arık

Nox Yayınları: Nisan 2026

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-90188-1-2

© Nox Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

▶ www.destekmediagroup.com ⓘ www.destekdukkkan.com
f Noxyayinlari 📧 noxyayinlari 🐦 noxyayinlari
🎵 noxyayinlari 📧 info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 77699

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Ninova

KÜLLERİN GECEYARISI

TESSA HALE

Çeviren: Aslı Kuyumcu

NOX*

Ninova

BİRİNCİ BÖLÜM

Hayden

Acı. Benim için var olan yegâne şey acıydı. Beni içten içe tüketen bir alev fırtınası. ^

Bir yanıma yere düştüğümün farkındaydı. Sert betona çarpışım, göğsümün içindeki ıstırapın yanında hiçbir şeydi.

Bedenim yuvarlandı ve bakışlarım gökyüzüne döndü. Gökyüzü o kadar güzeldi ki. Bulutsuzdu. Yıldızlar parlıyordu.

Yanıp sönerek titreşiyorlardı.

Keskin bir uğultuyla tekrar duyar hâle geldim. Bağırışmalar vardı. Kaldırıma vuran ayakların sesleri.

Derken Easton'ın yüzü görüş alanıma girdi.

Tanrım, o kadar yakışıklıydı ki. Benden ne kadar nefret ettiğini bildiğim hâlde ona karşı hissettiğim çekime engel olamıyordum. Yakışıklılığına bakmaya doyamıyordum.

Kafasının tepesindeki topuzu yamulmuştu. O altın rengine çalan açık kahverengi saç telleri suratının önüne düşüyordu. Tebeşir gibi bembeyaz kesilmiş olan suratının önüne. Normalde bronzlaşmış olan teni hiç de doğal olmayan bir beyazlığa bürünmüştü.

“Hayden,” dedi Easton hırıltılı bir sesle.

Ona cevap vermek istedim. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Ama ağzım bu kelimeleri şekillendiremiyordu. Şişmiş ve hantallaşmış gibi gelen dilimi hareket ettirmekte zorlanıyordum.

Easton'ın elleri ne yapması gerektiğini bilmiyormuşçasma üzerimde geziniyordu. En sonunda göğsüme bastırmaya başladı.

Avuç içlerini gövdeme bastırana kadar hissettiğim ağrının biraz köreldiğini fark etmemiştim. Şoka mı girmiştim acaba? Ama öyleyse bile artık o şoktan çıkmıştım.

Taptaze bir ıstırap dalgası bedenimi kapladı. Alev tekrar harlanmış, beni yine içten içe tüketmeye başlamıştı. Dayanamayıp bir çığlık attım.

Easton bir dizi küfür sıraladı. "Özür dilerim. Çok ama çok özür dilerim. Bunu yapmak zorundayım. Canını acıtmak zorundayım."

Ben tekrar şoka girerken acının keskinliği azaldı. Tepemdeki yıldızlar titreşti ve gözkapaklarım da onlarla birlikte titredi.

Easton göğsüme daha sert bastırdı. "Hayır. Gözlerini kapama, Hayden. Benimle kal."

Easton'a neydi ki? O beni burada istemiyordu. Ölüp gitsem her şey çok daha kolaylaşırdı belki.

"Lütfen," diye yalvardı.

Sesindeki yalvarışı anlamlandırmak için tekrar gözlerimi açtım.

Easton'ın gözleri ay ışığında parıltıyordu. "Niye?" diye hırıltıydı. "Niye böyle bir şey yaptın ki?"

Onu önemsediyimi söylemek istedim. Götlük yaptığı zamanlarda bile. Ama kelimeleri ağzımdan çıkaramadım.

Gözünden akan tek bir damla yanağından süzülüp benim yanağıma damladı.

Bağrıışmalar duyuldu. Ne kadar uzaktan geldiklerini ve kulaklarımın çınlaması yüzünden bu seslerin kime ait olduğunu çıkaramıyordum. Easton da bağırarak bir şeyler söyledi ama bu bağırışı tehdit içermiyordu. Oğlanlarla konuşuyor olmalıydı.

Tepemde yeni suratlar belirdi ve onların kim olduğunu anlamaya çalıştım. Bulanık görsem de Knox'u tanıdım. Yanıma çömelip elimi tuttu.

"Hayden," diye fısıldadı. Bu tek kelimeye öyle büyük bir acı sığdırmıştı ki...

Maddox, Easton'a sertçe bir şeyler söyleyince Easton hemen geri sıçradı. Ayağa kalkıp ellerine bakmaya başladı. Kanla kaplanmış ellerine. Benim kanımla.

Ardından Maddox'ın yüzü gözümün önünde belirdi. "Çok üzgünüm, *Mo Ghràidh*. Bu canını çok yakacak."

Benim cevap vermeye çalışmamı beklemedi ve aniden göğsüme bir şey bastırdı. Çığlık atacak mecalim olsaydı gırtlığımdan bir çığlık kopardı. Ama mecalim yoktu. Sanki artık acıyı hissedebilen yalnızca ufacık bir parçam kalmıştı.

Kendimde olsaydım, Maddox'ın yardım gelene dek yaranın üzerine bir şeyler bastırıp kanamayı durdurmaya çalıştığını anlardım.

Dudaklarımın kenarları aşağı doğru kıvrılmak istedi. Yardım gelecek miydi ki? Ben bir ejderha alev topunun hedefi olmuştum. Bunun dönüşü olup olmadığını bile bilmiyordum.

Maddox, "Şuraya bastır," diye buyurdu Knox'a.

Knox'un beti benzi attı ama başını yukarı aşağı salladı. Gazlı beze bastırmaya başladı. Bu temas canımı hiç yakmadı. Bu kötüye işaret olmalıydı. Canımın çok fena yanması gerekirdi.

"Caél, serum," diye bağırdı Maddox.

Viking savaşıma da ilk kez o zaman gördüm. İlk yardım çantasını karıştırıp nihayet Maddox'a bir tür hortum ve kapalı bir paket uzatırken zar zor nefes alıyordu.

Gözleri bana döndü. Soluk mavi gözleri şu anda neredeyse tamamen renksizdi. Orada öyle büyük bir ıstırap yatıyordu ki. Onun da ötesinde, dehşet.

Onu teselli etme dürtüm çok kuvvetliydi. O kadar ki kaldırımdan kalkıp ona kollarımı dolamama yetebileceğini sandım. Ama yeterli değildi.

"Bu biraz canını yakacak," diye fısıldadı Maddox.

Bunu duymak canımı yaktı. Mad'in sesindeki o şefkat. Bir ayağımın çukurda olduğunu bilmeme rağmen bana her şeyi hâlâ açıklıyor olması.

İğnenin derimi deldiğini, ince hortumun içeri girdiğini hissetmedim. Ama serin bir sıvının damarlarıma karıştığını hissettim. Uyuşturucu. Acımı hafifletecek bir şey.

Maddox bedenimin çoktan tepeden tırnağa uyuştüğünü bilmiyordu ve bu da bana yardım etmek için elinden gelen tek şeydi. Dünya biraz daha bulanıklaştı.

Cillian'ın cüsseli silueti Maddox'ın tepesindeydi. "Beş dakikaya kalmaz burada olacaklar."

Suratı tamamen ifadesizleşen Maddox ona baktı. "O kadar dayanabileceğinden emin değilim."

İKİNCİ BÖLÜM

Easton

Ellerime bakmaktan kendimi alamıyordum. Ellerim ilk kez kana bulanmıyordu. Bu kırmızımsı kahverengi renge sayamayaçağım kadar fazla defa boyanmışlardı. Ama şu anda ilk defa kana bulanmışlar gibi hissediyordum. Çünkü bu kan *onun* kanıydı.

Suçluluk boğazıma sarıldı. Pasif, hantal bir duygu değildi bu. Damarlarımda gürül gürül akan ve önüne çıkan her şeyi kasıp kavuran bu suçluluk duygusu acımasızdı. Tamamen kontrolden çıkmıştı.

Yaptığım onca şeyden, özellikle de bu gece yaptıklarımın sonra Hayden yine de beni korumak için kendini ejderha alevinin önüne atmıştı.

Niye?

Bu soru beynimde dönüp duruyordu.

“Dayanmasını sağlayacaksın,” diye hırladı Cillian.

Sesindeki alfa tonu beni kendime getirdi. Cillian, Hayden üzerinde çalışan Maddox’a ters ters bakıyordu. Mad kızın göğsünü gazlı bezlerle kaplamış ve ona bir serum takmıştı. Tanrım, ona acısını hafifletecek bir şeyler verdiğini umuyordum.

Kanamasını durdurmaya kalktığımda Hayden’in attığı çığlık ömrümün sonuna kadar kulaklarımda çınlayacaktı.

“Elimden geleni yapıyorum,” dedi Maddox. Sesi tamamen düz, duygudan yoksundu. İçten içe ölmüş gibi.

“Mad!” diye bağırdı Knox panik dolu bir sesle. “Sanırım nefes almayı bıraktı.”

Maddox sövüp Hayden'in üzerine eğildi. "Kalp masajı yapmaya başlamamız gerekiyor."

Ama Hayden'in göğsü çoktan paramparça olmuştu. Kalp masajının işe yarayacağını sanmıyordum. Yine de Knox suni teneffüs yaparken Maddox da kalp masajına başlamıştı.

Caél'in devasa cüssesi önümde belirdi. "Sen. Bu senin suçun." Beni sertçe ittirdi ama onu durdurmaya çalışmadım. "En baştan beri istediğin buydu. Şimdi mutlu musun?"

Cillian, Caél'in yumruğu suratıma isabet etmeden onu gömleğinin arkasından tutarak geri çekti. Ama keşke alfamız onu durdurmasaydı. Keşke Caél'in yumruğu çenemi paramparça etseydi. Belki o zaman göğsümde girdap gibi dönen bu ıstıraptan aklımı biraz olsun uzaklaştırabilirdim.

"Kendine gel. Bu ihtiyacımız olan son şey," diye bağırdı Cillian.

Siren sesleri duyulmaya başladı. Uzaktan ışıklarını da görür gibi oldum.

Cillian'ın sürünün ambulansını çağıracağını biliyordum. Bu ambulans kendimizi garantiye almak için vardı. Bir ejderha şekil değiştireni yaralanırsa, kendi rızası dışında dönüşme ihtimali her zaman bulunurdu. Ambulansımızın içinde de bu dönüşümü engelleyecek bir ilaç ile şekil değiştirenler için uygun tıbbi malzemeler bulunuyordu.

Maddox dakika başı Knox'a, "nefes ver" diye talimat veriyordu. Bu talimatın arkasındaki anlama dayanamıyordum. Her seferinde taptaze bir ıstırap bedenimi biçiyordu.

Ambulans tekerleklerini ciyaklatarak durdu ve iki sürü üyesi ambulanstan atladı. Bugüne dek gereğinden fazla yaralanma gören bu ikisi bile Hayden'i görünce duraksadı. Onun bizim için ne olduğunu biliyorlardı. Bunun nelere yol açabileceğini.

Bir tür makineyle koşa koşa gelip Hayden'in göğsüne pedler taktılar.

"Hazır," dedi Gretchen.

Herkes geri çekildi.

Hayden'in bedeni kasılarak seğirdi. Kafamı çevirmek istiyordum ama yapamadım.

Gretchen parmaklarını Hayden'in boynuna dayayıp dişlerini sıktı. "Hazır."

Hayden'in bedeni bir kez daha kasıldı.

Gretchen tekrar iki parmağını Hayden'in boynuna bastırdı. "Nabızı döndü. Gidelim."

Birkaç saniye sonra Hayden bir sedyeye yatırılmıştı. Bağ eşlerim ambulansın arkasında onun yanına bindiler ama ben hemen öndeki yolcu koltuğuna doğru ilerledim. Buna benim sebep olduğumu bile bile onun o kadar yakınında bulunmaya dayanamazdım.

Gene direksiyonun başına geçip tekrar sirenleri açtı.

"Büyücü nerede?" diye bağırdı Cillian ambulansın arkasından.

"Muayenehanede bekliyor ve gerekli şeyleri hazırlıyor," diye seslendi Gene.

Birden büyücüye acımaya başladım. Önüne imkânsız bir görev konmuştu ve elinden bir şey gelmeyeceğinden bu görevde başarısız olduğunda klanımızın bir parçası olarak hayatma devam etmesi mümkün olmayacaktı. Cillian bir daha o adamı gözünün önünde istemezdi.

Gene gazı kökledi.

Bölgemize yaptığımız yolculuk, normalde süreceğinin yarısı kadar sürdü. Kapılar önden açılmıştı ve kapılara yaklaşıırken ambulans yavaşlamadı bile. Ambulans evin önünde patinaj çekerek durdu, yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olan sürü üyeleri orada bizi bekliyordu.

Knox'la Cillian sedyeyi kaldırırken Gretchen da sedyenin üzerine binmiş, bir tür poşetle Hayden'in nefes almasına yardımcı oluyordu. Ben de robotmuşum da beni başka biri kontrol ediyormuş gibi hareketlerle peşlerinden gittim.

Bu bir bakıma doğruydı aslında. Hayden'a dokunmuştum. Ten tene. Eş bağının sistemimde kıvılcımlandığını hissetmiştim. Bağımız güçlendirilmemiş olsa da kontrol artık Hayden'in elindeydi.

Knox'la Cillian sedyeyi holden geçirirken Caél'le Maddox da diplerinden ayrılmıyordu. Hastane kanadına vardığımızda, yeni büyücümüz Marcus da ânında sedyenin yanında belirdi.

Hayden'a baktığında renginin nasıl attığı gözümden kaçmadı.

"Ne oldu?" diye sordu Marcus.

Odadaki tüm gözler bana döndü.

"Ejderha alevi. Ejderha aleviyle vuruldu." Sesim bana ait değilmiş gibi geliyordu.

Marcus anladığını göstermek için sertçe başını salladı ve malzemeleri toplayıp onları bir kâsenin içinde karıştırmaya başladı. Çalışırken hangisi olduğunu bilmediğim bir dilde ilahi okudu. Birkaç saniye sonra başını kaldırdı. "Eşlerine ihtiyacım var. Hepsine."

İçimi panik kapladı ama kuvvetli bir el kolumu kavradı. Başımı eğip baktığımda Caél'in dövmeli elini gördüm.

"Ona yardım etmezsen kalbini göğsünden sökerim, canlı canlı."

Bunu yapacağından hiç şüphem yoktu. "Hiçbir yere gitmiyorum." Marcus benden ne isterse yapacaktım. Yapmalıydım.

"Ellerinizi çıplak tenine değecek şekilde onun üzerine koymanızı istiyorum," diye bizi yönlendirdi Marcus. "Onu kurtarmak için azıcık bir ihtimal varsa, bunu sizin enerjinizle yapabiliriz. Enerjinizin onun içine doğru aktığını gözünüzde canlandırın."

Yaklaşıp avucumu baldırına koydum. Elektrik çarpmışa döndüm ve neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum. Hayvanım yüzeye çıktı. Özgür kalmak, onu kendisinin yapıp korumak istiyordu. Eşinin hayatının tehlikede olduğunu biliyor ve bu konuda beni suçluyordu.

Hayden'ın tenine odaklanarak onu baskıladım. Teni fazla soğuktu. Bu her açıdan yanlış bir hissiyattı.

Marcus adaçayı demetine benzeyen bir şeyi hazırladığı karışma daldırıp Cillian'a uzattı. "Bunu ateşinizle yakın."

Cillian ağzını açtı ve ağzından çıkan bir alev tutamı demeti yaktı.

“Ellerinizi Hayden’in üzerine koyun,” diye buyurdu Marcus. “Enerjinizi odaklayın.”

Son birkaç haftadır görmezden gelmek için çaresizce kendimle mücadele ettiğim bağı hissettim. Ardından bütün varımı yoğunluğu bu bağa döktüm. Yardımcı olacağını bilsem, ciğerlerimdeki son nefesi bile verirdim.

Marcus ilahi okuyup Hayden’in üzerine kül serpmeye başladı. Fakat bu, bildiğimiz siyah kül değildi. Bin bir renkliydi ve düşerken de rengi değişmeye devam ediyordu.

Birden bir çekim hissettim, ardın da enerjimin emildiğini. Kendimi bırakıp Hayden’in ihtiyacı olanı almasına müsaade ettim.

İlahisini daha yüksek sesle okurken büyücüleri sarmalayan o yeşil enerji de Marcus’un etrafında dönüyordu. Kıvılcımlar Hayden’in üzerine düştü ve ardından göğsüne oturdu.

Göğsündeki yarık iyileşmeye başladığında gözlerimi ayırmadan seyrettim.

Hayden’in eti birleştiği anda Marcus sedyeye doğru devrildi. Suratında rahatlamaya benzer hiçbir ifade olmadan Hayden’a baktı. “Şimdi elimizden tek gelen beklemek. Size geri dönüp dönmemek tamamen onun elinde.”

Bunu duyunca farklı türden bir acı hissettim. Çünkü ben Hayden’in kaçmak istemesine sebep olmuşum. Bağ eşlerimin ona karşı hislerinden kuşku duymasına. Şimdi ölürse, bu iki kat benim suçum olacaktı.

Düzenleme
Ny.ozlem

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Uçuyordum. Hissedebildiğim tek şey suratıma vuran rüzgâr ve tamamen ağırlıksız olmanın getirdiği hissiyattı. Cennetteydim sanki.

Yere doğru inişe geçtim, ardından havada bir takla atarak tekrar gökyüzüne doğru yükseldim. Sırtüstü dönüp havada süzülürken bir kahkaha patlattım.

Bu his resmen harikaydı. Bunun sona ermesini asla istemiyordum fakat göğsümün içinde bir çekim hissediyordum. Bir şeyler beni yere doğru çekiyordu.

Kaşlarımı çattım. İnmek istemiyordum. Herhangi bir sorunun ya da acının bulunmadığı, kendimi özgür hissettiğim gökyüzünde kalmak istiyordum.

“Kaşlarını çattı. Canı mı yanıyor?” diye sordu kalın bir ses.

Bu ses tanıdıktı. Bir yanımda, *Viking*, dedi. Ama bunun ne anlamı geldiğini bilmiyordum.

“Fiziksel olarak iyileşti. Şu anda acı çekmemesi gerekiyor.” Bu pürüzsüz, puslu ses tam bir profesörün ağzından çıkma gibi geldi.

“Bir haftadır bilinci kapalı,” diye hırladı Viking ve bir şeylerin parçalanma sesi geldi.

“Gidip dönüşmen gerekiyor,” dedi alfa. “Yoksa hayvanın dizginleri eline alıp bunu kendi halledecek.”

“Onu bırakmayacağım.”

Viking’in sesindeki acı iniş yaparak yavaşça yere konmama neden oldu. Onu görmek istiyordum. Onu teselli etmek istiyordum.

Zemin yoğun bir pusla kaplıydı sanki. Sesin kaynağını bulmak için pusun içinde yol almam gerekti.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama gözkapaklarım yıllardır kullanılmamış da bu hareketi nasıl yapacağını unutmuş gibi ağır geliyordu. Nihayet birkaç denemenin ardından görüşüm ışıkla doldu.

“Hayden?” Knox’un sıcak sesi etrafımı sararken bir el elimi sıktı. Elini yanağıma dayadı. “Hepimiz buradayız. İyisin. Güvendesin.” Caél’in devasa cüssesi tepemdeydi. “Ufaklık?” dedi hırıltılı bir sesle.

Cennet ve cehennemin tek vücutta birleşmiş hâlini andırıyordu. Onu görmek bile içimdeki bir düğümü çözmeye yetti ama kızarık gözlerinin altında koyu renk halkalar belirmişti ve beyaz teni hastalıklı bir tona bürünmüştü.

“Selam,” diye hırıldadım.

Caél alnını alnıma dayayarak derin bir nefes aldı. “Geri döndün.”

Kelimeleri anılarımın yüzeye çıkmasını sağladı. Arka sokak. O berbat adam. Ejderha alevi.

Alevlerin göğsüme isabet ettiği ânı hatırlayınca irkildim.

Caél geri çekildi ama elimi tuttu. “Güvendesin.”

Bakışlarım odada gezindi. Knox yatağımın yanındaki bir sandalyede oturmuştu ve çenesi gür sakallarla kaplanmıştı. Karanlık bir intikam meleği gibi giyinmiş olan Cillian kollarını kavuşturmuş hâlde ayakta dikiliyordu. Beni dikkatle izleyen Maddox’ın elinde bir pano vardı. Easton ise hiçbir şeyi açık etmeyen duygusuz bir maskeyi andıran bir suratla odanın öteki ucunda oturuyordu.

Kavuşturduğu kollarını açan Cillian yatağın yanına geldi. “Nasıl hissediyorsun?”

Zihnimde bir liste çıkarmaya çalıştım ama kafamın için allak bullaktı. “İyiyim sanırım. Yorgunum sadece.”

Maddox başıyla onaylayıp yatağın üzerinde asılı duran serumu düzeltti. “İyileşmek için çok enerji tüketmen gerekti. Bir süre yorgun hissedeceksin. Gücünü geri kazanman için sana damar yoluyla özel vitaminler ve besinler verdik.”

Tepemde asılı duran torbaya baktım. Normalde hastanede taktıracağınız renksiz sıvı değildi bu. Yeşilimsi bir tonu vardı ve parıldıyormuş gibi duruyordu. *Büyü*. Bunun insanların iyileşmesine nasıl yardımcı olabileceğine dair her şeyi öğrenmek istiyordum.

Cillian yatağın başucuna geldi ve yüzüme düşen saçlarımı okşayarak geriye taradı. “Ağrın yok mu?”

Başımı iki yana salladım. “Yok.”

Göğsüme aldığım darbeyi hatırlayıp serumu bozmamaya çalışarak ellerimi Caél’le Knox’tan kurtardım. Göğsümün hâlini görebilmek için aşına olmadığım bir pijama üstünün düğmelerini çözmeye başladım.

İçerisi bir dizi hırlamayla doldu. Bunlar korumacı hırlamalar değil, öfkeli seslerdi. Bu duygu, göğsümdeki izle eşleşiyordu. Buruşuk deriden oluşan bir havai fişek patlamasını andırıyordu. Ama aynı zamanda iyileşme sürecinin normalde olması gerektiğinden çok daha ileri seviyesinde gibiydi.

Cillian dokunuşuyla onu silebilirmiş gibi bir elini yara izinin üzerine bastırdı. “Ağır yaralanmıştın. İz kalmadan iyileşmenin bir yolu yoktu.”

Gözlerinin içine baktım. “Şu anda hayatta olmam nasıl mümkün hiç bilmiyorum.”

Oda bir kez daha hırlamalarla doldu.

Caél bana dokunmamaya dayanamıyormuş gibi bir kez daha elimi tuttu. “Hal’i lime lime edeceğim.”

Bunu duyunca ürperdim. “O bir Corbett’ti, değil mi?”

“Evet,” dedi Cillian sıkılı dişlerinin arasından. “Betaları. Alfa’nın oğlu.”

“Ve sizden nefret ediyor,” diye çıkarımda bulundum.

“Easton’ın anlattığına göre, onu öldürüp seni kaçırmayı ummuş,” dedi Cillian sesinde ölümcül bir tınıyla.

Bakışlarım Easton’a kaydı. Odanın öteki ucundaki yerinden kırmılamamıştı. Aralarında en berbat o görünüyordu. Gözleri kıp-

kırmızıydı. Saçları birbirine dolanmış hâlde omuzlarının üzerine dökülüyordu. Sanki içinde yaşam kıvılcımı kalmamış gibiydi.

Herhangi bir duygu kırıntısı görmeye çalışarak onu daha yakından inceledim. O anda bir zerre nefrete bile razıyım. Ama hiçbir şey yoktu.

Yanağımın içini ısırdım. “İyi misin? Sana da vurmadı, değil mi?”

Easton’ın vücudu elektrik çarpmış gibi seğirdi. Duvardan destek alarak ayağa kalkarken kasları kasıldı. “Niye? Bunu niye yaptın?”

Ağzından çıkan her kelime öfke yüklüydü. Ama buna minnet-tardım. Öfkesi en azından Easton’ın ölmediği anlamına geliyordu.

Suratını inceleyip öfkesinin kaynağını bulmaya çalıştım. Bir kez daha göz göze geldik ve bakışlarımı kaçırmadım. “Seni önemsiyorum,” dedim yalnızca. “Seni önemsememi istemediğini biliyorum. Ama önemsiyorum işte. Ne kadar götlük yaptığının bir önemi yok. Birilerinin seni öldürmesine göz yumamazdım.”

Easton çenesini sıkarken göğsü aldığı kesik kesik nefeslerle inip kalkıyordu. Bir şeyler diyecekmiş gibi dudakları aralandı ama hiçbir şey demeden döndü ve odayı terk etti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Easton'ın kapıdan çıkıp koridorda gözden kaybolmasını seyrederken göğsüm acıyla kavruldu. Acaba bu, aldığım darbenin bir yankısı mı yoksa yeniden reddedilişimin taze acısı mı diye merak ediyordu bir yanım.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı Knox. Sesi hırıltılıydı ve kendi ıstırapıyla yüklüydü.

Ona dönüp elimi kaldırarak kalbinin üzerine koydum. “Bu senin suçun değil.”

Knox başını iki yana salladı. “Easton korkusunun kendisini mahvetmesine müsaade etti ve bu neredeyse seni kaybetmemize yol açıyordu. En sevdiğimiz kişiyi. Onu asla affetmeyeceğim.”

Midem düğümlendi. Bu istediğim son şeydi. Özellikle de şu anda birbirlerine ihtiyaçları varken.

“Yapma.” Avucumu Knox'un göğsüne daha sert bastırdım. “Onun sana ihtiyacı var, senin de ona ihtiyacın var.”

“Yapamam, Hayden. Bu sefer fazla ileri gitti.”

Elimi Knox'un göğsünden çekmedim ama ısrar da etmedim. Bunun zamanı da gelecekti. Şimdi iyi olduğuma dair içlerini rahatlatmalıydım.

Avucumun altında bir şey dalgalandı. Knox'un kalbinin atışından farklı bir şey. Elime bakarken kaşlarımı çattım. Resmen Knox'u *hissedebiliyordum*. Ya da belki de onun enerjisini?

“Ne oldu?” diye sordu Knox endişeli bir sesle.

“Hiç. Sadece...” Parmaklarımı karın kaslarının üzerinde gezdirdim. “Seni hissedebiliyorum.”

Knox odadaki diğer oğlanlarla bakıştı.

İçimi bir anksiyete dalgası kapladı. “Ne oldu? Bir sorun mu var?”

Cillian bir elini sarı saçlarımın arasına daldırdı. “Sakin ol, Minik Alev. Bir şeyin yok. Yalnızca bağı kuvvetlenmesini hissediyorsun.”

Kafam karışmış hâlde ona baktım.

“Yaralandığında Easton sana dokundu. Kanamayı durdurmaya çalışıyordu.”

“Peki...”

“Bağ eşlerin arasında sana dokunan son kişi oydu. Yani artık bize karşı daha kuvvetli bir çekim hissetmeye başlayacaksın,” diye açıkladı Cillian.

“Ayrıca yakında ejderhanın yüzeye çıkabileceği anlamına geliyor bu,” diye ekledi Maddox.

“Ne?” diye ciyakladım.

Knox bana şefkatle gülümsedi. “Hayvanım onunla tanışmayı dört gözle bekliyor.”

“Eh, hayvanına söyle de sakın olsun. Devasa bir kertenkeleye dönüşmeye hazır değilim.”

Knox bir kahkaha attı.

Caél bana çatık kaşlarla baktı. “Biz kertenkele değiliz. Biz ejderhayız.”

Bıkkın bir ses çıkardım. “Benim gözüme hepsi aynı geliyor.”

“Alakasız bile yok,” diye hırladı Cillian.

“Eh, nasıl görünüyorsa görünsün, hazır değilim.”

Maddox birkaç saniye beni süzdü. “Hayvan yarının bir noktada kanatlarını açması gerekiyor. O kadar uzun zamandır içinde gömülü ki onu kilit altında tutmaya devam edersen bir noktada egemenlik için sana savaş açabilir.”

Ürperdim. “Benim insana dönmeme izin vermemek gibi mi?”

“Evet,” diye dobra bir cevap verdi Maddox.

Beni ele geçiren panik hızlı ve yakıcıydı, ejderham sanki her an dışarı fırlayıp beni esir alacakmış gibi etrafa bakınmaya başladım.

Cillian bir kez daha enseme sıktı. “Nefes al, Minik Alev. Ben sana yardım edeceğim.”

“Nasıl?” diye sordum.

“Cillian bir alfa,” diye açıkladı Knox. “Ejderhan onun otoritesini tanıyacaktır.”

“Vahşileşmezse tabii,” diye mırıldandı Caél.

“Vahşileşmek mi?” diye ciyakladım.

“Yardımcı olmuyorsun,” diye hırladı Cillian. Bana döndü. “Hayvanlarımızın vahşileşmesi çok nadir görülen bir durum. Dışarı çıktığında ejderhanı karşılayacağız ve güvende hissetmesini, el üstünde tutulduğunu görmesini sağlayacağız. Eşlerinin yanında olması yardımcı olacaktır.”

Kafamı tekrar yastıklara dayarken başım dönüyordu. “Tüm bunları sindirmek çok zor.”

Odaya bir sessizlik çöktü. Hatta içerisi *fazla* sessiz oldu.

Onlara ters ters baktım. “Başka ne var?”

Bakışlarım ağzı sert bir çizgi hâlini almış olan Maddox’a döndü. “Söylesene.”

Mesele her neyse Maddox bunu bilimsel olarak açıklardı. Gerçeği çarpıtmadan.

Maddox huzursuzca kıpırdandı. “Artık hepimiz sana dokunduğumuz için, dikkat etmemiz gereken başka bir durum daha var.”

“Ne?” diye öğrenmek istedim.

“Eşlerinin yanında olması ve sana dokunması ejderhanın yüze çıkmasına sebep olabileceği gibi aynı zamanda kızgınlığa da neden olabilir.”

Birkaç kere şaşkın şaşkın gözlerimi kırptırdım. “Kızgınlık mı? Ateş püskürtmem gibi mi yani?”

Panik geri dönmüştü. Ya birilerini yaralarsam?

“Hayır,” diye beni temin etti Knox. “Bu, dönüşümle birlikte gelecek.”

“Harika,” diye mırıldandım. “Peki neymiş bu kızgınlık?”

Kimsenin gıkı çıkmıyordu.

“Biriniz konuşmaya başlasın!” diye bağırdım.

“Bu senin doğurganlık döneminin geldiğini gösterir,” dedi Maddox en sonunda.

“Bir dakika, sen az önce *doğurganlık* mı dedin? Yani bir sürü ejderha bebeğine hamile kalabileceğim anlamında doğurganlık mı?”

Maddox yüzünü buruşturdu. “Evet. Bu senin hamile kalabileceğin anlamına geliyor. Ama bu, şey, aynı zamanda, eee...”

“Söyle gitsin,” diye buyurdum.

Cillian bir kez daha enseme sıktı. “Dokunma açlığı çekmeye başlayacaksın. Sık ve uzun cinsel temaslara ihtiyaç duyacaksın. Bu acı verici olacak ve açlığın doyurulmazsa canını gerçekten çok yakabilir.”

Ağzım kocaman açıldı.

Kocaman bir uçan kertenkeleye dönüşmekle kalmayacaktım, aynı zamanda bir de seks manyağına dönüşecektim. Harika ya.

Knox yanağımı okşadı. “Bunu atlatmana yardımcı olacağız. İlk sefer korkutucu gelebilir ama hepimiz yanında olacağız.”

Maddox boğazını temizledi. “Ben gidip Hayden’a yiyecek bir şeyler getireyim. Çorbayla başlayalım.”

Kimse bir şey diyemeden odadan çıkmıştı bile.

Caél adamın arkasından ters ters baktı.

Yani herkes orada olmayacaktı. Maddox olmayacaktı. Easton da kesinlikle olmayacaktı.

Cillian eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu. “Her şey yoluna girecek.”

Gözlerimin arkasında bir baskı birikmeye başlamıştı. Ağlama isteğim çok baskındı ama barajın kapaklarını şimdi açarsam, gözyaşlarımın arkasının asla kesilmeyeceğini biliyordum.

Bu yüzden son zamanlarda iyice ustalık geliştirdiğim bir şekilde onları bastırdım. Ama bu konuda kendimi daha da geliştirmem gerekiyordu.

Çünkü beş kişiye bağlı olsam da yalnızca üçü beni istiyordu. Ve bunun gerçekten beni seçtikleri için mi yoksa şu kahrolası bağ yüzünden mi olduğunu bilmiyordum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayden

“Okula dönmeye hazır olduğundan emin misin?” diye sordu Knox o sabah on ikinci kez falan.

Ona bir şeyler fırlatma arzumu bastırdım. “Dört gün yataktan çıkmadım, sonraki üç gün de kendimi zorlamadım. Ama yerimde oturmaktan kafayı yemeye başlıyorum.”

Caél beni kendine doğru çekti ama bedenim en kırılgan camdan yapılmış gibi nazikti bu hareket. “En azından iki hafta daha kendine dikkat etmelisin.”

Yan tarafını hafifçe çimdikledim. “İyiyim ben.”

Oğlanların sürekli etrafımda pervane olmasından da bıkmaya başlamıştım. Maddox’la Easton benden uzak duruyordu ama onlar da aynısını yapıyordu. Şimdi bile Easton ön kapıda durmuş, tek kelime etmeden beni bekliyordu.

Easton’la kardeşleri arasında bir gerginlik vardı. Bu gerginlik yüzünden suçluluk duyuyordum. Evet, kaçmama neden olan şey Easton’ın acımasız sözleriydi. Ama kulüpten korunmasız bir şekilde çıkan salak bendim. Ve Easton’la ne zaman konuşmaya kalksam beni atlatmayı başarıyordu.

Easton’ın laf sokmalarını ve kaba yorumlarını tercih edeceğimi hiç düşünmezdim ama bu dikkatli sessizlikten on kat daha iyiydi öylesi. Ev fazla sessizdi. İçeride kahkahalar ya da yaşam yoktu. Oğlanlar bana sataşıp oynamayı bırakmıştı. Ve kesinlikle bana dokunmuyorlardı.

Yerdeki sırt çantamı almak için eğilirken kaşlarım çatıldı. Ama ben çantayı alamadan Caél uzandığı gibi çantayı kaptı. Ona ters ters bakarak elimi uzattım.

“Ben taşırım.”

Elimi geri çekmeden gözlerimi kısıtım.

Caél gözlerini kaçırdı.

“Ağır şeyler kaldırmaman gerekiyor,” dedi Knox sakince.

Ona döndüm. “Marcus benim yüzde yüz iyileştiğimi söyledi.”

Knox öfkeli bakışlarımdan Caél kadar kolay sinmedi. “Aynı zamanda bir hafta daha kendini yormamanı söyledi.”

“Maratona falan hazırlanmamaktan bahsediyordu, kendi çantamı taşımamamdan değil.”

“Bırak seni el üstünde tutsunlar, Minik Alev. Buna ihtiyaçları var,” dedi takım elbisesinin içinde kalbimi durduracak kadar yakışıklı görünen Cillian antreye girerken.

Öfkeli bakışlarımı ona kaydırdım.

Cillian’sa yalnızca gülüp beni nazikçe kollarının arasına çekti. Şakağıma bir öpücük kondurdu. “Kendini daha iyi hissetmene sevindim.”

Bıyık altından pek de hoş olmayan bir şeyler homurdandım. Ama bedenim hainin önde gideniydi. En ufak bir dokunuşta canlanıyordu. Sanki sinir uçlarım dimdik ayağa kalkmış da Cillian’dan daha fazlasını almak için ona doğru uzanıyordu. Fakat böyle bir şeyin olmayacağını biliyordum.

Cillian’ın bana sarılmasıyla bırakması bir oldu. “Yola çıksanız iyi olur yoksa geç kalacaksınız.”

Laf sokmamak için dişlerimi sıktım. Onların da kendi dertleri olduğunu biliyordum. Ejderha alevinin hedefi olduğumda onları çok korkuttuğumun farkındaydım. Fakat kendimi onların eşlelerinden ziyade çekmeceye kaldırmak istedikleri bir mücevher gibi hissetmeye başlamıştım.

“Hayden,” diye seslendi Cillian, ben kapıya yönelirken.

Dönüp ona baktım ama bir şey diyemedim.

Gözleriyle beni süzdü ve kısacık bir anlığına yüzünde korku dolu bir ifade belirdiğine yemin edebilirdim.

“Kampüste devriye gezen iki koruma olacak ve Knox, Caél ve Easton derslerin arasında seninle buluşacak. Hiçbir yere tek başına gitme. Bana söz ver.”

Bu bir soru değildi. Bir talepti. Ama ona karşı çıkacak takatim yoktu.

“Söz.”

Sesimde bir yaşam belirtisi, bir kıvılcım yoktu. Bunun için fazla yorgundum.

Evden çıkıp Easton’ın G-Wagon’una bindik. Camdan dışarı bakıp ormanların ve kasabanın yanımızdan geçip gitmesini seyrederken yol boyunca sessiz kaldım. *Spark’s Diner*’ın önünden geçerken bir sızı duydum. Cillian çoktan Fiona’ya artık orada çalışmayacağını söylemişti. Orada çalışmam fazla riskliydi.

Hal Corbett ortadan kaybolmuştu fakat bu diğer Corbett klan üyelerinin saldırmak için fırsat kollamadıkları anlamına gelmiyordu. Kulak misafiri olmayı başarabildiğim kadarıyla, iki sürü arasındaki gerginliğin had safhada olduğunu öğrenmiştim. Tek bir yanlış hareket topyekûn savaş demekti.

“Hikâyeni hatırlıyor musun?” diye sordu Knox yolcu koltuğundan.

Easton arabayı park ederken gözlerimi camdan ayırmadan sertçe yutkundum. “Küller&Zümrütler’in arka sokağına biraz hava almaya çıkmıştım ve biri beni soymaya kalktı. Easton’ın geldiğini duyunca korkup beni vurdular. Yüzlerini görmedim.”

Nihayet beni sorguya çekmesine izin verilen polis bu sözde saldırıya pek takılmamıştı. Bana tehlikeli kulüplerden uzak durmamı tembihleyip gitmişti. Ama saldırganın kimliği ya da en azından bir mermi kovanı olmadan elinden ne gelebilirdi ki zaten?

Caél uzanıp bacağımı sıktı. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Öğrencilerin çeşitli fakülte binalarına girmesini seyrettim. İhtiyacım olan şey tam da buydu. Okul her zaman kafamı toplama-

ma yardımcı olmuştu. Şimdi de ona hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı. Bu yüzden kapımı açıp arabadan indim.

Caél haklıydı. Evde kalsam daha iyiydi.

“Duyduğuma göre, arka sokakta birine sakso çekiyormuş ve onu boşalttıktan sonra da adam çekip onu vurmuş,” diye arkadaşına fısıldadı bir kız ben yanlarından geçerken.

Omuzlarım düştü. Dersleri kaçırdığım bu son bir haftada dedikodu kazanı kaynamış gibi görünüyordu ve bunun büyük kısmının Delaney’nin başının altından çıktığından emindim. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama çok yorgundum. Kaslarım ağrıyordu ve beynim bulanıktı. Tek istediğim yatıp uyumaktı.

Hayden’ı koruma görevi verilmiş iki korumadan birinin de peşinden geldiğini bilerek fen binasının köşesinden döndüm. Bütün gün böyle geçmişti.

“Hayden,” diye seslendi sinirli bir ses.

Sesin geldiği yöne bakınca Profesör Brent’in bana ters ters baktığını gördüm.

Gözlerimin arkasındaki baskı arttı. Dünyanın en uzun gününün ardından uğraşmak istediğim son şey oydu.

“Profesör,” diye adamı selamladım.

“Ofisime. *Derhal.*”

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Kafamı çevirip beni gölge gibi takip eden Pete’e bir bakış attım. Her zamanki rahat ifadesinin yerini gerginlik almıştı ama kendini ifşa etmeden yapabileceği bir şey yoktu.

“Şimdi,” diye ısrar etti Brent.

İç geçirip adamın peşinden ufak ofisine girdim. İçerisi kitaplarla tika basa doluydu ama içeri bir şekilde bir masa, öğrenciler için iki sandalye ve bir deri kanepesi sığdırılmıştı.

“Otur,” diye buyurdu Brent kanepeyi göstererek.

Yanağımın içini ısırđım ama adamın dediğini yaptım.

“Sana yarım düzine e-posta gönderdim. *Vurulduğunu* ancak dekandan öğrenebildim. Neler oluyor?”

Danışmanım kanepede yanıma otururken ellerimi kavuşturdum. “Özür dilerim. Henüz e-postalarımı kontrol etme imkânım olmadı. İyileşip kaçırđığım ödevleri yetiştirmekle meşguldüm.”

İşin aslı, şu anda tüm derslerimde ilerideydim. Geçen hafta sı-kıntıdan ölmüşüm ve hemen her dersin işlenmemiş konularını da çalışmışım.

Brent’in ağızı sert bir çizgi hâlini aldı. “Derslerine odaklandığını duyduğuma sevindim ama bu, akademik kariyerini büyük riske attığın gerçeğini değıştirmiyor. Öyle bir kulüpte tek başına ne işin vardı?”

Ona şaşkın şaşkın baktım. “Tek başıma değildim ki.”

Danışmanımın yüzünde fırtınalar koptu. “Kiminle birlikteydin?”

Sertçe yutkunup kelimelerimi dikkatle seçtim. “Erkek arkadaşım.”

Brent’in suratı kızarmaya başladı. “Kimmiş o?”

“Knox Gallagher.”

Brent çenesini ileri geri oynatırken yüzü daha da kızardı. “Bay Gallagher ve onun *ev arkadaşlarından* sana hayır gelmez. Senin akademik kariyerini ciddiye alan biri olduğunu sanıyordum. Doktor olmak istediğini sanıyordum.”

“Alıyorum. İstiyorum. Kaçırđığım ödevlerin hepsini teslim ettim ve tüm sınavlarla sözlüler için de hocalarımdan tarih aldım.”

Profesörün yüzündeki ifade yumuşadı ve bir elini bacağıma koydu. Dizimi hedeflemiş gibi davranmıştı ama eli dizim için fazla yukarıdaydı. Adam bacağıma sıkınca midem altüst oldu.

“Bunu duyduğuma sevindim, Hayden. Bu hayallerini gerçekleştirmek için beraber çalışmamız gerekiyor.”

ALTINCI BÖLÜM

Caél

Hayden'in kokusunu fen fakültesinin koridorlarında takip ettim. Belli belirsizdi ve diğer insanlarınkine karışmıştı ama onun kokusunu bir nebze olsun alabilmek hayvanımı sakinleştiriyordu. Bütün gün bana zorluk çıkarmıştı. Hayden'la ortak aldığım bir ders olmadığından, onu pek görme fırsatım olmamıştı ve hayvanım bu durumdan hiç hoşnut değildi.

Hepimiz ona dokunduğumuzdan beri Hayden'in yakınında olma ihtiyacım artmıştı. Buna bir de onu neredeyse kaybediyor oluşumuz eklendiğinde, ejderhamın henüz vahşileşmemesi mucizeydi.

Hayden'i o hâlde düşünmek bile sırtımda pulların çıkmasına yetti. Kesik nefeslerimi kontrol altına almaya çalıştım.

Knox yanımda belirdi. "Sen iyi misin?"

Henüz konuşabilecek kadar kendimi kontrol edemediğim için sertçe başımla onayladım.

"Eve dönmeye hazır mısın?"

Bir kez daha başımla onayladım. "East nerede?"

Sesim normalden daha sert çıkmıştı ve bu da hayvanımın yüzeye epey yakın olduğunun bir göstergesiydi.

Knox beni bir kez daha süzdü ve gözlerindeki endişeyi fark ettim.

"East?" diye tekrar sordum dikkatli bakışlarından kurtulmak için.

Knox artık içeride pek öğrenci kalmamış koridora döndü. “Bilmem. Arabanın oradadır herhalde.”

Yalpaladım. Knox ikizinin nerede olduğunu hep bilirdi. Ama olaydan beri onun konuşmayı bırakın, Easton’a bakmaya bile tenezzül etmiyordu. Bu yeni normal gerilmeme yol açıyor, dengesi şaşmış bağımız derinlere kök salıyordu.

Yumruklarımı sıkıp gevşettim. “Sen... ee... bu konuda konuşmak ister misin?”

Bu zırvalıkta pek iyi değildim. Konuşmak. Duygular. Tüm bunları o kadar uzun bir süre önce kapatmıştım ki şimdi tekrar açmak imkânsız geliyordu gözüme. Hayden dışında tabii.

Knox’un bakışları bana kaydı. Başta ifadesi sinirliydi ama bu sinir hemencecik kayboldu. İç geçirirken omuzları düştü. “Yıllardır onun saçmalıklarıyla uğraşıyorum. Ona hak vermiyor da değilim. Ama bu sefer fazla ileri gitti. Sırf Hayden’in canını tehlikeye attığı için onu öldürebilirim ama bunun da ötesinde, Hayden’m bizden şüphe etmesine neden oldu.”

Bunu duyunca kalakaldım. “Ne demek istiyorsun?”

Knox yavaşlayarak bana doğru döndü. “Sen de hissetmiyor musun? Artık bize temkinli yaklaşıyor. Kuşkulu. *Onu* gerçekten istiyor muyuz yoksa bağ tarafından kontrol mü ediliyoruz, bunu ayıramıyor.”

“İkisi de.” Bu kelimeler ağızımdan kendimi tutamadan çıkmıştı. Başımı iki yana salladım. “Biz birbirimizi dengelediğimiz için aramızda bir bağ var. Çünkü...” Doğru kelimeleri bulmakta zorlandım.

“Biliyorum,” dedi Knox. “Biz birbirimizi mükemmel tamamlıyoruz. Aramızda bir çekim olmaması imkânsız ama bu, Hayden’in eşsiz yönlerini bizden daha çok takdir edecek kimse olmadığı anlamına geliyor yalnızca.”

Homurdandım. Knox her zaman kelimeler konusunda benden daha başarılıydı. Ama belki de bu sıkıntı değildi. Çünkü ben de başka açılardan becerikliydim.

Koridorda ayak sesleri duydum ve dönüp baktığımda Easton'ın bize doğru geldiğini gördüm. Kaşları çatıldı. "Hayden nerede?"

Knox ikizine cevap vermeden sadece somurtarak suratına baktı.

"Biz de tam onu bulmaya çalışıyorduk. Pete onunla," diye alelacele açıklamaya giriştim.

Knox kardeşiyle muhatap olmamak için tekrar yürümeye başladı. Knox onu görmezden gelince Easton'ın omuzlarının çökmesi gözümünden kaçmadı. Bu ikisinin sıkıntılarını dövüş çemberinde çözmeleri gerekecekti herhalde.

Knox'u takip ettim ve köşeyi dönüp Pete'i koridorda tek başına görünce durdum. Bütün vücudum gerildi. "Hayden nerede?"

Pete kaşlarını çatı. "Danışmanın yanında. Onunla birlikte içeri girmem mümkün değildi."

Yanımdaki Easton gerildi. "Brent mi?"

Pete başıyla onayladı.

Easton sessizce sövdü.

"Ne oldu?" diye sordum.

Easton'ın çenesi kasıldı. "Adamın ona karşı davranışlarından hoşlanmıyorum. Kötü bir enerjisi var."

Easton bizden herhangi bir cevap beklemeden gidip kapıyı çaldı. Gürültülü bir şekilde.

"Girin," diye bağırdı içeriden öfkeli bir ses.

Odayı görebilmek için kenara doğru bir adım attım. Hayden alelacele ayağa kalkıp çantasını alıyordu. Suratı saldırıdan beri görmediğim kadar beyazdı.

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi ve Knox beni gömleğimden tuttu.

"Kendine mukayyet ol," dedi sinirle.

"Hayden'in canı sıkın," dedim sıkıştığım dişlerimin arasından.

"Bunun. Farkındayım."

"Merhaba profesör," dedi Easton sahte bir tebessümle. "Psikoloji dersinin grup ödeviyle alakalı bir sorum olacaktı."

Profesör, Easton'a ters ters baktı. "Ofis saatlerimin dışındayız. Yarın derste sorarsın."

Hayden hocasının etrafından dolaştı ve adamın ofisinden çıkarken onun yakınından geçmemeye özen gösterdi. "Yardıminız için teşekkür ederim, profesör," diye mırıldandı.

"Henüz toplantımız sona ermedi, Bayan Parrish," diye çıkıştı Brent.

Bu sırada Knox öne çıktı. "Selam bebeğim." Kolunu Hayden'in omzuna attı ve profesöre kayıtsızca el salladı. "Doktor, Hayden'in dinlenmesi gerektiğini söyledi bu yüzden onu eve götürmem lazım."

Profesör Brent çenesini kapadı ama bakışları Hayden'in omuzlarındaki kola odaklanmıştı.

Göğsümden bir hırıltı daha yükseldi ama bunu yutarak bastırdım.

"Yarın derste görüşürüz," dedi Easton, hocanın dikkatini tekrar kendi üzerine çekerek.

Adam kapıyı Easton'ın suratına kapatırken kısık sesle bir şeyler mırıldandı.

Knox da çoktan Hayden'i koridora çekmiş, hiçbirimizin hazretmediği heriften uzaklaştırıyordu.

Easton yanımda yürümeye başladı. "O herif gözüme hiç tekin görünmüyor."

Bana da görünmüyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Hayden

“Orada ne oldu?” diye sordu Knox yumuşak bir sesle.

Ona dayanmış bedenimin titrediğini hissedebiliyordum. Ama kendi derdimle onu üzmemek istemiyordum. Oğlanlar zaten benim için yeterince endişeleniyordu. Bir de profesörümün bana sarkıntılık ettiğini öğrenirlerse kendilerini iyice kaybederlerdi.

“Dersleri kaçırdığım için bana kızdı. Başım beladaymış gibi hissetmekten nefret ediyorum.”

Yalan da sayılmazdı aslında. Söylediklerimin hepsi doğrudu. Yalnızca bacağıma elini koyduğunu söylememiştim. Ama bunu kendim halletmiştim zaten. Geri kaçıp vücudumu kanepenin kolçağına bastırmıştım.

Zihnimde Profesör Brent’in görüntüsü çaktı. Easton kapıyı çalmadan hemen önce suratının öfkeyle çarpılmış hâli.

“Senin vurulduğunu sanıyor, amına koyayım ve birkaç ders kaçırdığın için başına mı ekşidi?” diye çıkıştı Easton. “Ödevlerinin hepsini teslim ettiğini biliyorum.”

Bakışlarım ona kaydı. Easton benim ödevlerimi nereden biliyordu ki?

“Tıp fakültesine gitmek istediğimi ve bunun için bursa ihtiyacım olduğunu biliyor. Bunun için de notlarımın dört dörtlük olması gerekiyor.”

Knox başını aşağı eğip bana baktı. “Senin bursa ihtiyacın yok ki.”

Boş koridorun ortasında durdum. “Şey, evet. Var.” Gizli bir milyarder değildim sonuçta.

Knox sıırttı. “Fark ettin mi bilmiyorum ama bizim paramız bol.”

“Evet. Sizin. Benim değil.”

Knox’un suratındaki eğlenmiş ifade bir anda somurtmaya dönüştü. “Bizim olan senindir. Başka oluru yok.”

Kalp atışlarım hızlandı. “Hayır, öyle bir şey yok. O sizin paranız. Gidip paranızı harcayacak değilim. Zaten kira ödememe izin vermiyorsunuz. Bir de okulum için senede altmış bin ödemenize izin veremem.”

Knox’un kolundan kurtulup yürümeye devam ettim. Restorandaki işime dönebilmek için Cillian’ın, artık nasıl planlıyorsa o şekilde, Corbettlerle aralarındaki meseleyi çözmesine ihtiyacım vardı. Kendi ayaklarımın üzerinde durabildiğimi ve hayatımın kontrolünün bende olduğunu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Knox hızlanarak bana yetişti ve Caél, Easton ve Pete de arkamızdan bizi takip etti. “Sana yardım etmemize izin vermektense bitkin düşene kadar çalışmayı mı tercih edersin?”

“Evet,” diye çıkıştım.

Kolumu yakalayıp beni durdurdu. “Niye ki?”

“Çünkü ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Her şeyi sizin çözmenize ihtiyacım yok.”

Knox bir an alınmış gibi göründü ve ânında sözlerimi geri almak istedim.

Gözlerim yandı. “Özür dilerim,” diye fısıldadım. Gözlerim yaşlarla dolarken içimden milyon farklı lanet okudum. “Kendi başımın çaresine bakmaya alışkınım. Her şey değişiyor ve biraz normalliğe ihtiyacım var.”

Knox bana sarılıp beni göğsüne bastırdı. “Özür dilerim. Fazla ısrarcı davrandım. Her şeyin senin için ne kadar yeni olduğunu biliyorum. Ama sana bakmak, senin ihtiyaçlarını karşılamak bizim doğamızın bir parçası. Senin eğitim masraflarını üstlenmenin

bizim için çok kolay olacağını biliyorum, bu yüzden ödememek biraz salaklık gibi geliyor. Ama kendi emeklerinle burs kazanmak istiyorsan, o zaman önümüzdeki dört sene boyunca senin en iyi ders çalışma arkadaşın olacağım.”

Ağzımdan kaçan minicik kahkaha Knox’un göğsünde boğuldu. “Teşekkür ederim. Boş bir çektense bir ders çalışma arkadaşını tercih ederim.”

Knox kafamın tepesine bir öpücük kondurdu. “Anlaştık.”

Sırtımda bir ısı hissettim ve kaynağını bulmak için Knox’un kollarının arasında döndüm.

Suratı endişeyle çarpılmış olan Caél yanımda duruyordu. “İyi misin?”

İçim suçluluk duygusuyla kaplandı ve burnumu çektim. “İyiyim, Koca Adam.”

Pek ikna olmuşa benzemiyordu.

Kendimi ittirerek Knox’un kollarının arasından sıyrıldım ve kollarımı Caél’in beline doladım. “Gerçekten iyiyim. Sadece... çok şey yaşadım.”

Caél azıcık gerileyip suratıma baktı. “Yani devasa bir kertenkeleyle dönüşüp sonsuza dek beş eşin olacağını öğrenmek senin için gündelik bir olay değil mi?”

Kahkaham boğazıma takıldı. “Caél, sen şaka da mı yapardın?” Sırıtıp omuz silkti.

“Bizim sahtekâra bakın,” diye konuştu birisi nağmeli bir sesle.

Maggie ve Bella’yı peşine takmış olan Delaney bize doğru geliyordu. “İlgi çekmek için yapmayacağı şey yok.”

Maggie’yle Bella gergin gergin birbirlerine baktılar ama bir şey demediler.

“Kapa çeneni, Delaney,” diye mırıldandı Easton. “Bugün senin kötü kız muhabbetini çekecek hâlimiz yok.”

Kız koyu renk buklelerini omzundan arkaya atarken öfledi. “Ne? Fikir belirtmem yasak mı yani? Orospunuzun duygularını mı incitirim yoksa?”

Caél'in hırlamasıyla Delaney birkaç adım geriledi ve doğrudan Maggie'yle Bella'ya tosladı.

"Ah," diye ciyakladı Maggie. "Dikkat etsene."

Delaney öfkeli bakışlarını Maggie'ye çevirdi. "Kapa çeneni be."

Maggie'nin yanakları kızardı ve Delaney'ye siktiri çekecekmiş gibi ağzını açsa da kraliçe arılarının gözlerinde gördüğü bir şey çenesini kapamasına yol açtı.

Delaney tekrar bize döndü ve gözleri bana kaydı. "İnsanlar, hakkındaki gerçekleri öğrenecek. Umarım buna hazırlıklıdır, orospu."

Çok yorgundum. O kadar yorgundum ki resmen kemiklerim ağrıyordu. Bir yanım olduğum yerde uzanıp Delaney'nin saçmalıklarına boyun eğmek istiyordu. Ama bugün yeterince kaba yorumama maruz kalmıştım.

Caél'in kollarından kurtulup Delaney'nin üzerine yürüdüm. Becerebildiğim kadar meleksi bir tebessümle ona baktım. "Delaney, benim için bu kadar endişelenmen ne tatlı. O ilk birkaç hafta iyi ki oda arkadaşım sendin. Ama inan bana, artık beni gözetmene gerek yok." Öne eğilip duyulabilecek şekilde fısıldadım. "İnsanlar benimle kafayı bozduğunu düşünmeye başlayabilir. Böyle bir şey olmasını istemeyiz."

Arkamda Easton'ın kahkahasının boğazına takıldığını duydum ve Knox da öksürmeye başladı. Caél'se yalnızca homurdandı.

Delaney'nin suratı domates rengine büründü. "Ben seninle kafayı falan bozmadım."

Ona abartılı bir kafa karışıklığıyla baktım. "Bozmadın mı? Bilmem ki, ağzından çıkan iki kelimedenden biri benimle alakalı. Sürekli hayatıma, kiminle vakit geçirdiğime ve ne yaptığıma dair bir şeyler öğrenmeye çalışıyorsun. İnsanlar bunu yanlış anlayabilirler işte."

Delaney kekelerken Bella da kahkahasını kontrol edebilmek için dudaklarını emdi.

"Ben sadece insanların aralarında nasıl birinin dolaştığını bilmeleri gerektiğini düşünüyorum," diye karşı çıktı Delaney.

“Aa?” dedim masumane bir tavırla. “Peki nasıl biriymiş o? Kendi işine bakıp başka kimseyi rahatsız etmeyen biri mi?”

“Knox ve Caél’le yattığını söyledin!”

Omuz silktim. “Ee? Sana ne bundan?” Abartılı bir tavırla duraksadım. “Acaba senin bu işe burnunu bu kadar sokmanın sebebi Knox’u istemen olabilir mi? Yoksa istediğin Cillian mıydı? Açıkçası senin için ha biri ha öteki fark etmez çünkü ikisini de zerre kadar tanımıyorsun.”

Knox arkamdan homurdandı. “Benden uzak olsun.”

“O zaman Cillian’a odaklanman gerekecek. O konuda sana iyi şanslar,” dedim umarsızca ve tekrar yürümeye başladım. Bugün yetmişti artık.

Delaney arkamdan sövmeye devam etti ama söylediklerine kulak asmadım. Yürümeye devam ettim.

Knox koşturarak bana yetişti ve bir kolunu omzuma attı. “Bu harikaydı.”

Başımı iki yana salladım. “Eve gidebilir miyiz artık?”

Caél, Pete ve Easton bize yetişirken konuşan Easton oldu. “Caél, Delaney’nin karnını deşmeden gidelim lütfen.”

Caél homurdandı. “Kadın o. Bunu daha az acı verici şekilde hallederdim. Doğrudan boynunu kırardım.”

Kendimi tutamadım, kahkahayı patlatıp adamın göğsüne vurdum. “Tam bir centilmensin.”

Knox’un telefonu çaldı ve cevap vermek için cebinden çıkardı. Telefonu hoparlöre alırken sırıtıyordu. “Cill, bizimkinin az önce birinin ağzının payını nasıl verdiğini duysan şaşardın.”

“Şimdi değil, Knox,” diye çıktı Cillian.

Herkes duraksadı.

“Büyük bir sorunumuz var. Ejderha konseyi burada.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayden

Bir anda etrafımı saran küfürler ve hırıltılar ejderha konseyinin pek hayra alamet olmadığını anlamama yetti ama yine de kafamda milyon farklı soru dönüyordu.

“*Burada* derken?” diye sordu Easton sıkıldığı dişlerinin arasından.

“Evde,” diye cevapladı Cillian gerginlik yüklü bir sesle.

“Şu anda mı?” diye sordu Knox.

“Habersiz geldiler. Onları içeri davet edip etmeme konusunda bir seçim şansım olduğu söylenemez,” diye mırıldandı Cillian.

Yanımda beliren Caél beni devasa bedeniyle korumaya aldı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Easton.

Cillian duyabileceğimiz şekilde iç geçirdi. “Manevra yapacak pek bir alanımız yok. Hayden’ı görmeyi talep ediyorlar.”

“Hayır,” dedi Caél tükürürcesine ve yerimde sıçradım.

“Başka seçeneğimiz yok,” dedi Cillian sakince.

Bakışlarım koridordaki adamlar arasında gidip gelirken neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Knox elindeki telefona ters ters bakıyordu. “Onun varlığını nereden öğrenmişler ki?”

“Corbettler,” diye mırıldandı Easton. “Başka bir ihtimal yok.”

“Benim tahminim de o yönde,” diye ona hak verdi Cillian. “Muhtemelen Hayden’ı öldürmeye çalıştıkları için götlerini kurtarmaya çalışıyorlar.”

Caél kısık sesle hırladı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

“Sanki biz sıkıntılarımızı hiç konseye götürmüşüz gibi,” diye tükürdü Knox.

“Eh, işi şansa bırakmıyorlar. Maddox’a sizinle Easton’ın arabasının orada buluşmasını söyledim. Eve dönüş yolunda elinizden geldiğince Hayden’i hazırlayın,” diye buyurdu Cillian.

Knox, Easton’la Caél’e baktı. “Sence bu iyi bir fikir mi?”

“Hangi kısmı?”

“Her bir kısmı ama özellikle Mad’i bu işe karıştırmaktan bahsediyordum,” diye cevapladı Knox.

Cillian iç geçirdi. “Konseyin varlığını sonra öğrenmesi daha kötü olur.”

Easton bıyık altından söylendi.

“Acele edin,” diye buyurdu Cillian. “Ne kadar çok beklerlerse, durum o kadar kötüleşir.”

Başka bir şey demeden telefonu kapattı.

Ben bir şey diyene kadar herkes sessizliğini korudu. “Ejderha konseyi de ne?”

“Arabada açıklayacağız,” dedi Knox. “Acele etmemiz gerekiyor.”

Pete çoktan partneri Terry’yi aramıştı. Beni alelacele koridorda yönlendirip akşamüzeri güneşine çıkarırken Caél’in eli belimdeydi. Park alanına girince Maddox’ı G-Wagon’un yanında dikilirken bulduk.

Onu daha önce hiç bu hâlde görmemiştim. Maddox’tan etrafa dalga dalga öfke yayılıyor, arabanın yanında gelmemizi beklerken resmen bedeni kızgınlıkla titreşiyordu.

Easton ona temkinli adımlarla yaklaştı. “İyi olacak mısınız?”

“Evet.” Maddox’ın sesi insandan çok bir hayvanı andırıyordu ve iyi olmanın kıyısından bile geçmediğini anladım.

Pete ile Terry arabamızın yanındaki SUV’ye binerken Maddox’la Easton da G-Wagon’un önüne bindiler. Caél benim için kapıyı açtı ve ben de arka koltuğun ortasına oturdum. Bir yanımda Knox, diğer yanımda da Caél oturduğundan sığabilmek için bedeni yan döndürmem gerekti.

“Konuşmaya başlayın,” diye buyurdum, Easton park yerinden geri geri çıkarken.

Knox’la Easton dikiz aynasından bakıştı. Knox konuşmaya başlamadan önce yalnızca ikisinin anlayabileceği bir ikiz konuşması yaptılar.

“Uzun bir süre boyunca bir yönetici sınıfımız vardı. Gezegendeki tüm sürüleri yöneten bir kraliçe ile onun bağı. Her sürünün de kendine ait lideri vardı. Bunların kimine kral ve kraliçe denip bu şeref nesilden nesle aktarılıyordu. Diğerlerinin ise egemenlik sağlayarak başa geçen alfaları vardı.”

“Sizin de bir alfanız var. Cillian en baskın ejderha mı yani?” diye sordum.

Knox başıyla onayladı. “Bizim sürümüz böyle kuruldu. Cillian’a bu konuda başka seçenek bırakmadık.”

“Peki kimse oy falan kullanmıyor mu? Bir ejderha demokrasisi falan yok mu?” diye sordum.

Knox’un dudakları seğirdi. “Böyle bir şeyin olduğunu sanmıyorum.”

“Olmalı aslında,” diye mırıldandım.

Elimi tuttu. “Yıllar geçtikçe kraliçenin hayatına yönelik suikast girişimleri gitgide arttı.

İç çekişmeler çoğaldı. Değişim talep eden güçler ortaya çıktı. Dünyanın dört bir yanını temsil eden bir konseyimiz olması gerektiğini savunanlar vardı.”

“Kulağa mantıklı geliyor.”

Yanımda oturan Caél homurdandı.

“Gerçek şu ki, bunu isteyenler yalnızca daha fazla güç sahibi olmaya çalışanlardı,” diye açıkladı Knox. “Annemle babamın anlattıkları hikâyelere göre, kraliçe ve bağı gerçekten halkımızın iyiliğini istiyormuş. Şu anda bizi yönetenlerse daha çok kontrol ve prestijle kafayı bozmuş kişiler.”

“Kraliçeye ne oldu?” diye sordum.

Knox'un gözlerinden bir gölge geçti. "Kraliçe ve eşi bir saldırı sırasında öldürüldü. Birkaç gün sonra da yeni konsey yönetimimi ele aldı."

Ağzım bir karış açık hâlde ona baktım. "Onu konseyin öldürttüğünü düşünüyorsun."

"Çoğu kişinin aklından aynı şey geçiyor," dedi Easton.

Bakışlarım ön koltukta oturanlara döndü. Maddox'ın elleri öyle sertçe sıkılmıştı ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Easton'ınsa yalnızca hüznü bir hâli vardı.

"Ve şimdi buraya mı geldiler? Niye ki?" diye sordum Knox'a.

Etrafına endişeli endişeli bakındı. "Yeni bir dişi ejderha doğduğunda ya da böyle bir ejderhanın varlığı keşfedildiğinde bundan haberdar olmak istiyorlar."

Mideme bir taş oturdu. "Neden?"

Knox elimi daha sıkı tuttu. "Dedim ya, kontrolü ellerinde tutmayı seviyorlar. Dişi ejderhaları daha fazla güç sahibi olabilmek için birer piyon olarak görüyorlar."

Midemdeki taş daha da ağırlaştı. "Ama onlar da insan."

"Biliyorum. Ama dünyada bir ejderha eş için *her şeyi* yapabilecek çok sayıda sürü var."

İçimi panik kapladı ve kulaklarım uğuldamaya başladı. "Ama benim eşlerim belli."

Easton dikiz aynasından bana baktı. "İstersen bizden ayrılmayı seçebilirsin."

"Ama beni buna zorlayamazlar, değil mi?" Ağzımdan çıkan her kelime kaygı yüklüydü.

"Seni almayacaklar," diye hırladı Caél mümkün olduğunu düşünmediğim kadar dibime girerek.

Knox gözlerimin içine baktı. "Ama sana bu seçimi yaptırmak için ellerinden geleni artlarına koymadan seni kandırmaya çalışacaklar."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayden

Knox bunu der demez Caél emniyet kemerini çıkarıp beni kucağına çekti. “Hayır.”

Sanki ortadan kaybolacakmışım gibi kollarını sıkıca bedenime sardı.

Knox’la Easton dikiz aynasından bakıştı. Maddox’sa hâlâ dos-doğru önüne bakıyor ve kımıldamıyordu.

Başımı Caél’in boynuna yasladım. Kar ve is kokusu etrafımı sardı. Hızlı bir ritimde atan kalbini bedenimde hissedebiliyordum. Avucumun içini göğsüne bastırdım. “Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Bunu Caél için olduğu kadar kendim için de söylemiştim. Fakat denize açılmışım gibi midem çalkalanıyordu.

Knox içimi rahatlatacak bir gülümsemeye bana baktı ama zoraki olduğunu görebiliyordum. “Seni onlarla bir başına bırakmayacağız. Söz.”

Titrek bir nefes verdim. Bu yardımcı olmuştu. Son zamanlarda ilişkimiz ne kadar sarsılmış olsa da bu oğlanların tehdide karşı arkamı her daim kollayacaklarını biliyordum.

Easton dikiz aynasından bana bir bakış attı. Suratındaki ifadeyi okuyamadım. Yüzünden geçen duygular o kadar hızlı değişti ki hangisinin hangisi olduğunu kestiremiyordum.

Kapıya gelince yavaşlayıp camını indirdi ve avuç içi okuyucuya elini bastırdı. Kapılar açıldı ve mideme kramp girdi.

Suratımı Caél'in boynuna bastırıp onu içime çektim. Kokusu içimdeki huzursuz, kıpır kıpır enerjiyi yatıştırdı. Caél de daha çok mırlama denilebilecek şekilde hırladı.

Easton eve çıkan çakıl yolda ilerlerken Caél'in kolları beni daha sıkı sardı. Easton evin önünde durduğunda artık zar zor nefes alabiliyordum.

Hepimiz birkaç saniye boyunca eve ve önümüzde park etmiş yabancı SUV'ye hiç kıpırdamadan baktık.

Nihayet Knox sessizliği bozdu. "Bekleyerek durumu kötüleştiriyoruz."

Caél homurdansa da kapıyı açtı. Fakat beni kucağından indirmedi. Kayarak arabadan indi ve beni hoplatarak kucağına yerleştirip göğsüne bastırdı.

"Onu indir, dostum," diye uyardı Easton.

"Hayır."

Caél tekrar tek kelimelik homurtularla cevap vermeye başlamıştı. Belki de bunun sebebi onu korumaya çalışan hayvan yarısının dizginleri ele almasıydı.

Çenesinin altındaki dövmesinin üzerine bir öpücük kondurdum. "Benim için endişelenme. Sen de yanımda olacaksın."

"İçeri kendi ayakları üzerinde girerse daha iyi olur," dedi Knox.

Bakışlarım Maddox'ı buldu. Yanımızda duruyordu ama milyonlarca kilometre uzakta olsa da bir şey değişmezdi. Kehribar rengi gözlerindeki donuk, odağını kaybetmiş bakış beni geri yordu.

Caél kollarını gevşetip beni yere bıraktı. "Yanımdan ayrılma."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hiçbir zaman."

Başını eğip beni dudaklarımdan öptü. Saldırıdan beri beni ilk kez öpüyordu. *Gerçekten* öpüyordu. Dudaklarıma kondurduğu kibar ve nazik öpücüklerden değildi. Gerçek *Caél* öpüşmesiydi. Dili zorla içeri girerek ağzımı işgal etti.

Bedenimin ona hemen tepki vermesiyle kendimi ona bastırdım ve ağzıma daha rahat ulaşabilsin diye başımı arkaya attım.

Caél'in dili ağzımın içinde dolanıyor, bedenime arzu dalgalarının çarpmasına neden oluyordu.

Biri genzini temizledi ve irkilerek geriye sıçradım.

Easton başıyla evi işaret etti. "Gitmemiz lazım."

Knox başını iki yana salladı. "Senin yüzünden ejderha konseyinin önüne çadırı kurmuş hâlde gireceğim, sağ ol ya. Benim için çok keyifli olacak."

Yanaklarım kızardı ve başımı yere eğdim.

Caél kaşlarını çatarak Knox'a baktı. "Onu utandırma."

"Utanan o mu?" diye karşı çıktı Knox. "Kaya kadar sert olan benim. Yeni baştan ergenliğe girmiş gibi duruyorum."

Maddox'a bir bakış attım. Hâlâ herhangi bir tepki vermemişti. Midem dehşetle kasıldı ve yanına gittim. "Sen iyi misin?" diye fısıldadım.

Yanına geldiğimi yeni fark etmiş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "İyiyim," diye kestirip attı ve giriş kapısına doğru yürümeye başladı.

Aferin bana.

Knox omzumu sıkıp kısık sesle konuştu. "Üzerine alınma. Mad'in konseyle arası bozuk."

Bakışlarımda milyonlarca soruyla ona baktım. Ama hiçbir soruma cevap alamayacağımı biliyordum.

Maddox kapıyı açıp içeri girdi. Biz de onu takip ettik. İçeri girdiğimiz anda Knox bir yanıma, Caél de öteki yanıma geçti. Bana öyle yakında duruyorlardı ki hareket etmekte güçlük çekiyordum.

Easton'la Maddox bizi daha önce hiç girmedığım resmî bir salona götürdüler. İçeriden yabancıların sesleri geliyordu ve birden midem bulanmaya başladı.

"Ah, işte geldiler," dedi kadınsı bir ses.

"Geç kaldılar," diye azarladı bir erkeğin sesi.

"Geç kalmış olmaları için bunun *planlanmış* bir ziyaret olması gerekirdi, Nolan." Cillian bir çocuğu azarlıyormuş gibi konuşmuştu.

Diğer adam bıyık altından bir şeyler homurdandı.

Maddox'la Easton yoldan çekilince nihayet odanın içini görebildim. Dört yabancı çeşitli mobilyalarda oturmuştu. Her biri birbirinden ne kadar farklı görünürse görsün, tek bir ortak yanları vardı. Hepsi dudak uçuklatıcı derecede güzeldi.

Aralarındaki yegâne kadın otuzuna merdiven dayamış gibi duruyordu. Kadın püsküllü bir sandalyede, bir yağlıboya tabloya poz verirmiş gibi oturuyordu. Bacaklarını bir eldiven gibi saran deri pantolon, stiletto topuklu ayakkabılar ve üzerine bir şey dökerim korkusuyla giymeye asla cesaret edemeyeceğim bir bluz giyyordu.

Saçları canlı bir kıızıldı ve kusursuz bukleler hâlinde omuzlarına dökülüyordu. Buklelerinden rol çalan yegâne şey delici yeşil gözleriydi. Benim üzerime kilitlenen gözler. Beni ölçüp biçiyorlardı.

Üzerimdekileri düşününce yüzümü buruşturdum. En azından oğlanlardan birinin bana hediye ettiği yeni bir pantolon ile Vans ayakkabılar giyyordum. Ama üstümde, *Atomlara Güven Olmaz, Her Şeyin Altında Onlar Var*, yazan eski bir tişört vardı. Pek de iyi bir ilk intiba uyandırdığım söylenemezdi.

Koyu tenli ve kusursuz dikilmiş bir takım elbise giyen bir adam kanepede arkasına yaslandı. Beni süzerken elindeki kehribar rengi içkiden bir yudum aldı. “Enteresan.”

“Fionn,” diye azarladı kadın ama sesinde eğlendiğini gösteren bir tını vardı.

İkinci bir adam da kaşlarını çatmış, bana bakıyordu. Hâki renk bir pantolon ile zengin işi bir kazak giymişti. Kıyafetleri adamın sarı saçları ve mavi gözleriyle birleşince bir yat kulübüne cuk oturacak bir hava yaratıyordu. “Böyle iş olmaz,” diye kızdı adam. “Bizi hemen haberdar etmeliydin.”

Hiç istifini bozmayan Cillian kanepede rahat bir tavırla oturuyordu. “Eşimizi bulduğumuza dair sizi haberdar etmemizi zorunlu kılan herhangi bir kural yol, Arthur.”

Dördüncü adam bar tezgâhından kalkıp gelirken başım ona doğru döndü. Bu adamın üzerinde de bir takım elbise vardı. Koyu saçlarına kırlar düşmüştü ve bronz teni gözlerinin etrafında kırışıklara evsahipliği yapıyordu. Fakat içimden bir ses bu kırışıklalarının sebebinin adamın çok gülen biri olmasından kaynaklanmadığını söylüyordu.

“Arthur haklı, Cillian.” Adamın sesi omuriliğimden aşağı doğru bir ürpertinin yayılmasına neden oldu. “Yeni bir ejderha bulunduğunda konseyin haberdar edilmesi gerekir.” Bana bakarak gülümsedi. Fazlaca beyaz dişlerinden yanaklarındaki zorlanan kasa kadar bu gülümsemenin her yanından sahtelik akıyordu. “Sonuçta, kendi geleceğini seçme fırsatı olmadan önce Hayden’in beyninin yıkanmasına müsaade edemeyiz.”

Maddox hırladı.

Adamın gülümsemesi daha da genişledi. “Dikkat et, Maddox. Bunu bir agresyon emaresi sayabilirim.”

Cillian kristal bir bardağı aldı. “Bana kalırsa dikkatli olması gereken kişi sensin, Nolan. Çünkü kulağa bana ve aileme hakaret etmişsin gibi geliyor.”

Nolan’ın yüzündeki ifadeden *bir şey* geçti. Öfke? Korku? Tam olarak emin değildim.

Nolan eliyle Cillian’ı geçiştirdi. “Hiç de bile. Ama Hayden’a seçenekleri olduğunu bildirmek benim sorumluluğum. Eş arayan diğer sürülerle onu tanıştırmak da benim sorumluluğum. Bununla ilgili bir sıkıntın yok, değil mi?”

ONUNCU BÖLÜM

Cillian

Yüzeye çıkıp özgür kalmak için amansızca çabalayan ejderham derime bastırıyordu. Oturma odamızda durmuş, eşimizi tehdit eden bu adamı ortadan kaldırmak istiyordu. Pençelerini çıkarıp Nolan'ın bağırsaklarını halının üzerine dökmek istiyordu.

Hayvanımı bastırdım.

Akıllıca hareket etmemiz gerekiyordu. Nolan hiç şüphesiz öyle davranıyordu. Bizi sinirlendirip içimizden birinin kontrolü kaybetmesine neden olabilirse, Hayden'ı buradan alıp götürmek için bir mazeret oluşturabileceğini biliyordu. Ona bu fırsatı vermeyecektim.

Ayağa kalkıp Nolan'ın önünden geçerek doğrudan Hayden'ın yanına gittim. Knox bir adım gerileyerek bana yer açtı. Elim Hayden'ın güzelim sarı buklelerinin altına uzandı ve ensesini sıktım.

Bu sahiplenici bir tutuştu. Odadaki her ejderha bunun ne anlam geldiğini biliyordu. Hayden dışındaki her ejderha.

Hayden başını kaldırıp tatlı mı tatlı bir uysallıkla bana baktı. Ama o hipnotize edici menekşe gözlerde korku ve şüphe de vardı. O duyguları oraya yerleştiren kişinin Nolan olduğunu bilmek, bir kez daha adamın karnını deşmek istememe yol açtı.

Başımı eğip Hayden'ı öptüm. Bu konseye açık açık *siktiri çekmek* anlamına geliyordu ama umurumda değildi.

Hayden kollarımın arasında eriyiverdi ve onu omzuma atıp buradan çok uzaklara kaçma dürtüsüyle savaşmam gerekti. Etra-

fımızı sarmış olan bu tehditten bütün benliğimle uzaklaşmak istiyordum.

Kendimi zorlayarak Hayden'ın ağzından, dudaklarının tadından ve yaseminle taze çiğ karışımı kokusundan geri çekildim. Gözlerimin büyük ihtimalle karardığını biliyordum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. "Hayden istediği herkesle tanışmakta özgür. Bu görüşmelere katılmamakta da özgür olduğu gibi."

Nolan'ın kahverengi gözleri altın rengi çaktı. "Bu konuda sana söz hakkı düşmez."

"Çocuklar," diye uyardı Mona bacak bacak üstüne atarken. "Konudan sapmayalım."

Nolan kadına sinirli bir bakış attı ve Mona zaman zaman asabımı bozsa da ona şu çok beğendiği berbat votkadan bir şişe hediye etmek istedim. Nolan'ın gözleri tekrar bana döndü. "Cillian *haddini* bilmeli. Şimdiden konsey onayı olmadan bir alfayı, sürülerden birinin *kralını* infaz etti."

İçimde bir öfke fırtınası koparken bedenim kaskatı kesildi. Özgür kalmak için can atan hayvanım dizginleri çekiştiriyordu. "Küçük kardeşimi öldürmeye kalktığı için *babamı* öldürdüm. O neredeyse başarılı olmadan önce."

Alfa alevinin Declan'ın göğsüne isabet etmesi, kardeşimin yere yığılması ve eşinin yanında gözyaşlarına boğulması hâlâ gözümün önündeydi. Patrick'i tekrar tekrar öldürebilmeyi dilerdim. Ama onu ömrümün sonuna dek her gün öldürebilsem bile öfkem geçmezdi.

Bana soru dolu gözlerle bakarken Hayden'ın elleri gömleğimde yumruk oldu ve kol kasları kasıldı.

Nolan bunu ânında yakaladı. Sırtarak kıza baktı. "Sözde eşin sana babasını katlettiğini söylemedi mi?"

Maddox bir kez daha hırladı. "Burada katillere çanak tutan biri varsa, o da sizsiniz."

Siktir. Mad'in sesindeki öfkeyi duyabiliyordum. Zincirlerinin kopmasına saniyeler vardı.

Easton'a keskin bir bakış attım.

Hemen Maddox'ın yanına, Mad gerçekten balataları sıyırırsa onu hemen tutabileceği kadar dibine gitti. "Buraya Hal Colbett'in Hayden'a düzenlediği saldırıyı araştırmaya mı geldiniz?"

Easton'ın hakkını vermeliydim. Konseyin gerçekten haksızlıklara karşı durduğuna inanıyormuş gibi davranarak son derece masum bir soru sormuştu. Fakat hepimiz gerçeği biliyorduk. Lüks kıyafetleri, pahalı arabaları ve saray yavrusu evleri dünyadaki sürülerden topladıkları rüşvetlerle satın alınmıştı.

Nolan'ın gözleri parladı. "Hal bize bir olayı ihbar etti. Son derece endişe verici bir olay."

Fionn viski bardağını sehpaya bıraktı. "Senin ona saldırdığını söyledi, Easton. Dişi bir ejderhanın da bu saldırının ortasında kaldığını söyledi."

Ben onu tutamadan Hayden öne fırladı. "Bu doğru değil. Easton hiçbir şey yapmadı. O canavar saldırdı bize."

Easton'ın yüzü acıyla çarpıldı. O gecenin anısının ve bunu hak etmediği hâlde Hayden'in hâlâ onu korumaya çalışmasının getirdiği ıstırap.

Mona'nın gözleri ilgiyle açıldı. "Koskoca yeni bir dünyayla tanışmanın zor bir şey olabileceğini biliyorum. Doğaüstü dünyanın dinamiklerini her zaman anlamayabilirsin."

Hayden kadına ters ters baktı. "Birinin birden ortaya çıkıp üzerimize bir ateş topu fırlatmasında anlamayacak ne var? Salak değilim ya."

Bizim kız ateşliydi. Ve bu özelliğini çok seviyordum. Ama şu anki durumda alevleri etrafımızı saracak bir yangına yol açabilirdi.

Arthur bir elini kusursuzca şekillendirilmiş saçlarının arasından geçirirken hıhladı. "Dünyamız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, kızım."

Hayden'in boğazı kıpkırmızı kesildi. "Burada mutlu olduğumu ve başka sürülerle ya da aklınızda kim varsa onlarla tanışmak istemediğimi biliyorum. Beni rahat bırakın yeter."

Nolan'ın gözleri kısıldı. "Dikkat et. Bunu bir hakaret olarak görebilirim."

Caél çıkıp Hayden'ı arkadan kucakladı. "Geri çekil."

"Bu kararı vermek sana düşmez," diye tükürdü Nolan. "Otoritemize karşı gelmiyorsan tabii?"

"Kimsenin böyle bir şey yaptığı yok," diye araya girdim. "Ama Hayden'ın hâlâ özgür iradesi var, *değil mi?*"

Nolan'la göz göze geldiğimde sesime öfke ve ıstırap karıştı. Tam olarak neden bahsettiğimi biliyordu. İhbarda bulunmaya çalıştığım onca yıl önce baştaki konseyde bulunan tek mevcut üye oydu. Babam olacak o adamın işlediği suçları onlara söylediğimde. Konseyin hâlâ iyi olduğuna inandığım zamanlarda.

Fakat Nolan beni sikine bile takmamıştı. Çünkü en başından beri babamdan rüşvet yiyordu.

Mona artan gerginliği hissederek ayağa kalktı. "Tabii ki var. Ama *bilinçli* bir karar verebilmesi için diğer seçeneklerden de haberdar olması gerekir. Bu yüzden hafta sonu için ufak bir kokteyl planladık. Tüm münasip ve müsait sürüler davet edildi. Ondan sonra Hayden kendi seçimini yapabilir."

Ama bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Konseye para yediren her sürü davet edilmişti yani. Bir eş için yapmayacakları şey olmayan sürüler. Hayden'ı kaçırmak da dahil.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Hayden

“Yiyecek bir şeyler istemediğinden emin misin?” diye sordu Knox altıncı defa.

Başımı iki yana salladım. “Aç değilim.”

Caél kaşlarını çattı. “Yemek yemen lazım. Ancak böyle iyileşirsin.”

İç geçirdim. “Zor bir gün geçirdim, çocuklar. Yarın sağlam bir kahvaltı ederim.”

Darbe üstüne darbe alıp benden saklanan milyon farklı sır olduğunu öğrenmişken nasıl iştahımın olmasını bekliyorlardı ki? Hem Maddox’ın hem de Cillian’ın konseyle arasının bozuk olduğu gün gibi ortadaydı. Ama konsey üyeleri evi terk eder etmez ikisi de ortadan kaybolmuştu. Hemen sonra da Easton gitmişti.

Knox’la Caél yanımda kalmıştı ama açıkçası biraz boğuluyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Kendimi ittirerek kanepeden kalktım.

İkisi de benimle birlikte ayaklanmaya yeltendi ama bir elimi kaldırarak onları durdurdum. “Teşekkür ederim. Burada olduğunuz için. Bana destek olduğunuz için. İkiniz de benim için tahmin edemeyeceğiniz kadar değerlisiniz.” O iki kelime dilimin ucundaydı ama yuttum. “Tüm bunları sindirmek için biraz vakte ihtiyacım var, tamam mı?”

Caél kaşlarını çattı. “Yalnız mı?”

Lanet olsun. Resmen yavru bir köpeği tekmelemişim gibi hissediyordum.

Onun yanına gidip bacaklarının arasına girdim. Bir elimle başını okşayıp parmaklarımı ipeksi sarı örgülerinin arasında gezdirdim. Öne doğru eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Bu tutkulu bir öpücük değildi; teselli ve rahatlatma amaçlıydı. Henüz dillendiremediğim her şeyi bu öpücüğe yükledim.

Geri çekildiğimde Caél'in gözkapaklarının ağırlaştığını gördüm. Parmaklarımı boynundaki dövmelemlerin üzerinde gezdirdim. "Hep yanındayım."

Yüz ifadesi öyle sevgi dolu bir hâl aldı ki boğazım yanmaya başladı. Bir yumruğunu göğsüne koydu. "Hep buradasın."

"Hep," diye fısıldadım.

Caél'i bırakıp Knox'un yanına gittim. Bana tereddütlü bir gülümsemeyle baktı. "Yine başına üşüştük, değil mi?"

Dudaklarım seğirdi. "Belki birazcık."

Knox beni kendine çekip ellerini popoma koydu. "Seni önemsedüğimiz için böyle yapıyoruz."

Ellerimi omuzlarına koydum. "Biliyorum. Birileri arkamı kollamayalı çok uzun zaman oldu. Hâlâ buna alışmaya çalışıyorum."

Knox'un kaşları çatıldı. "Keşke en baştan beri yanında olabilseydik."

Eğilip onu tutkuyla öptüm ve dudaklarımızın temasıyla bütün vücuduma bir sıcaklık yayıldı. "Şimdi buradasınız ya."

Sırtımı dikleştirip kollarının arasından çıktım. "Döneceğim."

Caél basbayağı surat assa da Knox onun suratına bir yastıkla vurdu.

"Hadi. Biraz Xbox oynayalım."

Caél homurdansa da bir oyun kolunu aldı. Onlar için endişelenmeme gerek yoktu.

Salondan çıkıp holde yürümeye başladım. Yalan söylememiştim. Gerçekten de yaşananları sindirmek için zamana ihtiyacım

vardı. Ama bunu yapabilmek için bazı cevaplara ulaşmam gerekiyordu. Ve o cevaplar da Cillian'daydı.

Önce kendini ofisine kapatmış olabileceğini düşünerek orayı denedim ama oda karanlıktı. Sonra yatak odasına baktım ama orası da boştu. Holde durup biraz kafa patlattım. Ardından olabileceği başka bir odayı hatırladım.

Adamın labirent gibi evinde yolumu bularak nihayet bodruma inen kapının önüne geldim. Kapıyı açtığımda belli belirsiz sert darbe sesleri kulağıma geldi. Bingo.

Merdivenden indim ama devasa, son teknoloji spor salonunu görünce kalakaldım. İçeride bir bakışta sayamayacağım kadar çok makine ve alet vardı. Ama gözlerim tek bir şeyi görüyordu.

Cillian.

Üstü çıplak bir Cillian. Yumrukları ağır torbayı döverken kasları terle parlıyordu. Her darbesiyle torba sarsılıp sallanıyordu.

Siyah torbanın etrafındaki hareketlerinin ve her yumruğun ardından pozisyon değiştirmesinin bir güzelliği vardı. Ama aynı zamanda her darbesinin altındaki öfkeyi ve o öfkenin altında yatan acıyı da görebiliyordum.

Torbaya özellikle sert bir yumruk atarken göğsüm sıkıştı.

“Şimdi sırası değil, Hayden.”

Cillian ağır torbadan kafasını kaldırmamıştı ama tabii ki burada olduğumu biliyordu.

Derin bir nefes aldım ve geri çekilmek yerine spor salonunda yürümeye başladım.

“Hayden,” diye hırladı.

“Gitmeyeceğim.”

Cillian ânında başını kaldırdı. Gözleri tamamen kararmıştı. “Gitmeyecek misin?”

Sertçe yutkundum. Herhalde alfa *hayır* anlamına gelen cevaplar almaya alışık değildi. “Gitmeyeceğim.”

Cillian üzerime doğru gelirken, “Niye. Gitmeyeceksin?” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

Benden otuz santim daha uzun olmasına rağmen kendimi daha büyük göstermek için saçma bir teşebbüsle omuzlarımı dikleştirdim. “Çünkü canın yanıyor.”

Bunu duyunca olduğu yerde kalakaldı. “Minik Alev...”

Bu iki kelimenin içinde öyle çok acı, öyle çok dillendirilmemiş duygu vardı ki.

Aramızdaki mesafeyi kapatım ellerinden birini tuttum. Yumruklarına sarılı siyah sargıyı yavaşça çözmeye başladım. Bez yere düştüğünde, parmak boğumlarının kanadığını gördüm.

İçgüdüsel olarak elini ağzıma götürdüm ve yarılmış derisini öptüm.

“Dikkat et. Şu anda kontrol bende değil.”

Cillian’ın gözlerinin içine baktım. “O zaman kontrolünü benimle birlikte kaybet.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hayden

Cillian'ın koyu yeşil gözleri bir kez daha siyaha döndü. “Bu kötü bir fikir, Minik Alev.”

Bakışlarımı kaldırıp ona daha da yanaştım. “Ama sen benim canımı yakmazsın.”

“Bunu bilemezsin,” diye hırlasa da kolları bedenime dolandı ve elleri kıcımlı sıkmaya başladı.

“Biliyorum,” dedim, duyduğum mutlak inancı sesime yansıtarak.

Bana dayanan Cillian'ın sertleştiğini hissettim ve içgüdüsel olarak uyluklarımı birbirine bastırdım. Onun buna ihtiyacı vardı. *Benim* buna ihtiyacım vardı.

Bütün cesaretimi topladım ve elimi Cillian'ın antrenman şortunun içine soktum. Parmaklarımı aletin etrafına sarıp onu sıvazladım.

Ağzından çıkan hırıltı safi zevkten ibaretti.

Bu ses beni daha da cesaretlendirdi. Onu bir kez daha sıvazladım. Bir çeliğin etrafına sarılmış ipek gibi hissettiriyordu. Elimi aletin üzerinde her gezdirdiğimde bedenime sıcaklık basıyordu.

“Yeter!” diye buyurdu Cillian.

Aletini bırakıp geriledim.

Dudaklarından bu sefer daha karanlık bir hırlama döküldü. “Oynamak mı istiyorsun, Minik Alev?”

“Evet,” dedim soluk soluğa.

Bunu duyunca Cillian eğilip yere düşmüş olan sargı bezini aldı. Avının peşindeki bir avcı misali dibime girdi.

Bileğimi kavrayıp sertçe kendine doğru çekti. “Çok güzel. Çok masum. Kıpırmızı kesilmene yol açmak çok hoşuma gidiyor. Bakalım bu güzel kırmızılık başka nerelerine yayılacak.”

Cillian bir anda iki bileğimi de tek eliyle kavramış ve sırtımı ağır kum torbasına bastırmıştı. Kollarımı havaya kaldırıp sargı bezini kullanarak bileğimi kum torbasının zincirine bağladı. Bağlamayı bitirir bitirmez nefes nefese geriledi.

Bağı kontrol ettim. Sertti ama canımı acıtacak kadar değil. Sadece hafif bir rahatsızlık hissediyordum.

“Güvenli kelime,” dedi sıkılı dişlerinin arasından.

“Kırmızı,” diye fısıldadım.

“Yavaşlamamı istersen?”

“Sarı.”

Cillian’ın gözleri parıldayıp girdap gibi dönmeye başladı. “Peki ya şu anda?”

“Yeşil.” Kelime ağzımdan yarı ses yarı nefes olarak çıktı. Ama bu Cillian’a yetmişti.

Yanıma gelip sağ elindeki pençeyi açığa çıkardı. Keskin bir nefes aldım ama bir şey demedim. Duştan sonra giydiğim askılı üstü tek hareketle yırttı. Parçalanmış kumaş yere düştü.

“Müsriflik değil mi bu, Cill?” diye mırıldandım.

Gözleri kısıldı. “Bir de cevap mı veriyorsun, Minik Alev? Yoksa cezalandırılmak mı istiyorsun?”

Kadınlığım kasıldı, bacaklarımda bir ıslaklık ve sıcaklık birikmeye başladı.

“Bu hoşuna gitti. Gerçekten kusursuzsun galiba.” Cillian sol eli de pençeye dönüştürdü. İki eliyle eşofman altımı parçaladı. O da yere düştü.

“O eşofman altını bayağı seviyordum.”

Cillian’ın dudakları seğirdi. “Sana yenisini alırım.”

Sırtını dikleştirip yanıma yaklaştı ve bir elini bacaklarımla arasına attı. Aramızda yalnızca dantelli tangam kalmıştı.

Cillian'ın göğsünden kısık, gümbürtülü bir hırıltı koptu. "Sırıl-sıklam." Bakışlarını yüzüme çevirdi. "Sızlıyor musun?"

Yutkundum. "Evet."

Cillian'ın yüzüne pis bir sırtış yayıldı. "Uslu bir kız olup hiç kıpırdamadan durabilir misin?"

Nefesim hızlanırken kalbim de güm güm atmaya başladı. Başımı yukarı aşağı salladım.

İç bacağımla daha da sıktı. "Konuşarak cevap ver."

"Evet."

Tekrar sırtıttı ama ardından elini çekti. Parmakları tangamın kenarına takıldı ve tangayı tek hamlede kopararak üzerimden çıkardı.

Cillian bir adım gerileyip çıplak vücudumu süzdü. "Evdeyken hep sutyensiz mi geziyorsun?"

Onun bakışları altında meme uçlarımla sertleşti. "Ee, bir yere çıkmayacaksam, evet."

Cillian beni seyrederken bir parmağını altdudağının altında gezdirdi. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Ardından o panteri andıran zarafetiyle yanıma geldi. Dizlerinin üzerine çökerken yutkundum. "Bakalım ne kadar hareketsiz kalabileceksin."

Ah, kahretsin.

Cillian'ın parmakları bacağımla iç kısmında geziniyordu. "Kıpırdamadan durursan, boşalmana müsaade ederim. Kıpırdarsan, seni dizlerimin üzerine yatırırım."

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Cillian'ın bakışları suratıma döndü. "Bu hoşuna gider miydi, Minik Alev? Kızın pespembe bir renk alana kadar seni şaplamam?"

Bacaklarımla arası daha da ıslandı. Uyluklarımı birbirine bastırmaya çalıştım ama Cillian'ın avuç içi yukarıya doğru kaydı.

“Kıpırdama,” diye buyururken sesine o alfa otoritesi karışmıştı. “Benden saklanma.”

Cillian bacaklarımı iki yana açıp karşısında çıılçıplak kalmamı sağladı. “Parıl parıl parlıyorsun. Çok güzel.” Suratım kıpkırmızı kesilirken Cillian bana baktı. “Burada utanılacak bir şey yok, Hayden. Vücudun sadece bunu ne kadar istediğini gösteriyor. Beni ne kadar istediğini.”

Başımı yavaşça yukarı aşağı salladım.

Parmaklarıyla beni araladı ve içime girdiklerinde keskin bir nefes aldım. Bedenime bir zevk dalgası yayılırken gözlerimin kapanmasını engelleyemedim.

“Gözlerini aç,” diye buyurdu Cillian. “Bana bak.”

Gözlerimi hızla açıp bakışlarımı ona doğru indirdim. O koyu yeşil gözleri resmen siyaha dönmüştü yine. Cillian’ın parmakları içimde büküldü ve bacaklarım titremeye başladı.

Cillian içimi tir tir titreten bir noktayı okşuyordu. “Boşalma.”

“Bunu kontrol edebilir miyim bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Gözleri parladı. “Edebilirsin ve edeceksin.”

Yanağımın içini ısırdım.

Cillian sırtıp öne doğru eğildi. Dili klitorisimin üzerinde gezindi ve zevkten haykırdım.

Cillian’ın verdiği tek cevapsa içime bir parmağını daha sokmak oldu.

Parmaklarım bileklerimi bağlayan bağları sertçe çekiştirirken inledim. Bağların elime batmasıyla hissettiğim acı, orgazma karşı koymama yardımcı oldu fakat sonra Cillian o sinir demetini dudaklarının arasına aldı. Başyapıtını resmeden bir sanatçı gibi klitorisimin üzerinde çalışıyordu.

Parmakları içimi okşarken dili de klitorisimin tepesini yalıyor ve en hassas noktayı ortaya çıkarmaya çalışıyordu. “Boşalma,” diye hırladı bedenime bastırıldığı ağzıyla.

Ağzım kanın bakırımsı tadıyla dolana dek yanağımın içini ısırdım.

Cillian dilinin ucunu klitorisimin etrafında döndürdü ve benim alev almasına neden oldu. İç duvarlarım parmaklarını sıkarak hareketini durdurmaya çalışıyordu çünkü daha fazla kendimi tutamayacaktım.

“Yapamıyorum,” dedim soluk soluğa.

“Birazcık daha. Tut kendini,” diye mırıldandı Cillian parmaklarını aşağı doğru bastırırken.

Zevk bedenimi ele geçirirken gözlerim yaşla doldu. Her yerimde büyük bir baskı hissediyordum.

“Çok güzel.” Cillian’ın sesi üzerimi kaplayan bir merhemdi âdetâ. “Hepsine dayandı. Aferin benim kızıma.”

İçimdeki her şey sarsılıyordu. Bu sarsıntının şiddetiyle tepemdeki zincir şangırdıyordu.

“Sal kendini. Benim için boşal, Minik Alev.”

Cillian klitorisimi dudaklarının arasına aldı ve bir yandan parmaklarını G noktama bastırırken klitorisimi sertçe emdi.

Resmen birisi içimde bir havai fişek dizisinin fitilini ateşlemişti ve zevk patlamalarının ardı arkası kesilmiyor, her şeyim dışa doğru genişliyordu. Cillian sahip olduğum her şeyi ele geçirirken gözlerim odağını kaybetti ve paramparça oldum.

Bacaklarım bükülürken Cillian kolunu bana sardı ama ara da vermedi. Ben hareketsiz kalana ve neredeyse baygın hâle gelene dek devam etti.

Ayağa kalkıp tek koluyla beni kucakladı ve diğer eliyle de bağları kesti. Beni göğsüne bastırıp başını boynuma dayadı. “Uslu kızım benim. Hep ihtiyaçlarımı karşılıyor.”

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Cillian beni merdivenlerden çıkarıp kendi yatak odasına doğru taşırken resmen kemiklerim erimişti. Tamamen çıplak olmam ve evdeki herkesin beni bu hâlde görebilecek olması umurumda bile değildi.

Beni usulca yatağa yatırdı, üzerimi örttü ve şakağıma bir öpücük kondurdu. “Hemen dönerim.”

Uykuyla uyanıklık arasındaki gidip gelirken anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım. Duşun açıldığını duydum. Vücudum hafifçe kıpırdanıp Cillian’ın peşinden duşa girmek, bana verdiği şeyin birazını da ona vermek istiyordu. Ama bir kez daha uyku etrafımı sardı.

Arkamdaki yatak çökünce uyandım. Cillian’ın iri bedeni küçük bedenimin etrafına kıvrıldı ve beni kendine doğru çekti.

“Duş almam gerek,” diye homurdandım.

“Yarın.” Nefesi kulağımı gıdıkladı.

Karnımın üzerinde duran elini tuttum. “İyi misin?”

Cillian cevap vermeden önce bir an sessiz kaldı. “Hayır. Pek sayılmaz.”

Parmaklarını daha sıkı kavrarken göğsümde bir sızı hissettim. “Görünüşe göre hem senin hem de Maddox’ın konseyle bir hususiyeti var.”

Cillian’ın başparmağı karnımda ileri geri hareket etmeye başladı ama bir şey demedi.

Dudağımın kenarı endişeyle kıvrıldı ve odadaki karanlıktan cesaret aldım. “Seni tanımak istiyorum, Cill. Bunun için birbirimize açılmamız ve kendimizi anlatmamız gerekiyor; eş meselelerinin dışındaki şeylerden bahsediyorum.”

Cillian beni kendine daha sıkı bastırdı. “Sen benim için bir eşten daha fazlasısın.”

Öfledim.

“Bilime ve bilimle alakalı kelime oyunlarına takıntılısın ve yapmaman gereken zamanlarda bile hep başkalarına yardım etmeye çalışıyorsun. Ve bir bakıma sana anne babanı kurtarma şansı tanıyacağını düşündüğün için doktor olmak istiyorsun.”

Vücudumun kaskatı kesilmesiyle durdum. “Bunu nereden biliyorsun?”

Cillian başparmağıyla karnımda desenler çizdi. “Dikkat ediyorum, Minik Alev. Ve bize vereceğin en ufak bir bilgi kırıntısına bile açım.”

Ona doğru dönerek karanlıkta yüz hatlarını seçebilmek için çabaladım. “Sence ben de aynı şeyi hissetmiyor muyum? Ama seni okumak o kadar kolay değil.”

Cillian’ın dudakları seğirdi. “Bu kasıtlı.”

“Bana bir şey ver.”

Elini kaldırıp parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı. “Babam iyi bir adam değildi.”

Sözleri midemin düğümlenmesine neden oldu. Cillian’ın sesinde hiçbir duygu emaresi yoktu. Bomboştu. “Nasıl yani?”

“Annemi kaçırdı. Onu bir zindanda tutsak etti ve ona defalarca tecavüz etti. Ben de o saldırıların sonucunda doğdum.”

Acı dolu bir nefes aldım. “Cillian...”

“Ama annem bana asla böyle hissettirmedi. Beni bütün benliğiyle sevdi. Sonunda bir gardiyanı kaçmama yardım etmeye ikna etti. O gardiyan, babamın sonunda hem beni hem de onu öldüreceğini biliyordu. Zaten siyasi bir evlilik planlıyordu. Bense onun

soyuna bir tehdit oluşturan gayrimeşru bir evlattan başka bir şey değildim.”

Canım çok yanıyordu. “Kaçtın mı?”

Başıyla onayladı. “Gardiyan bana biraz para verdi. En yakın büyük şehre kaçıp sokaklarda yaşamaya başladım.”

“Kaç yaşındaydın?”

“On iki.”

Genç Cillian’ın korkmuş ve yalnız hâli zihnimde canlandı. Yüreğim bunu kaldırmıyordu. Ona yanaşıp sıkıca sarıldım ve elimi göğsüne koydum. Kalbinin o düzenli atışını avucumun altında hissetmeye ihtiyacım vardı. Cillian’ın iyi olduğunu kendime hatırlatmaya.

“Başka şekil değiştirenler buldum. Bir grupla takılmaya başladım. Biri bana konseyden bahsetti. Dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir ejderha şekil değiştirenin yoldan çıkması durumunda devreye girmeleri gerektiğini söyledi.”

“Sen de onlara gittin,” diye tahmin ettim.

Cillian’ın kalbi avucumun altında daha hızlı atmaya başladı. “Aylarca para biriktirdim. Sonunda New York’a otobüs bileti alacak kadar param oldu. Nolan’ın ofisine gittim.”

İçimdeki her şey düğümlendi. “Pek iyi gitmedi.”

“Bana babamın suçlarına dair hiçbir kanıt bulunmadığını söyledi. Bahsettiğim bölgeyi araması için ona yalvardım ama babam gibi itibarı olan birine bunu yapmayı reddetti. Sonuçta Patrick O’Connor kraldı. Dünyanın en büyük ejderha sürülerinden birine liderlik ediyordu.”

Keşke bugün Nolan’ın burnunu kırsaydım. Hayır, keşke ona çok daha kötüsünü yapsaydım.

“Ne yaptın?” diye fısıldadım.

“Geri dönmeye çalıştım. Annemi kendim kurtarmak için. Ama oraya vardığımda çoktan öldürüldüğünü öğrendim. Kenara atılabilecek bir çöp gibi annemi öldürmüştü.”

Gözlerim yaşlarla yanıyordu. “Çok üzgünüm.”

Cillian'ın eli enseme bulup sıktı. "Ben de. Onu asla terk etmemeliydim. Yanında kalmalıydım..."

"Hayır." Bunu olabildiğince sert bir sesle söylemiştim. "Sen de ölesin diye mi? Bu, annenin isteyeceği son şeydi."

Karanlıkta bile Cillian'ın gözleri alev alevdi. "Yalnızdı."

"Ama senin özgür olduğunu biliyordu. Bu ona huzur verdi."

Cillian beni üstüne çekip yüzünü boynuma bastırdı. Orada bir ıslaklık hissettim ve ağladığımı anladım. Tanıdığım en güçlü adamlardan biri, ona her şeyini veren kadın için gözyaşı döküyordu.

"Onu öldürdüm. Babamı," dedi Cillian hırıltılı bir sesle. "Üvey kardeşlerimi korumak için yaptım ama böyle bir mazeretim olmasa da yapardım. Soğukkanlılıkla, hiçbir tahrik olmadan."

Gözlerini görmek için biraz geri çekildim. "Bunun beni korkutup kaçıracağını mı düşünüyorsun?"

"Muhtemelen kaçırmalı," diye mırıldandı Cillian. "Benim içimde bir soğukluk var. Bir zalimlik. Hayatta kalmak için buna ihtiyacım vardı."

Ondan kuvvet alıp kucağına oturdum ve ellerimi göğsüne koydum. "Seni sevmek demek, her zerreni sevmek demek. O soğukluğu ve acımasızlığı seviyorum çünkü seni hayatta tuttular. Seni bana getirdiler."

"Hayden," dedi boğuk bir sesle.

"Seni seviyorum."

Cillian'ın aleti sertçe kasıklarına bastırıyordu. "Bunun ne anlamı geldiğini bildiğimi sanmıyorum, hatta birini sevmeyi becerebileceğimi de."

İfadem yumuşadı. "Etrafındaki insanları her gün seviyorsun. Bir gün buna güveneceksin."

Ama o gün gelene kadar bunu ona farklı yollarla gösterecektim. Ve sonra tam olarak bunu yaptım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

“Keyfin yerinde gibi duruyor,” dedi Cáel, Easton’ın SUV’sine binmeme yardım ederken.

“Ve Cill’in de *kesinlikle* keyfi yerine gelmiş gibi duruyor,” dedi Knox kıkırdayarak.

Yanaklarımın kızarmasını engellemeye çalıştım ama faydası olmadı.

Cáel sırtarak beni kucağına çekip boynuma sokuldu. “Bazı şeyleri halletmenize sevindim.”

Geri çekilip ona baktım. “Gerçekten sevindin, değil mi?”

Cáel’in eli bacağımdan yukarı gezindi. “Dün canı sıkındı. Sana ihtiyacı vardı. Huzursuzluğunu hissedebiliyordum ama sen yanına gittikten sonra rahatladı.”

Kaşlarımı çattım. “Birbirinizi hissedebiliyor musunuz?”

“Daha çok bir hissin hafif bir yankısı gibi,” diye açıkladı Knox. “Hepimiz seninle bağ kurduğumuzda bu daha da güçlenecek.”

Easton evden uzaklaşırken direksiyonu daha da sıkı kavradı ama tek kelime etmedi.

Onu bir türlü çözemiyordum. Saldırıdan beri sessizliğe gömülmüştü. Artık götlük yapmıyordu ama sıcakkanlı ve sevecen de değildi. Sanırım pislik hâlini tercih etmeye başlamıştım. En azından o zaman aklından neler geçtiğini biliyordum.

Knox’a baktım. “Ben de hissedecek miyim?”

Knox sırttı. “Duygu veya his yoğun olduğu zamanlarda. Özellikle de şey sırasında...”

Easton ona sertçe vurdu.

“Ah. Ne oldu be?”

“Sabah sekizden önce seks muhabbeti açmasak olmaz mı?” diye homurdandı Easton.

Başımı eğdim. Easton elbette benimle seksi aynı cümlede düşünmek istemiyordu. Eşleşme dürtüsü sayesinde bedeni beni istese bile beyni ve kalbi istemiyordu.

“Ne zaman aklın başına gelecek?” diye hırladı Knox.

“Mad’in dersine ereksiyonla girmek istemediğim için beni mazur görün,” diye karşılık verdi Easton.

Mideme kramp girdi. Çünkü konsey ziyaretinden beri Maddox’ı görmemiştim. Fark ettiğim kadarıyla ortadan kaybolmuş ve eve dönmemişti. Dün gece nerede kaldığını merak ederken kramplar mide bulantısına dönüştü.

Cáel burnuyla boynumun yan tarafını okşadı. “Ne oldu, Ufaklık?”

“Yok bir şey,” diye fısıldadım.

“Kaygının kokusunu alabiliyorum.”

“Bu hile ama,” diye homurdandım.

Cáel tenime doğru sırttı. “Vücudunun bana söylediği her şeyi çok seviyorum.”

Kucağında kıvrandım ve Cáel ânında kıcıma doğru sertleşti. *Kahretsın.*

O ise sadece kocaman sırtlamakla yetindi. “Bana sorunun ne olduğunu söyle.”

Easton’ın dikkati yoldaydı ama arka koltuğa dönen Knox cevabımı bekliyordu.

Sonunda derin bir nefes verdim. Bu meraklı ejderhalar beni neyin rahatsız ettiğini öğrenene kadar pes etmeyecekti. “Maddox için endişeleniyorum. Ve, şey, dün gece nerede kaldığını merak ediyordum.”

Knox'un yüzünde bir anlayış belirdi. "Dağda küçük bir kulübesi var. Bizden sıkıldığında bazen oraya gider. Ama hep tek başına gidiyor. Birimiz bile oraya gitmedik."

İçime yayılan rahatlama hem hoş hem de utanç vericiydi. Maddox üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Benimle bir sonraki aşamaya geçmeyeceğini açıkça belirtmişti. Easton da o da hayatlarına farklı kadınlarla devam etmeye karar verselerdi ne kadar acı çekerdim? Hâlâ onlara karşı bir çekim hisseder miydim?

Easton kampüse girerken Cael tekrar boynuma sokuldu. "Her şey yoluna girecek."

Keşke ona inanabilseydim.

Easton fen binasının yakınındaki park yerlerinden birine yanaştı ve iki korumamız Pete ve Terry de yanımıza park etti. Cael kapıyı açıp beni dışarı çıkardı. Knox beni bekliyordu.

Beni kucaklayıp tutkuyla öptü. Dilinin dilimi okşamasıyla ağızımdan kaçan iniltiye engel olamadım. Ağızıma doğru hırladı. Geri çekilirken gözleri altın rengi parlıyordu. "Seni özledim."

Kalbim sıkıştı ve kollarımı Knox'un beline doladım. Eksikliğimi diğerleri kadar çekmiyormuş gibi, her zaman kendi başının çaresine bakıyormuş gibi görünüyordu. Ama belki de öyle değildi. "Okuldan sonra baş başa bir şeyler yapmaya ne dersin?"

Önerimi duyan Knox'un yüzü aydınlandı. "Sen ve ben mi?"

Beni tekrar öptü ve sonra kolunu omzuma attı. Sırt çantamı almak için Cael'e doğru uzandım ama o sadece başını iki yana salladı. "Ben aldım."

Karşı çıkmak için ağızımı açtım ama sonra hemen kapattım. Zaten bu kavgayı asla kazanamayacaktım.

Cael'le Knox'un bu sabah orada dersi olmamasına rağmen fen fakültesine doğru yola koyulduk. Kendi derslerine gitmeden önce nereye gideceksem bana eşlik etmeleri onlar için rutin hâline gelmişti. Ama gerçek şuydu ki bundan rahatsızlık duymuyordum. Erkeklerimin etrafımda mümkün olduğunca bulunmasından hoşlanıyordum.

Benim erkeklerim.

Birkaç hafta önce bu düşünceyi çok saçma bulurdum. Şimdiyse normal geliyordu. Normal ne kelime, *hep böyle olmalıymış* gibi doğru geliyordu.

Easton önden gidip kapıyı açtı. Fakülte, derslerine giden öğrencilerle doluydu.

Delaney ve Bella yanımdan geçerken Delaney bana oracıkta beni yakıp kül edebilecek bir bakış attı.

“Görünüşe göre dün mesajı almamış,” diye mırıldandı Easton.

Knox ona baktı. “Birlikte Mad’in dersine giriyorsunuz, değil mi?”

Easton başıyla onayladı.

“Dikkatli ol,” diye emretti Knox. “Hayden’a bu kadar takmasından hoşlanmıyorum.”

Easton kısa bir baş onayıyla cevap verdi.

Koridorda yürüdüğümüz sırada önümüze bir oğlan çıktı. Dudaklarını abartılı bir hareketle yaladı. “Bir parça için nerede sıraya girmeliyim? Yoksa ödeme mi istiyorsunuz?”

Oğlan bir an önümdeydi, bir sonraki an ise bir metre havada duvara yapışmıştı. Cael önkolunu oğlanın boğazına bastırıyordu. “Tekrar. Söyle.”

Koridordaki herkes donup kaldı ve gösteriyi seyretmeye koyuldu.

“Siktir, dostum. Şaka yapıyordum,” dedi oğlan hırıltılı bir sesle.

Easton olabildiğince rahat bir tavırla Cael’in yanına yaklaştı. “Biz gülüyor muyuz?”

“Ha-ha-hayır.”

“İndir onu, Cael. Galiba çoktan altına sıçtı. Kokusunu alabiliyorum,” dedi Easton yüzünü tiksintiyle buruşturarak.

Etrafımızdaki öğrencilerden bazıları kıkırdayınca oğlanın yüzü kızardı.

“Hayır,” diye homurdandı Cael.

“Bu seferlik bırak gitsin. Bir daha ağzını açarsa karnını balık gibi deşmene izin veririm,” dedi Easton bu dünyanın en normal şeyymiş gibi umarsızca.

Oğlanın kızarmış yüzü bembeyaz kesildi. “T-tek kelime etmem bir daha. Yemin ederim.”

Cáel alçak sesle homurdansa da kolunu çekti ve oğlan yere yığıldı. Ağladığından emindim.

“Hasiktir be,” diye mırıldandı Knox’un kızıl saçlı arkadaşı. “Erik, Cáel’e yamuk mu yaptı?”

Knox’un beni tutuşu biraz canımı yakıyordu ve kendini kontrol etmekte zorlandığını görebiliyordum. Hemen elimi tişörtünün altına sokup avucumu sırtına bastırdım. “Ben iyiyim,” diye fısıldadım.

Knox güçlkle yutkundu. “Hayden hakkında ileri geri konuştu.”

Jason’ın gözleri irileşti ve ardından yerdeki arkadaşına baktı. “Senin ben kafana sıçayım, Erik. Tüm futbolcu arkadaşlarına Hayden’in yasak olduğunu söyle.”

Erik ayağa kalktı, Jason’a ortaparmak gösterdi ama koridorda koşarak gözden kayboldu.

Jason sırtarak bana baktı. “Bazı erkeklerin de hiç görgüsü yok. Öte yandan, *ben...*”

Bir el uzanıp Jason’ın ensesine bir şaplak indirdi. Arkadaşları Frank onu kenara itti. “Az önce altına-sıçan-Erik’in başına gelenleri görmedin mi?”

Kesik kesik nefesler alan Cáel onların etrafından dolaşıp dibime girdi. Açık sarı saçları aldığı hızlı nefeslerin gücüyle etrafa savruluyordu.

Koridor ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü.

Knox’u bırakıp ellerimi Cáel’in yanaklarına koydum. Yüzünü almlarımız birbirine değecek şekilde kendime doğru çektim. “Ben iyiyim. Aptalın teki saçma sapan konuştu işte.”

“Senin hakkında konuşamaz.”

Dudaklarım kıvrıldı. “Bana kalırsa bu ilk ve sondu.”

Cáel’i öpmeyi o kadar çok istiyordum ki. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. İnsanlar Knox’la birlikte olduğumu sanıyordu. Diğerleriyle ilgili söylentiler vardı ama hepsi dedikodudan

ibaretti. Onu öpersem ortada hiçbir şüphe kalmazdı. O kırmızı damgayla damgalanırdım. Ama Cáel'in o anda bana ihtiyacı vardı. Ben de bu yüzden...

Siktir ettim.

Ve etrafımızdaki fısıltılar kükremelere dönüştü.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayden

Edebiyat dersinden çıktığım anda Pete ve Terry iki yanımda belirdi. Bütün günü tetikte geçirmişlerdi. Üstelik sebepsiz de değillerdi.

Cáel'le öpüşme konusunda haklı çıkmıştım. Bütün kampüs çalkalanıyordu. Tepkiler ortaya karıştı. Epeyce tiksinti. Makul bir doz kıskançlık. Ve oğlanlar yanımda değilken fısıltıyla söylenen birkaç kaba yorum.

Koridorun aşağısına doğru ilerleyen Wren bana el salladı ve bu hareketle saçları savrulunca yanağındaki yara izi ortaya çıktı. Korumalara temkinli bir bakış attı. "İyi olacak mısın?"

Başımınla onayladım. "Bir grup bağınazın canımı sıkmasına izin vermeyeceğim."

Dudakları hafifçe seğirdi. "Güzel. Yarın görüşürüz o zaman?"

"Beni üzerimdeki kırmızı damgadan tanırsın."

Wren sadece başını iki yana sallamakla yetindi ve yoluna devam etti.

Pete, Terry ve ben yarı kalabalık koridorda ilerlemeye başladık. Yolumdaki herkesi görmezden geliyordum ki birden biri tam önümde belirdi.

Durdum, bakışlarım hızla yukarı kayd ve sonra rahat bir nefes aldım. "Gözlerim bayram etti."

Bu ne manzaraydı böyle. Kalçalarını saran ve kaslı bacaklarına yapışan koyu renk kot pantolon. Altında şekilli kaslar sakladığını bildiğim beyaz bir tişört.

Knox sırt çantamı omzumdan alıp kendi omzuna attı. Sonra beni kendine çekip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Daha fazla ortak derse ihtiyacımız var. Seni bütün gün özledim.”

Kucağında eriyiverdim. “Çevrimiçi derslere geçebilir miyim acaba diye düşünmeye başladım.”

Yüzünü buruşturdu. “Bugün o kadar kötü mü geçti?”

“Daha iyisi olmuştu.” Geri çekildim. “Cáel’e sakın söyleme.”

İhtiyacımız olan son şey, Caél’in sırf bana ters ters baktığı için birilerinin boğazını kesmesi ve okuldan atılmasıydı.

“Söz,” dedi Knox. Beni tekrar öptü. “Ama gerçekten üzgünüm. Bugün hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Eve gidip...”

“Hayır. Biraz normale ihtiyacım var.”

Knox sırtıttı. “Güzel. Seni alışverişe götürürüm, sonra da akşam yemeği yeriz diye düşünüyordum.”

Yüzümü buruşturdum. “Alışveriş mi?”

Kolunu omzuma atıp beni okulun çıkışına doğru yönlendirirken kıkırdadı. “Kızların alışverişe bayıldığını sanırdım.”

“Sanırım o gen beni atlamış.” Belki de hiç pratik yapmamış olmamdan kaynaklanıyordu.

“Cill cumartesi günkü kokteylde giyecek bir şeylere ihtiyacın olacağını söyledi. Kendin seçersen daha rahat hissedeceğini düşündüm.”

Midem bulanmaya başladı. Kokteyl partisi. Lanet olası konseyin beni seçtikleri sürülerle tanışmaya zorlaması.

“Çöp torbası giyersem belki diğer ejderhalar hemen gider.”

Knox şakağıma bir öpücük kondurdu. “Yine de gördükleri en güzel şey olurdun.”

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. “Bence bu tarafsız bir yorum değil.”

“Hiç de bile.” Beni kendine daha da bastırdı. “Alışverişe gitmek zorunda değiliz. Sadece durum üzerinde biraz kontrole sahip olmak isteyebileceğini düşündüm.”

“Hayır, haklısın. İşe yarayabilir. Zırh gibi.”

“Kesinlikle.”

Çenesinin altını öpmek için parmak uçlarımda yükseldim.
“Beni tanıdığın için teşekkürler.”

“Çabuk öğrenirim.”

Güneşe çıktığımızda neredeyse birine çarpıyorduk.

“Pardon,” dedi Knox.

İfadesi daha önce hiç görmediğim kadar soğuk olan Profesör Brent bize dik dik baktı. O buz gibi bakış, olması gerekenden birkaç saniye daha uzun bir süre üzerimde kaldı ama danışmanım tek kelime etmedi.

Sonunda Knox bizi adamın etrafından dolaştırıp tanıdık X5’e doğru götürdü. “O adamdan gerçekten hoşlanmıyorum.”

“Al benden de o kadar,” diye mırıldandım.

Knox benim için yolcu kapısını açtı. “Danışman değişikliği talep edebilirsin.”

“Psikoloji dersinden kurtulur kurtulmaz edeceğim. Sırf danışman değiştirdim diye beni dersten bırakmasını istemiyorum.”

Knox dudaklarını birbirine bastırdı. “Dönemin bitmesine daha aylar var.”

“O zamana kadar onunla başa çıkabilirim.” En azından çıkabileceğimi umuyordum.

“Daha da kötüleşirse bana haber ver.”

Yanağımın içini ısırıp onu başımla onayladım. Konuşursam sesimden yalan söylediğimi anlayacağından çekiniyordum.

Knox kapıyı kapatıp korumalara bizi takip edebilmeleri için nereye gideceğimizi haber verdi. Birkaç saniye içinde direksiyonun başına geçmiş, bizi merkeze doğru götürüyordu.

Knox’a bakıp bir süreliğine kendimi yakışıklılığında kaybettim. Güneşten sararmış açık kahverengi saçları. Altın benekli yeşil gözleri. Camı kesebilecek kadar güçlü çenesi.

“Gözlerin daldı.”

Sırıttım. “Seni seyretmeyi seviyorum.”

Knox elimi tutup parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve elimi bacağının üzerine koydu. Çok normal bir hareketti. Çok rahatlatıcı.

“Easton’la aranız nasıl?”

Yanlış soruydu. Knox’un rahat ifadesinde fırtınalar kopmaya başladı.

“İyi.” Ama bunu dişlerini sıkarak söylemişti.

Knox’un parmaklarını sıktım. “Benim yüzümden kavga etmenizi istemiyorum.”

“Senin yüzünden kavga etmiyoruz. East inatçı bir eşek olduğu için kavga ediyoruz.”

“Korkuyor, Knox. Bunu kendin söyledin.”

“Olabilir ama bir noktada bu yüzden yaptığı pislikleri mazur görmeyi bırakmalıyız.” Knox bir park yerine girdi ve bana döndü. Gözlerindeki altın parçacıklar daha parlaktı ve yeşil derinliklerde dönüyorlardı. “Onun yüzünden neredeyse ölüyordun. Bunu hiç yaşamamış sayamam.”

“Knox...”

“Yapamam, Hayden.”

Derin bir nefes verdim. “Tamam. Konuşmaya hazır olduğunda onu dinle sadece. Bana söz verir misin?”

Knox çenesini ileri geri oynattı. “Pekâlâ.”

Eğilip onu yanağından öptüm. “Teşekkür ederim.”

“O senin sadakatini hak etmiyor,” diye homurdandı Knox.

“Bunu onun için yapmıyorum. Senin için yapıyorum.”

Gözleri alev alev yanan Knox durdu. “Hangi duam kabul oldu da seni buldum hâlâ bilmiyorum.”

“Ben de,” diye fısıldadım.

Yanımızda bir arabanın kapısı çarparak kapatıldığında bu an bozuldu.

Knox beni tekrar öptü. “Hadi. Sana harika bir elbise alalım.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Hayden

Knox SUV'den her zamanki gibi zahmetsiz rahatlığıyla indi. İkinci bir deri gibi giydiği o rahat özgüven bağımlılık yapıyordu. Bir an sonra kapımı açıyordu.

“Ne kadar da beyefendi.”

Sırıtarak elimi tuttu. “Bu bizim ilk gerçek randevumuz.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Cidden hiç randevuya çıkmadık mı?”

Son birkaç haftada çok şey yaşanmıştı ama bu yaşananlar arasında *gerçek* bir randevu olup olmadığından emin değildim.

Knox beni bir mağazaya doğru çekiştirdi. “Easton’ın dallamalığı yüzünden yarıda kalan sıcak çikolatayı ya da Maddox’ın seni ürkütmesi yüzünden yarıda kalan sandviçleri saymıyorum.”

Gülmemek için altdudağımı ısırdım. “Tüm çabalarının içine etmişler.”

“Gerçekten ya. Ölümden döndük, doğaüstü bir dünyanın varlığını ortaya çıkardık ve senin ruh eşimiz olduğunu öğrendik. Ama bir ilk randevuya çıkamadık.”

Bu sefer kahkahamı tutamadım ve kahretsin, bu çok iyi geldi. Çünkü Knox her şeyi böyle sıraladığında gerçekten de kulağa çok saçma geliyordu.

“Sonunda kızımı randevuya çıkarıyorum.”

Knox kapıyı tutarken hareketsiz kaldım. “Bu hoşuma gitti.”

Knox bana gülümsedi. “Randevu mu?”

“Kızım.”

Yeşil-altın rengi gözleri alev alev yanıyordu. “Dikkatli ol. Yoksa bütün bu randevu saçmalığını unutup bizi bir otele götürürüm.”

Karnımın alt kısmında bir sıcaklık toplandı. “Karşı çıkmazdım...”

Knox beni hızla kendine çekip sertçe öptü. “Hayır. Seni şımartacağım, karnını doyuracağım ve ancak ondan sonra mümkün olan her şekilde becereceğim.”

Bu sefer kahkahayı patlattım. “Aman ne romantiksin.”

“Aynen öyle.” Kapıyı açıp benim için tuttu.

Mağazaya girer girmez bir kadın yanımıza koştu. “Bay Gallagher, sizi tekrar görmek ne güzel.”

“Merhaba Sharee.”

Orta yaşlı kadının bakışları bana kaydı. “Kardeşlerinin ve senin gardırop yenilemeye mi ihtiyacınız var?”

Knox başını iki yana salladı. “Kız arkadaşımın bu hafta sonu bir kokteyl için elbiseye ihtiyacı var. Hayden, bu Sharee. Sharee, Hayden.”

Az önce kıvılcımlanan o sıcaklık şiddetini artırıp yayıldı. *Kız arkadaşım neredeyse kızım kadar iyiydi.*

Kadının yüzünde bu duyuru karşısında saf bir sevinç belirdi. Ellerini çırpı. “Bu harika bir haber.” Bakışları bana kaydı. “Sanırım daha önce sipariş verdiğimiz kişi Hayden’di?”

Knox başıyla onayladı.

“Güzel. O zaman vücut ölçüleri elimizde var.” Sharee’nin gülümsemesi genişledi. “Üzerinde harika durmayacak hiçbir şey düşünemiyorum, hayatım. Bir şeyler seçmene yardım etmemi ister misin yoksa önce kendi başına mı göz atmak istersin?”

Nedense kadının nezaketi gözlerimin dolmasına neden oldu. Belki de çoğu insan Knox ve oğlanlarla olan ilişkiye pek iyi gözle bakmadığı içindi. Belki de bugün birçok kişi bana acımasız davrandığı içindi. Ama boğazımı düğümleyen duyguyu yutmak zorunda kaldım.

“Çok teşekkür ederim. Sanırım önce biraz bakınacağım.”

Sharee omzumu sıvazladı. “Ne istediğini bilen kadınları severim. İhtiyacınız olursa arkadaki kasada olacağım.”

“Teşekkürler, Sharee,” dedi Knox.

Kadın kıyafetlere bakmamız için bizi yalnız bıraktı.

“Gerçekten çok hoş biri,” diye fısıldadım.

“Kıyafetlerimizin hepsini o sipariş ediyor. Sanırım bizim sayemizde batmıyor.”

Kıkırdadım. “Ember Hollow’da” –bir etiketi elime alıp baktım– “Chanel’e bu kadar çok talep olduğunu sanmıyorum.”

Knox başını iki yana salladı. “Muhtemelen yok.”

Raflar arasında dolaştık. İtiraf etmeliydim ki elbiseler muhteşimdi. Ama fiyat etiketleri dudaklarımı uçuklatıyordu.

“Bunlar biraz fazla tuzlu olabilir,” diye mırıldandım.

Knox beni omuzlarımdan tuttu. “Harcayabileceğimizden çok daha fazla paramız var. Sana bakmamıza müsaade et.” Sesini alçalttı. “Ejderhalarımızın da buna bizim kadar ihtiyacı var.”

Altdudağımı ısırdım ve lavanta rengi ipek bir elbiseye baktım.

Knox bakışlarımı takip etti ve gidip elbiseyi askıdan aldı. “Gözlerinin rengiyle çok iyi gider.”

Dört haneli fiyat etiketi midemi bulandırdı.

Knox kısık sesle hırladı. “Bunu deniyorsun.”

Ona dil çıkardım. “Buyurgan.”

“Mutluluğun söz konusu olduğunda, evet.”

Knox beni mağazanın ortasındaki soyunma odalarına götürdü ve beni içeri çekip kapıyı arkamızdan kapattı.

“Kabine benimle giremezsin.”

Knox kaşlarını çatı. “İlginç. Sanırım çoktan girdim.”

“Sharee orada,” diye tısladım.

Bir zil çaldı ve Sharee’nin başka bir müşteriye selamladığını duydum.

“Knox!”

Duvara yaslanıp kollarını geniş göğsünde kavuşturmakla yetindi. "Efendim?"

"Tüm ejderhalar bu kadar inatçı mıdır?"

Dudakları seğirdi. "Bunun genetik bir özellik olup olmadığından emin değilim."

"Bence öyle," diye homurdandım ve kazağımla gömleğimi başımın üzerinden çıkarıp ona fırlattım.

Kıyafetler yüzüne çarptığında güldü.

Knox başımızı gerçekten belaya sokmadan önce kot pantolonumu çıkarıp aceleyle elbiseyi giydim. Kumaş tenimde cennet gibi hissettiriyordu. Tıpkı yumuşacık bir eldiven gibi. Elbiseyi yukarı çekip omuzlarıma geçirdim. Arkama uzanıp fermuarını çekmeye çalıştım.

"Bana bırak." Knox arkama geçerken sesi daha da kalınlaşmıştı.

Saçlarımı kenara çekerken tüylerim diken diken oldu. Fermuarı acı verici bir yavaşlıkla çekti. Sonra da gözleri aynadan gözlerimle buluştu.

Resmen kendimi yansımamdan önce onun bakışlarından görmüştüm. Orada sıcaklığı, şehveti, tapınmayı gördüm. Dikkatimi Knox'tan uzaklaştırıp kendime baktım.

Dudaklarım fısıltılı bir nefesle aralandı. Elbise mükemmeldi. Büzgülü kumaş kıvrımlarımı sarıyordu. Etek tam dizkapağımda bitiyordu ve yaka kesimi de göğüs dekoltemi hafifçe sergiliyor ama kumaşın altındaki her şeyi ima ediyordu. Kendimi seksi ve güçlü hissediyordum, aynı zamanda saygı duyulması gereken biri gibi.

"Kendimi güzel hissediyorum," diye fısıldadım.

Knox boynumu öpmek için eğilirken gözleri alev alevdi. "Gördüğüm en muhteşem yaratıksın. Bu elbise senin için yaratılmış."

"Bu çok fazla..."

"Hayır. Tam kıvamında."

Knox'un parmakları fermuara geri dönüp aşağı çekti.

Diz çöktü.

"Elbiseyi çıkar." Sesi sert ve zımpara kâğıdı gibiydi.

İstediyini yaptım.

Knox elbiseyi dikkatle püsküllü bir pufun üzerine koydu ve bakışlarını kaldırarak bana baktı. “Seni tatmam lazım.”

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikti.

Knox’un gözleri parladı ve inledi. “Cennet gibi kokuyorsun.”

“*Bunu* koklayabiliyor musun?”

Sırıttı. “Keskin duyular, unuttun mu?”

Sövdüm.

Knox’un elleri kalçalarımı tuttu. “Kıpırdama.”

İtaat etmekten başka seçeneğim yoktu.

“Aferin kızıma.”

Daha fazla sıcaklık. Daha fazla ıslaklık.

Knox’un parmakları tangamın lastiklerini tuttu ve onu yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırды. Sonra öne eğilip derin bir nefes aldı. “Resmen cennet.”

Bacaklarım titredi.

Bir bacağımı kaldırıp diğerinden biraz daha ayırdı. Sonra elleri kıcıımı buldu ve sıkıp yoğurmaya başladı. Arzuyla ağırlaşmış bakışları benimkilerle buluştu. “Sana burada sahip olmak için sabırsızlanıyorum.”

Ağzım bir karış açıldı.

“Bu masum şoka bayılıyorum.”

Sonra da beni yiyip bitirmeye başladı. Hiçbir uyarıda falan bulunmadı. Beni susuzluktan ölmenin eşiğine gelmiş bir adam gibi yalayıp yutuyordu. Dili içime girince neredeyse yere düşecektim.

Dili içimde kıvrılırken Knox’un omuzlarını kavradım. Ağzımdan çıkan o yumuşak iniltiye engel olamadım.

Knox kıcıımı daha sert sıktı.

Daha fazla ses çıkarmamak için yanağımın içini ısırdım.

Dili klitorisimin etrafında daireler çizerken bir eli de bacaklarımdan arasına kaydı. Knox iki parmağını içime soktu ve ağzım aralandı.

Parmakları kıvrıldıkça nefes alıp verişim hızlandı. Knox o sinir yumağıyla oynayıp onu hazır etti. Kalbim güm güm atıyordu ve parmaklarım omuzlarında morluklar bırakacaktı.

Knox'un dilinin ucu klitorisime değıdi ve paramparça oldum.

Yüzü hâlâ bacaklarımın arasında gömülü olan Knox, her orgazm dalgasını uzatmak için parmaklarını içimde kıpırdatmaya devam ederken bir yandan da beni bacaklarımın arkasından tutuyordu.

Vücudum artçı şoklarla sarsılırken soluklanmaya çalıştım.

Knox parmaklarını yavaşça içimden çıkardı. Gözleri gözlerimle buluştu ve sonra parmaklarını yalayıp temizledi.

Dudaklarım aralandı.

Bana baktı. "Yanılmışım. Şu an olduğundan daha güzel olmamıştın."

Soyunma odasının dışından bir boğaz temizleme sesi duyuldu. "İçeride her şey yolunda mı? Diğer müşterim birinin yaralandığını sanmış. Hafif bir inleme sesi duymuş."

Sharee'nin sesinde saf bir eğlence vardı ama ben ölmek istiyordum. Sıçrayarak iç çamaşırımı bulmaya çalıştım. "İyiyiz," diye ciyaktadım.

"İyi de ne kelime, Sharee," diye seslendi Knox.

Kadın kıkırdadı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Knox'a dik dik baktım. "Seni geberteceğim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Hayden

Ellerimi ipeksi kumaşın üzerinde gezdirdim. Bambaşkaydı. Hayatımda hissettiğim en yumuşak şeydi.

Aynadaki yansımama bakınca neredeyse kendimi tanıyamadım. Tek başarısız ilişki deneyimimden sonra baloya gitmemiştim. Kesinlikle hiçbir düğüne veya galaya da davet edilmemişim. Yani şimdiye kadarki en şık hâlim buydu.

Knox haklı çıkmıştı. Kendi seçtiğim, içindeyken kendimi özgüvenli hissettiğim bir elbise giymek işe yaramıştı. Makyajım ve saçım için büyük emek harcamıştım. Gözlerime neredeyse siyah denebilecek kadar koyu bir mor far sürmüştüm. Ama gözbebeklerim alt tonlara uyum sağlamış gibiydi ve içlerindeki menekşe daha da parlamıştı. Dudaklarıma daha dolgun görünmelerini sağlayan şeffaf, açık pembe bir ruj sürmüştüm.

Banyomdaki pahalı yeni saç maşasını en az bir saat kullanmıştım. Saçlarımı küçük tutamlar hâlinde alıp maşanın etrafına dolamıştım. Sonuç, sırtımdan aşağı inen dolgun, hacimli bukleler olmuştu.

Başka zaman olsa, yarattığım mucizeye hayran kalırdım. Kendimi gerçekten güzel hissedebilmeme. Ama bu gece değil. Konseyle yüzleşmek zorundayken değil. Sayısız yabancı ejderhayla.

Son birkaç gün derslerime yetişmeye çalışmak, Profesör Brent'ten kaçınmaya çalışmak ve Maddox'ın nerede olduğunu merak etmekle göz açıp kapayıncaya geçmişti. Maddox hâlâ ne ders-

lerine ne de eve dönmüştü. O bunu ne kadar istemese de onun için endişeleniyordum.

Açık dolap kapağı tıklatıldı.

“Hayden, on dakika içinde yola çıkacağız. Sen...”

Cillian beni süzerken kalın sesi kesildi. Aynada göz göze geldik. Koyu yeşil gözbebekleri neredeyse siyaha dönmüştü.

“Ne oldu?” diye sordu Knox, Cillian’ın peşinden hızla odaya girerek. Ama ben döndüğümde kalakaldı.

Cáel arkalarından hızla geldi. “O iyi mi?”

O da aniden durdu ve soluk mavi gözleri kocaman açıldı. “Ufaklık,” diye fısıldadı.

“Muhteşem,” diye hırladı Cillian.

Knox sırttı ama sırtışının altında kaynayan bir sıcaklık vardı. “Şimdiye kadarki en sevdiğim ikinci kıyafetin.”

Knox’un dizlerinin üzerinde çöküp bana bakmasını hatırlayınca yanaklarım kızardı.

“Çok mu fazla olmuş?”

Cillian yanıma gelip eliyle çenemle boynumun birleştiği yeri kavradı. “Mükemmelsin.”

“O pislikler için fazla mükemmel,” diye homurdandı Cáel.

Sözleri içimdeki gerginliği biraz olsun azalttığı için gülümsemdim. “Şimdi nasıl yapacağız, anlatır mısınız?”

Cillian beni bıraktı ve başını sertçe yukarı aşağı sallayarak geriledi.

Odaya girdiklerinden beri ilk defa hepsini gerçekten inceledim. Tanrım, nefes kesiciydiler. Cillian her zamanki siyah takım elbisesi ile siyah gömleğini giymişti. Tasarım kıyafetleri özel olarak onun için dikilmiş gibi üzerine tam oturuyordu. Belki de özel dikimdi. Keskin çenesinde hafif kirli sakal vardı ve saçları da yeni üçe vurulmuştu.

Knox gözlerindeki yeşili ortaya çıkaran lacivert bir takım elbise giymişti. Geniş omuzlarını ve kaslı göğsünü vurguluyordu. Saçları ustaca bir dağınıklıkla kusursuz şekillendirilmişti. Parmaklarım aralarında dolaşmak için can atıyordu.

Cáel kıyafet kurallarını kendince yorumlamıştı. Siyah bir pantolon ve gri, düğmeli bir gömlek giyiyordu ancak takım elbise ceketini yerine onunla özdeşleşmiş olan deri ceketini üzerine geçirmişti. Ellerini, boynunu ve başının yanlarını süsleyen dövmeleler daha da belirgin görünüyordu.

Her biri çok güzeldi. Ve her biri benimdi.

“Hayden?” diye sordu Cillian endişeli bir sesle.

Hafifçe silkelendim. “Özür dilerim. Ne?”

“Daldın gittin,” dedi Knox kaşlarını çatarak.

Kızardım. “Ben, ee, üçünüzü hayran hayran seyrediyordum da. Bu gece ayrı bir yakışıklısınız.”

Cáel kullanılmamaktan biraz çarpılmış gülümsemesiyle bana sırtıttı. “Yakışıklı, öyle mi?”

“Sus,” diye homurdandım. “İstersem bakarım.”

“Minik Alevimiz izlemeyi çok seviyor. Bunu unutmamamız gerek,” diye mırıldandı Cillian.

Knox bir küfür mırıldandı. “Bu şeye gitmek zorunda mıyız? Zamanımızı geçirmenin daha iyi yüz yolunu düşünebiliyorum.”

Gözleri koyulaştı ve içlerindeki altın zerrecikler parladı.

Cillian omuzlarını dikleştirdi. “Bunu bir an önce halletsek iyi olur yoksa konsey peşimizi bırakmayacak.”

Midem altüst oldu. “Halledelim gitsin. Ne yapmam gerektiğini söyle bana.”

Cillian devasa giysi odasının ortasındaki gösterişli şifoniyere yaslandı. “Konsey birkaç sürü getirecek. Tahminimce beş civarında.”

“Hangi beşi onlara en yüksek rüşveti teklif ettiyse,” diye mırıldandı Cáel.

Cillian ona yatıştırıcı bir bakış attı. “Her birinin elini sıkman gerekecek. Teoride gerçek eşleri olup olmadığını anlamak için.”

“Ama benim zaten sizin gerçek eşiniz olduğumu biliyoruz.”

Cillian’ın çenesi sertleşti. “Evet ama konsey titiz davrandıklarını söyleyecektir. Ayrıca bizi reddedip farklı bir sürüyü seçme seçeneğinin de her zaman var.”

Yüzünde endişeli bir ifade beliren Cáel kıpırdandı.

Göğsüm sıkıştı ve çabucak yanına gittim. Kollarımı beline doladım ve onun o soluk mavi gözlerine baktım. “Ben sizden başka, bu bağdan başka bir şey istemiyorum. Lütfen bunu unutma.”

Üçüne de âşık olmuştum ve diğer ikisine karşı hissettiğim o çekimi görmezden gelemiyordum, onlar benimle aynı duyguları paylaşmasalar bile. Durum ne kadar karmaşık olursa olsun hiçbir şey için bundan vazgeçmezdim.

Cáel’in gözleri gümüş bir parıltıyla parladı. “Bu gece gitmeni istemiyorum.”

“Ben de gitmek istemiyorum,” dedim dürüstçe. “Ama gitmemiz gerek. Sen de başından sonuna kadar yanımda olacaksın.”

Cáel yalnızca homurdanmakla yetindi ve beni göğsüne doğru çekip sıkıca tuttu.

Kalbinin düzenli atışlarını dinledim. Gerçekten en sevdiğim seslerden biriydi bu; o kesinliği, o canlılığı. Beni güvende tutabileceğini biliyordum.

Knox boğazını temizledi. “Hemen gitmezsek geç kalacağız.”

Cáel, Knox’a hırladı.

Göğsüne hafifçe vurup kendimi kollarından kurtardım. “Hadi halledelim şu işi.”

Cillian’in gözleri benimkilerle buluştu. “Bu gece yanımızdan ayrılma.”

Bunu söylemesine gerek yoktu ama yine de ona, “Ayrılmayacağım,” diye güvence verdim.

Yatak odamdan koridora çıktık. Adamlar merdivenlerden inerken önden yürüdüler ve basamakların dibinde iki yana ayrıldıklarında iki kişi daha belirdi.

Easton ve Maddox antrede durmuş, bana bakıyordu.

Easton’un açık kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Saçlarının doğal dalgaları, içlerindeki altın sarısı tutamları vurguluyordu. Üzerine tam oturan lacivert bir takım elbise giymişti ve o altın-yeşil gözleri beni süzerken parlıyordu.

Bordo rengi gömlekle siyah bir takım elbise giyen Maddox da onun yanında duruyordu. Bordo gömlek, yanık tenini daha doygun, kehribar rengi gözlerini daha parlak gösteriyordu. Ama o gözler bana öyle bir öfkeyle bakıyordu ki neredeyse bir adım gerileyecektim.

Gözleri altın rengi çaktı. “Siksen olmaz.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayden

Knox, Maddox'ın üzerine yürüyüp onu sertçe itti. "Neyin var senin?"

"Benim mi neyim var?" diye çıkıştı Maddox. "Asıl sizin neyiniz var? Onu alınıp götürülmeye hazır bir fahişe gibi giydirmişsiniz."

Omuzlarım içe doğru çökerken yüzüm alev alev yandı. Özgüvenim uçup gitmişti ve artık kendimi güzel hissetmiyordum.

Cáel kimsenin tek kelime etmesine fırsat vermeden harekete geçti. Yumruğu havayı yarıp Maddox'ın çenesine çarptı. Maddox birkaç adım geriye sendelerken başı yana savruldu.

"Ne yapıyorsun lan?" diye bağırdı çenesini tutan Maddox.

Cáel tekrar saldırdı fakat Knox'la Cillian daha fazla zarar vermeden onu yakaladı. Adam ellerinden kurtulmak için mücadele etti. "*Eşimiz* hakkında ağzından çıkana dikkat et."

Maddox'ın bakışları beni kesti. Bu, kollarımı belime dolamama ve keşke örtünebileceğim bir ceket giyseymdim diye düşünmemeneden oldu. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda yüzü özenli bir ifadesizliğe büründü.

"Ona lanet olası bir rahibe kıyafeti giydirmeliydiniz," dedi tükürürcesine ve kapıdan dışarı fırladı.

Kollarımı belime daha sıkı sardım. Bu geceye kadar Maddox'ın küfrettiğini hiç duymamıştım sanırım. Tüm bunlar ona fazla gelmişti. Konsey, kokteyl, ben.

"Çok güzel görünüyorsun, Hayden." Easton o kadar kısık sesle konuşmuştu ki neredeyse duyamayacaktım.

Bakışlarım ona kaydı. Easton'ın ifadesi hâlâ kapalıydı ama altında bir şeyler dönüyordu, tam olarak tanımlayamadığım bir şeyler.

“Te-teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Başını hızla yukarı aşağı salladı ve ön kapıdan çıktı.

Knox kardeşinin arkasından baktı ama kapı kapanır kapanmaz hemen yanıma geldi. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve avuçlarındaki nasırlar tenimde hoş bir ürperti yarattı. “O haklı. Sen gördüğüm en güzel varlıksın. Ama aynı zamanda çok daha fazlasısın. Cesursun, güçlüsün ve insanlara değer veriyorsun, bunu hak etmeseler bile.”

Eğilip dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde gözleri fırtınalıydı. “Her adımda yanındayız.”

Cillian boğazını temizledi ve elbisemle aynı renkteki bir ceket kaldırdı.

Sorgu dolu bakışlarla tekrar Knox'a baktım.

Omuz silkti. “Sharee'ye sipariş ettirdim. Sıcak tutması için bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

“Elbette düşündün.” Başımı iki yana sallayıp onu yanağından öptüm. “Teşekkür ederim.”

Cillian ceketimi giymeme yardım etti ve bizi bekleyen limuzine doğru yürüdük. Limuzine binerken Maddox ile Easton'ın benden olabildiğince uzakta oturduklarını fark ettim ister istemez. Bu durum midemin kasılmasına neden oldu. Ama gerçek şu ki, onların duygusal problemlerine ayıracak vaktim yoktu. Hele de benim için her şeyi yapabilecek, beni el üstünde tutan ve bir yuvam varmış gibi hissettiren üç adamdan uzaklaşayım diye elinden geleni ardına koymayacak bir konseyin karşısına çıkmak üzereyken.

Knox bir yanıma, Cael diğer yanıma oturdu. Cillian ise Maddox ve Easton'la aramıza oturmuştu. Bu oturma düzeninin stratejik olduğunu hissettim. Cillian sanki bunu doğrulamak istercesine Maddox'a ikaz dolu bir bakış attı. Maddox'sa yalnızca başını çevirip pencereden dışarıya, geceye bakmakla yetindi.

Limuzin hareket etti ve yola koyulduk. Yol boyunca kimse konuşmadı. Nereye gittiğimizi bile bilmediğimi fark ettim ama bunun bir önemi olmadığına kanaat getirdim.

Çok geçmeden limuzin tarihi bir eve benzeyen bir binanın önünde yavaşladı. Viktorya dönemine ait bir havası vardı ve tabloda *Ember Hollow Tarih Derneği* yazıyordu. Başka bir zaman olsa, orada ne gibi eserler olduğunu görmek için heyecanlanırdım ama bu gece değil.

Knox limuzinden inip bana elini uzatırken her zerrem uğulduyordu. Elini tutup koltukta kayarak peşinden indim. Gece etrafımızı sarmıştı ve yıldızlar berrak gökyüzünde parılıyordu. Keşke o gökyüzünde kaybolabilseydim.

Cáel diğer yanıma sokulup bana yaklaştı. Sıcaklığı ihtiyacım olan güvenceydi.

Cillian grubumuzun önüne doğru ilerlerken Easton'la Maddox da arkaya geçti. Arkadaki ikiliye bakmadım. Maddox'ın sinirli bakışlarını görmeye bir kez daha dayanabileceğimden emin değildim.

Evin yanındaki otoparka pahalı görünümlü bir dizi araç park edilmişti ve cadde boyunca da birkaç limuzin sıralanmıştı. Herkes buradaydı.

Knox elimi tutup parmaklarımı sıktı. "Biz yanındayız."

Boğazım düğümlendi. "Biliyorum."

Ve bu uzun zamandır sahip olmadığım bir hediye idi. Knox'un bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilip bilmediğinden bile emin değildim.

"Sana yamuk yapan olursa onun boynunu kırarım," diye hırladı Cáel.

Dayanamayıp güldüm.

"Sevgini cinayetle mi gösteriyorsun?" diye sordum.

Çarpık bir gülümsemeyle bana baktı. "Her zaman." Sonra gülümsemesi düştü. "Sevginin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama senin bana nasıl hissettirdiğini biliyorum. Çok uzun zaman-

dır hissizdim, böylesi benim için hep daha kolay oldu. Ama seninleyken... tekrar hissediyorum.”

Gözlerime yaşlar doldu ve kendimi Cael'e doğru bastırdım. “Seni seviyorum. Tahmin edebileceğinden bile çok.”

Eğilip beni yavaşça öptü.

Geri çekildiğinde diğerlerinin de bizi izlediğini gördüm. Knox'un yüzünde saf bir sevinç vardı. Cillian'da kendini beğenmiş bir gurur. Easton'da... belki özlem? Maskesini o kadar çabuk taktı ki ne gördüğümünden emin olamadım. Ama Maddox'ın suratında yine öfkeli bir ifade vardı, hem de tenimi acıtacak kadar.

Hemen bakışlarımı kaçırdım. “Hadi gidelim.”

Yürümeye başladım. Cillian öndeydi ve diğerleri de etrafımı çevirmişti.

Eve girdiğimizde Fionn bizi karşılamaya geldi. Bir elinde bir bardak içki tutarken boş elini Cillian'a uzattı. “Ben de tam minik ejderhamızı alıp kaçtığınızdan endişelenmeye başlamıştım.”

Fionn'un elini sıkarken Cillian'ın çenesi sertleşti. “Konseyin isteklerine asla karşı gelmeyiz.”

Fionn kısık ve coşkulu bir şekilde kıkırdadı. “Acaba niye buna inanmakta güçlük çekiyorum?” Bana baktı. “Ceketini alabilir miyim, Hayden?”

“Ben alırım,” dedi Knox çabucak ve paltoyu omuzlarımdan çıkarıp mucizevi bir şekilde beliren bir uşağa uzattı.

Fionn'un bakışları üzerimde gezindi, koyu gözleri muzipçe parladı. “Bu tarafa gelin. Herkes içeride.”

Bizi bu özel gün için dönüştürülmüş devasa bir resmî salona götürdü. Mekânda bulunan tüm mobilyalar kaldırılıp yerine yüksek kokteyl masaları konulmuştu ve uzak duvara bir bar kurulmuştu.

Mekâna adım attığım anda üzerimdeki gözleri hissettim. O kadar çoktular ki küçülüp saklanmak istedim. Ama omuzlarımı dikleştirdim ve bütün cesaretimi topladım.

Ancak tanıdık bir yüz görüş alanıma girdiği anda bu cesaret yok oldu.

Kızıl kahverengi saçları ve cansız gözleri midemin kasılmasına yol açan Hal Corbett, Easton'a pis pis sırıtıyordu. "Kardeşinle ikinizin buraya gelmesine şaşırdım. Herkes senin soyunun bir eş için uygun olmadığını biliyor. Etrafındaki herkesi öldürebilirsin."

Knox daha Easton hamlesini yapmadan önce kardeşine doğru hareket ederken keskin bir nefes aldım. Ama çok geç kalmıştı.

Easton atılmıştı bile.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayden

Neyse ki C  el daha hızlıydı ve Easton'ı ceketinden yakalayıp geriye çekmeyi başardı. "Yapma."

Hal güldü ama sesinde bir çirkinlik vardı. "Amma da alıngansın."

Kesik kesik nefes alan Easton, "Hak ettiğini bulacaksın, Corbett," diye tükürdü.

Hal'in gözleri kısıldı. "Sen tarafsız bölgede beni tehdit mi ediyorsun?"

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Bu kötüydü. Çok kötüydü. Eşlerimden biri şiddete başvurursa, konseyin beni onların korumasından almak için haklı sebebi olabilirdi.

  leri fırlayıp Easton'ın koluna girdim ve ona baktım. "Bana dışarıya kadar eşlik eder misin? Biraz sıcakladım."

Easton varlığım ve dokunuşum karşısında o kadar şaşırmıştı ki öfkesi körelmiş gibiydi.

Kolunu sıktım. "Lütfen?"

"Elbette," diye mırıldandı.

İnsanlar arkamızdan mırıldanırken onu hızla bir koridora doğru   ekiştirdim. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama arka bahçeye falan giden bir yol bulabilmeyi umuyordum. Bir garson bizi görünce durdu.

"Arka bahçe var mı?" diye sordum.

Garson hızla başıyla onayladı. "Bir verandamız var. Koridorun sonundan sağa d  n  n."

“Teşekkür ederim.” Ama durmadım. Durursam Easton’ın geri dönüp Hal Corbette’ye saldıracağından endişeleniyordum.

Çift kanatlı kapıyı görünce rahat bir nefes aldım. Kanatlardan birini açıp dışarı çıktım.

Soğuk gece havası içimdeki delici kaygıya merhem oldu. Easton’ın kolundan çıktım ama o yanımda kalıp bana bakmaya devam etti.

“İyi misin?” diye sordu sertçe.

“Bunu benim sana sormam gerekiyor.”

Easton sözcüklerini seçerken bakışları benimkileri delip geçiyordu. “Hayır,” diye itiraf etti sonunda.

Ağzımdan bir nefes verdim. “Ben de.”

Easton’ın yüz hatları acıyla buruştu. “Çok üzgünüm, Hayden. O seni incittiği için çok üzgünüm. *Ben* seni incittiğim için üzgünüm.”

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kaburgalarımı dövüyordu. “Knox bana ailenize ne olduğunu anlattı.”

Bunu duymasıyla suratındaki ifade silinen Easton bir adım geriledi.

“Lütfen yapma,” diye yalvardım. “Beni dışlama. Bana hakaretler yağdırmanı tercih ederim.”

Easton başını iki yana sallayıp çenesini sıvazladı. “Öyleyken her şey daha kolaydı, değil mi?”

Ağzımın bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Birinin bana parça demesini isteyeceğimi hiç düşünmezdim.”

Easton yüzünü buruşturdu. “O da benim dallamalığım.”

“Değilsin diyemeyeceğim.”

İç çekerek sık ormana uzanan bakımlı bahçeye döndü. “Asla abime dönüşmek istemiyorum.”

Yüreğim sıkıştı. Bu sözlerinin altında yatan korkuyu hissedebiliyordum. “Dönüşmeyeceksin.”

Easton başını iki yana salladı. “Bunu bilemezsin. Ryan da tıpkı bizim gibiydi. Ailesini, arkadaşlarını severdi. *Komik* biriydi. Hayat doluydu. Çok *normaldi*.”

“Ne oldu?” diye sordum yumuşak bir sesle. Knox bana sadece Ryan’ın eşinin vefat ettiğini söylemişti ama ayrıntıya girmemişti.

Easton’m çenesi seğirdi. “Ryan’ın eşi bir ejderhaydı ama dönüşme yeteneği yoktu. Türümüzün birçok dışısında durum böyledir.”

Bu detayın neden önemli olduğunu bilmiyordum ama bir yorumda bulunmayıp devam etmesini umdum.

“Yaralandığımızda, dönüşmek doğaüstü bir şekilde iyileşmemizi sağlar.”

Bunun varacağı yerden duyduğum dehşetle midem düğüm-lendi.

Easton yutkunurken âdemelması hareket etti. “Bir konserden eve dönüyorlardı ve sarhoş bir şoför SUV’nin Julie’nin olduğu ta-rafına çarpmış. Julie’nin kurtulma şansı yoktu. Aracın içinde sıkışmış ve Ryan onu çıkardığında neredeyse nefes almıyormuş. Bir ejderhaya dönüşebilseydi kendini iyileştirebilirdi. Şoför bayılmış ve etrafta başka insan yokmuş.”

“Ama Julie dönüşemedi.”

Easton başını iki yana salladı. “Ryan sırf bir ahmak sarhoşken direksiyon başına geçti diye eşinin yol kenarında ölmesini izledi.”

Gözlerim yaşlarla doldu. Sevdiğin birinin gözlerinin önünde can verişini izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. En büyük düşmanımın bile başına böyle bir şey gelmesini istemezdim. “Çok üzgünüm.”

“Bu onu değiştirdi. Karanlığa teslim oldu. Hepimizi dışladı. O şoför birkaç ay sonra ölü bulununca başımızın dertte olduğunu anladım.”

Midem çalkalanıyordu. Ryan’ı intikam peşinde koştuğu için suçlayamıyordum fakat bunun acısını dindirmeyeceğini de bili-yordum.

“Ama bununla kalmadı,” diye devam etti Easton. “Şoföre hiz-met eden barmenin, ardından da barın sahibinin peşine düştü. So-nunda suçlayacak kimse kalmayınca, bütün suçu kendine yükledi. Aklını kaybetti. Müdahale etmeye çalıştık...”

“Ve size düşman oldu,” diye tahmin ettim.

Easton başıyla onayladı. “Akşam yemeğinde bizi ilaçlayıp evi ateşe verdi. Ama benim ve Knox’un kilosunu hafife almış olmalı. O zamanlar hızla büyüyorduk. Duman içinde uyandık. Kız kardeşimizi ve anne babamızı kurtarmaya çalıştık ama çoktan ölmüşlerdi.”

O noktada hareketsiz kalamadım, Easton’ın acısını duyup da ona dokunmamak elimde değildi. Onun kişisel alanına girip elini tuttum. “Çok üzgünüm. Keşke bütün acını alabilseydim.”

Ay ışığında parıltıyan gözlerle bana baktı. “Şimdi anlıyor musun? Beni *korkutuyorsun*, Hayden. Sana neredeyse hiç dokunmadım bile ama beni çoktan ele geçirdin.”

Kalbim göğsümde tekledi. “Easton...”

Boştaki elini kaldırıp başparmağını altdudağımda gezdirdi. “Sana bir şey olsa zaten mahvolurdum. Ama senin yörüngene ne kadar çok girersem, durumum o kadar kötüleşiyor.”

Easton’ın korkusunu bütün çıplaklığıyla görebildiğim için her yanımda sızlıyordu. Tüm o götlüklerinin ardındaki sebepleri. Kendini korumak adına beni itmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Ve ben de gelmiş, o duvarları yıkmaya çalışıyordum.

“Ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun.” Easton’ın eli boynuma indi, parmakları nabzımın attığı noktanın üzerinde gezindi ve ağzı yavaşça benimkine yaklaştı.

Nefesim ciğerlerimde düğümlendi. O kadar yakındı ki tadını şimdiden alabiliyordum. Kokusu, deniz havası ve hafif turunçgil aroması etrafımda dönüyordu.

Arkamızdaki kapı gürültüyle açıldı.

Nolan gecenin karanlığında bize dik dik baktı. “Başlama zamanı.”

YIRMINCI BÖLÜM

Hayden

Easton, Nolan'ın sesini duyunca irkilerek doğruldu ama hakkını yemeyeyim, elimi bırakmadı. Bunun onun için zor olduğunu biliyordum. İçinde yaşayan, nefes alan bir şeydi o korku ve beni yalnız bırakmamak için onunla mücadele ediyordu.

“Hemen geliyoruz,” dedim kalbim göğsümde güm güm atsa da olabildiğince sakın bir sesle.

Nolan'ın gözleri kısıldı. “Hayır. Şimdi geleceksin.”

Easton alçak sesle hırladı.

Elini sıkabildiğim kadar sertçe sıktım. “Yolu göster.”

Nolan oflayarak içeri doğru yürümeye başladı.

Onu takip ettik ama aramızdaki mesafeyi açmak için yavaşladım. İhtiyacımız olan son şey Easton'ın ona da parlamasıydı.

Salona döndüğümüzde derin bir nefes aldım. Biz kapıdan içeri girer girmez bakışları üzerimize dönen bağ eşlerimiz orada bekliyordu

Knox'un gözleri Easton'la kenetlenmiş ellerimize odaklandı. İfadeindeki umut ışığı canlandı. Onu bu umuttan mahrum bırakmak istemiyordum ama hayal kırıklığına uğramasını da istemiyordum.

“Tanışma için hazırız. Lütfen toplanın,” diye seslendi Nolan küçük kalabalığa.

Adamlar gruplar hâlinde bekliyordu ve Cillian'ın haklı olduğunu gördüm. Beş sürü var gibi görünüyordu. Hal ve bağ eşleri bir kenarda duruyordu ve o yöne bakmamak için kendimi zorladım.

Easton, “Kızı, onu neredeyse öldüren adamla el sıkışmaya zorlamayacaksın ciddi, değil mi?” dedi tükürürcesine.

Nolan ona alaycı bir bakış attı. “Bu, kulağa bir kaza gibi geliyor. *Senin* sebep olduğun bir kaza. Hayden’in Corbettlerle tanışmaması için hiçbir sebep yok. Sonuçta Hal bir sonraki alfa olacak.”

Easton’ın çenesi kasıldı.

Elini tekrar sıktım. “İyi olacağım.”

Sözlerimi olabildiğince inandırıcı kılmaya çalışmıştım ama ne kadar başarılı olduğumdan emin değildim. Easton’ın elini bırakıp Nolan’a döndüm. “Hadi şu saçmalığı aradan çıkaralım.”

Adam bana öfkeyle parlayan gözlerle baktı. “Biraz saygı göster, kızım.”

Bakışlarına dosdoğru karşılık verdim. “Saygı hak edilen bir şeydir.”

Cillian yanıma yaklaştı, omzumu sıktı ve başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. “İyi şanslar.”

Söylememem gereken bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

O sırada Mona yanıma geldi. Kıvrımlarını vurgulayan daracık, bordo bir elbise giymişti. “Ona ben eşlik ederim. Sonuçta kız kıza sohbet etmemiz gerekebilir. Oda tam bir açık büfe gibi.”

Koluma girerken kendi şakasına güldü. “Kendi eşlerim olmasaydı, bu oğlanlara takla attırırdım. Sana dünyaları vadetmelerini sağla, Hayden. Mücevherler, seyahatler, evler. Hepsi *senin* olabilir.”

Başımı kaldırıp kadına baktım. “Seni gerçekten umursamıyorlarsa bunların hepsi boş.”

Mona tekrar kahkahayı bastı, bu seferki biraz daha gerçekçiydi. “Bir idealist. Bakalım ne kadar sürecek.”

İlk gruba yaklaşıncı beni bıraktı.

Dört kişilik erkek grubu gözlerini üzerime dikmişken güçlkle yutkundum. İfadeleri aç ve fazlasıyla karanlıktı. En irileri bir adım öne çıktı, bakışları önce tepeden tırnağa vücudumu süzüp ardın-

dan memelerime takılı kaldı. Kendini tanıtırken yüzüme bakmaya bile tenezzül etmedi.

“Julian, Mercutio sürüsünün alfası.”

Elini sıktım. “Adım Hayden ve gözlerim burada.”

El sıkışırken aramızda en ufak bir enerji yoktu. Ne başım döndü ne de görüşüm bulanıklaştı.

Julian kıkırdadı. “Ateşli. O iradeyi kırmak hoşuma giderdi.”

Elimi elinden hızla çekip Mona’ya döndüm. “Hiçbir şey hissetmedim.”

Kadın beni başıyla onaylayarak bir sonraki erkek grubunu işaret etti.

O sürünün görüş açısına girerken dişlerimi sıkıyordum.

Devasa bir adam öne çıktı. Kafası kazınmıştı ve burnunda bir piercing vardı. Onu görünce neredeyse geriye doğru sendeliyordum ama sonra adamın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Hayden, tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Roark.”

“Me-merhaba,” diye kekeledim.

“Onu korkutacağını söylemiştim, R. Onunla tanışan ben olmaydım,” söylendi arkadaki görece daha zayıf bir adam.

Roark arkadaşına kaşlarını çatarak baktı. “Kapa çeneni.”

Kendimi sakinleştirmek derin bir nefes aldım. “Özür dilerim ama biraz korkutucusun.”

Roark’ın yanaklarına hafif bir pembelik yayıldı. “Bazen işe yarıyor, bazense pek işe yaramıyor. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Elini uzattı ve el sıkıştık. Havai fişekler çıkmadı ve Roark hemen hayal kırıklığına uğramış göründü.

Elini sıktım. “Üzgünüm. Eşini bulacaksın.”

Roark bana nazik bir gülümsemeyle baktı. “Sen de.”

Şaşakaldım. “Sana söylemediler mi? Ben eşlerimi zaten buldum. Şuradalar.” Başımı erkeklerime doğru eğdim.

Roark, Mona’ya öfkeyle bakarken gözlerinde bir parıltı belirdi. “Bu küçük bilgiyi paylaşmayı ihmal etmişler.”

Mona aceleyle öne atıldı. “Bağını bulduğunu *sanıyor* ama yeni ejderhaların kafası kolayca karışabiliyor.”

Surat asarak beni bir sonraki gruba doğru çekti. Sonraki iki grup Roark’inki kadar sıcakkanlı değildi ama Julian’inki kadar da ürkütücü değildi. İkisinde de havai fişek çıkmadı.

Geriye sadece bir grup kalmıştı. Hal’e ve onun sürüsüne doğru ilerlerken güçlkle yutkundum. Beni böyle cezbedeceğini düşünüyormuşçasına bana gülümsedi ama gülümsemesi de kendisi kadar yapmacık ve yalakaydı.

“Hayden, sonunda seninle doğru düzgün tanışabildiğime çok sevindim.”

“Göğsüme ateş fırlatmadığın bir zamanda mı demek istiyorsun?”

Etrafımda küfürler ve mırıltılar yükseldi.

Hal’in çenesi kasıldı. “Bu rezaletten Easton’ı sorumlu tutmalısın.”

“İkimiz de suçlanması gereken tek bir kişi olduğunu biliyoruz ve ben şu anda ona bakıyorum.”

Hal nefesini kontrol altına almaya çalıştı. “Birlikte olduğun adamlar hakkındaki gerçeği bilmiyorsun. Başkalarına neler yaptıklarını da.”

“Eminim kime ne yaptılarsa hak etmişlerdir.”

Arkasındaki adamlar hırlamaya başladı. Ama Hal onları durdurmak için bir elini kaldırdı. “Bizimle birlikte olduğunda gerçeği göreceksin.”

“Çok beklersin,” dedim küçümseyici bir tavırla.

Hal elini uzattı.

Elini sıkmadan önce bir an eline baktım. Elimi hızla geri çekmeye çalıştım ama Hal elimi sıkıca tuttu.

“Ne düşünüyorsun, oğlum? Bir şey hissediyor musun?” dedi bir ses, güreşçiye benzeyen devasa bir adam öne doğru çıkarken.

“Ne yalan söyleyeyim, sanki hissediyorum ya,” dedi Hal pis bir sırıtışla.

Elimi hızla kurtardım. “Hiçbir şey yok.”

Sürünün arkasındaki uzun boylu adam bana sırıttı. “Göreceğiz.”

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Hayden

Adamın sözleri sırtımdan aşağı bir ürperti yayılmasına sebep oldu. Saçları ve sakalları beyazlamaya başlamış adam yaşça büyüktü. Ama beni en çok korkutan şey gözleri olmuştu. Çok soğuklardı ve acımasızca parlıyorlardı.

“Yapma, Dexter. Büyük, kötü alfa rolünü oynayıp zavallı kızı korkutman hoş değil,” dedi Mona koluma girerken.

Alfa. Corbett klanının alfası. Bana ve oğlanlarıma birden fazla kere saldırı emri veren kişi. İçimde bir yerlerde öfke kabardı ve onu bastırmak için mücadele etmek zorunda kaldım.

Dexter, Mona’ya köpekbalığını andıran bir şekilde sırttı. “Ben böyle biriyim, hayatım.”

Mona beni götürürken cıkcıkladı.

Sürülerle arama biraz mesafe koyduğumda bile midem bulanmaya devam etti. Hal kötüydü ama babası daha da kötüydü.

Nolan yolumuzu kesti. “Nihayet buluştuk. Yalnız.”

Oğlanlarımdan ejderha işitme duyusu tamamen aktifleşmiş olmalıydı ki bir anda yanımızda belirdiler.

“Onu *hiçbir yere* götürmüyorsun,” diye hırladı Cael gözleri tamamen gümüşe dönüşmüş hâlde.

Nolan bu gösteriden etkilenmemiş gibiydi. “Siz orada Hayden’in *gözünü korkuturken* bize gerçeği söylediğine nasıl güvenebiliriz?”

Maddox’ın gözleri sıvı altınla parladı. “Biz masumları korkutmayız. Tanıdığımız diğer insanların aksine.”

Nolan kaskatı kesildi. “Bu bir suçlama mı?”

“Öyle varsayıyorsan,” dedi Maddox dişlerini sıkarak.

“Ağzından çıkanlara dikkat et, Kavanaugh. Çok ince bir buz üzerinde yürüyorsun. Sana karşı resmî bir işlem başlatmak zorunda kalmayı hiç istemem.”

Maddox’ın içinde fırtınalar kopuyordu. O kadar yoğunlu ki ben bile hissedebiliyordum.

“Sorun değil,” dedim hemencecik. Ortamı yatıştıracağını bilsem gözlerime iğne batırmayı bile kabul ederdim. “Onlarla konuşup hemen döneceğim.”

“Hayden,” dedi Knox acı dolu bir sesle.

Ona gülümsemek için kendimi zorladım. “İyi olacağım.”

Tehditkâr, devasa cüssesiyle Cillian öne çıktı. “Hayden’i rızası olmadan herhangi bir yere götürmeye kalkarsan üzerine cehennem ateşini yağdırırım.”

Nolan’ın gözleri parladı. “Bir konsey üyesini tehdit etmeye *cüret mi ediyorsun?*”

“Bu bir tehdit değil. Haklı sonuç. Şu anda gözler üzerinde. Geçmişte olduğu gibi bunu örtbas da edemezsin.”

Nolan’ın çenesindeki bir kas seğirdi ve tam da bunu planladığını anladım. Panik dolu bakışlarla benimkilere baktım. Cillian hızla elimi sıktı.

“Kimse seni gitmek istemediğin bir yere götürmeyecek. Seni izleyen çok fazla göz var,” diye bana güvence verdi.

“Hadi bitirelim artık şunu,” diye mırıldandı Nolan’ın arkasındaki Arthur. “İşimiz gücümüz var.”

Tüm bunlardan son derece sıkılmış görünüyordu ama yanında duran Fionn’un gözlerinde meraklı bir parıltı vardı.

Mona kolumu çekti. “Bu taraftan, Hayden.”

Kadını bir türlü çözemiyordum. Nolan kadar kötü biri gibi görünmüyordu ama bu gece o da sürülerden rüşvet aldıysa o zaman pek asil biri olduğu da söylenemezdi.

Omzumun üzerinden baktım ve Easton’la göz göze geldim. El-

lerini iki yanında yumruk yapmış, çenesini sertçe sıkıyordu. Omuzlarına dökülen saçlarıyla, modern bir takım elbise giymiş çok eski bir dünyadan gelen bir savaşçıya benziyordu.

“Tanrı aşkına, birkaç dakika içinde yanlarına döneceksin,” diye mırıldandı Mona. “Kendine gel.”

“Sizinle gidersem başıma her şey gelebilir,” diye karşılık verdim. Kıkırdadı. “Akıllı kız.”

Nolan önden hızla ilerleyip koridoru aştı ve eskiden toplantı salonu olarak kullanılmışa benzeyen daha küçük bir odaya girdi. Kimse oturmamıştı. Fionn kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz Nolan beni soru yağmuruna tutmaya başladı.

“Kiminle bağ kurduğunu hissettin?”

“Kimseyle,” dedim dürüstçe.

“Bize yalan söyleme, kızım,” dedi küçümseyici bir tavrıyla.

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Yalan söylemiyorum. Bağ eşine dokunmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Hiçbiriyle bir bağım yok.”

“Hal öyle demedi ama,” diye mırıldandı Fionn viskisinden bir yudum daha alırken.

“Hal kışına kaktüs sokulmasını hak eden psikopat bir yalancı ve muhtemel bir katil, bu yüzden şaşırmadım,” diye çıktım.

Fionn’un içkisi boğazına kaçtı ve öksürmeye başladı.

Nolan bana dik dik baktı. “Corbettler nesillerdir varlığını sürdüren saygın bir sürüdür. Onlara hakaret etmeyeceksin.”

“Beni neredeyse öldürüyorlardı. İki kere.”

Çenesinde bir kas çılınca seğirmeye başladı. “Eminim Cillian ve sürüsü başlatmıştır.”

Bu ne ya? Anaokulunda mıydık?

“Acele edebilir miyiz?” diye sordu Arthur bana dönerek. “O odadaki sürülerin çoğu sana gönlünden geçen her şeyi sunacaktır. Teklifleri değerlendirmek ister misin?”

“Hayır,” diye cevapladım hemen. “Sadece eşlerimle eve gitmek istiyorum.”

“O sürünün senin için güvenli bir yer olduğunu pek sanmıyorum,” dedi Nolan kibirli kibirli. “Hele de *iki kez* ölümden döndüysen.”

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Elbette kendimi köşeye sıkıştırmıştım. Sertçe yutkundum. “Şu anda hayatta olmamın tek sebebi o sürü. Beni güvende tutuyorlar ve önemsendiğimi hissettiriyorlar. Bunu dünyadaki tüm mücevherlere, lüks arabalara ve evlere değişmem.”

Fionn parmağıyla bardağında ritim tuttu. “İlginç.”

Mona iç çekti. “Onlardan neler koparabileceğini görmeyi gerçekten istiyordum. O poker oyununu çok seviyorum.”

Mona’nın yanına giden Fionn kadının koluna girdi. “Bu iş bittikten sonra neden sen ve ben Monako’ya gitmiyoruz? Uçağa yakıt doldururum, sonra da masalara akarız.”

Mona adama sıırttı. “Ağzından bal damlıyor.”

“Pardon,” diye hırladı Nolan. “Burada ciddi bir mesele tartışıyoruz.”

Mona onu elini sallayarak geçiştirdi. “Pes et artık, Nols. Kız ayak-takımıyla kalmak istiyor. Bırak gitsin. Biz ödemelerimizi aldık.”

Nolan’ın boğazı kızardı. “*Şimdilik.*” Ve ardından odayı terk etti.

Fionn içini çekti. “Çok dramatik.”

Arthur pahalı saatine baktı. “Daha ne kadar kalmamız gerekiyor?”

Mona bakışlarını antika bir ayaklı saate çevirdi. “En fazla bir saat.”

Arthur homurdanarak kapıdan çıktı.

“Dönelim mi?” diye sordu Mona bana.

Yutkundum. “Tuvalete gitmem gerek.”

“Elbette,” dedi ve Fionn’u kapıya doğru çekti.

Onların peşinden dışarı çıktım ve koridorun ilerisinde bir banyo buldum. İçeri girip kapıyı arkamdan kilitledim. Ancak o zaman titremeye başladım. Bütün gece korkumu bastırmıştım ama sonunda serbest kalmasına izin verdim.

Geri geri sendeleyerek köşedeki bir banka oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Her bir sürünün, konseyin ama en çok da

Corbettlerin görüntüleri zihnimde canlandı. Hal'in gözlerindeki o ölü bakış, Dexter'ın sesinin tüylerimi diken diken etmesi.

Gözlerimin arkasında bir baskı oluşmaya başladı. Bir an önce bitsin istiyordum. Eve gitmek istiyordum.

Ev.

Dağ evi gerçekten de böyle hissettirmeye başlamıştı. Beni koruyan insanlarla birlikte güvenli sığınağımdı.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Mücadeleye devam edecektim. Onlar için.

Elbisemin kırıksıklıklarını düzelterip tuvaletten çıktım. Daha iki adım bile atamamıştım ki biri beni bir girintiye itti.

“Oyun oynamayı bırak, küçük orospu.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Hayden

Cüsseli adamın göğsünü ittirirken girintinin etrafında gölgeler dönüyordu.

Dexter Corbett alçak ve çirkin bir sesle güldü. “Kusura bakma, *bana-phrionnsa*. Biraz fazla ufaksın.”

Dizim lisedeyken beden eğitimi dersinde aldığımız özsavunma dersi sayesinde içgüdüsel olarak kalktı.

Ama Dexter fazla hızlıydı. Bedenini çevirerek darbemden çok hasar almadan kaçındı. Öfke, hatta fiziksel şiddet bekliyordum. Ama bunun yerine sıırttı. Dudaklarının yukarı kıvrılması hiçbir şekilde sıcak değildi ama isteksiz de olsa bir saygı belirtisi vardı.

Doğrulup yarım adım geri çekildi. Kaçmam için yeterli değildi ama nefes almama yetti.

Dexter siyah ceketini düzelitti. “İtiraf etmeliyim ki senin küçük bir şey olduğunu gördüğümde, savaşçı biri olacağını düşünmemiştim.”

Ona dik dik baktım. Geri çekilmesini sağlamak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Kaçmak ya da birilerinin gelip beni bulmasını beklemek için fırsat kollamam gerekiyordu.

“Biraz ateşli olman hoşuma gitti. Sürümüzün alfa dışısı olarak sana çok faydası olacak.”

Midem çalkalandı. “Hiçbir şeyin alfası olma gibi bir niyetim yok ve kesinlikle sürünüze katılmayı istemiyorum.”

Dexter'in gözleri kısıldı. "Bu dünyanın yabancısısın, Hayden. Adımlarına dikkat etsen iyi olur."

Ters bakışlarına karşılık vererek bir kez daha sessizliği tercih ettim.

"Cillian ve uyumsuz çetesi sonsuza dek var olmayacak. Miras ve gelenek her zaman iktidara geri dönmenin bir yolunu bulacaktır."

Bir şeyler kafamı kurcalamaya başlarken sorular yavaş yavaş şekillendi. "Sen de mirası ve geleneği temsil ediyorsun, öyle mi?"

Dexter doğruldu. "Ben uzun bir kraliyet soyundan geliyorum. Ailemin her zaman liderlikle bağı oldu ve her zaman da olacak. İnsanlar buna saygı duyuyor. Oğlum ve bağ eşlerinin sana bakmış olması bile kendini şanslı sayman için bir sebep."

Mide bulantısı arkası kesilmeyen dalgalar hâlinde geliyordu. "Oğlun beni öldürmeye çalıştı."

Dexter'in koyu gözleri altın rengi parladı. "O kavgaya onu Easton kışkırttı. Sen asla araya girmemeliydin. Bir kadının yeri evidir, savaş meydanı değil."

Alaycı homurtumu yutmak zorunda kaldım. Dexter'in kadınların evden çıkmayıp çocuk doğurması gerektiğini düşünen tiplerden olduğundan zaten emindim. "Oğlun sana Easton'ın onu kışkırttığını söylediye düpedüz yalan söylüyor. Hal birden sokakta belirdi. East'e sataştı. Easton ona gitmesini söylediğinde de Hal onu ateşle vurmaya çalıştı."

"Yalan," diye tükürdü Dexter.

"Gerçek bu," diye karşılık verdim. "Ve ben *her zaman* önemsemediğim insanlar için savaşıyorum. Benim yerim onların yanı." Arkalarına saklanmayacaktım.

Dexter'in çenesi kasılıyordu ama oğlunun hikâyesine dair uyandırdığım o ufak şüphe kıvılcımını görebiliyordum. *Güzel*. Belki evde Hal'in biraz başının ağrmasına neden olurdum.

Ama şüphe uzun sürmedi. Dexter oğlunun yalan söyleme ihtimalini kafasından atmış ve bana odaklanmıştı. "Haddini bileceksin." O ürkütücü gülümseme yine yüzüne yayıldı. "Oğluma bir

ejderha ordusu doğuracaksın ve o orduyla Cillian'la klanını yok edeceğiz.”

Ağzım kurudu. Dexter ve Hal için kadınlar yalnızca bundan ibaretti. Damızlık hayvan. Savaşların sonunda elde edilecek bir ganimet.

“Kendime paslı bir çatal saplamayı tercih ederim, yine de teşekkürler.”

Dexter'in burun deliklerinden dumanlar yükselmeye başladı. “Sözlerine dikkat et, kızım.”

“Bana kalırsa sözlerine dikkat etmesi gereken kişi sensin, Corbett.” Dumanlı ses etrafımızı sardı ama sözcüklerde ölümcül bir tehdit vardı.

Dexter, Maddox'a döndü. “Maddox,” dedi tükürürcesine.

“Onların düzenlediği bir etkinlikte korumasız bir dişi ejderhayı köşeye sıkıştırdığını konsey öğrense ne düşünürdü?” Maddox'ın sözlerinde kayıtsız bir hava vardı ama ben altlarında nabız gibi zonklayan öfkeyi hissedebiliyordum.

Dexter yutkunurken âdemelması hareket etti. “Onunla sadece konuşuyordum.”

Maddox'ın gözünün altındaki bir kas seğirdi. “Onu karanlık bir köşeye sıkıştırmışsın, tepesinde dikilmiş, onu *tehdit ediyorsun*. Buna konuşmak demem ben.”

Dexter alayla homurdandı. “Sana mı inanırlar, bana mı? Konseyin senin söylediklerine pek kulak asacağını sanmıyorum, Kavanaugh. Hiçbir zaman asmadılar,” dedi.

Maddox'ın elleri yumruk olmuş ve boğumları bembeyaz kesilmişti.

Ah, kahretsin.

Dexter'in yanından geçip Maddox'ın bileğini tuttum ve onu bütün gücümle çekiştirdim. Sanki bir duvarı yerinden oynatmaya çalışıyordum.

Dexter alçak sesle ve çirkin bir tınıyla güldü. “Hiçbir gücün olmadığını fark etmek çok kötü olmalı.”

Maddox'ın boğazından alçak bir hırıltı koptu.

Görüş alanını dolduran kişinin ben olduğumdan emin olmak için parmaklarımın ucunda yükseldim. “Mad, *lütfe*n. Buradan gitmek istiyorum. Benimle gel.”

Beni fark etmesi biraz zaman aldı ve sonra başını yukarı aşağı sallayıp sendeleyerek koridora çıktı.

Bileğinden tutup onu başka bir boş odaya çektim. Burası az önce girdiğimiz toplantı salonu değildi ama antika masalar ve Viktorya dönemi mobilyaları olan bir çalışma odasıydı.

Maddox küçük alanda volta atıyor, nefesini düzene sokmaya çalışıyordu.

Yoluna çıkıp onu küçük kanepeye doğru ittim. Geriye doğru sendeledi ve sonunda oturdu. Ama orada değildi. Tam değil. Milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Maddox'ın yüzünü ellerimin arasına aldım ve bakışlarını bana doğru çevirdim. “Bana geri dön.”

O kehribar rengi gözler parladı ve benimkileri dağladı.

“Konuş benimle,” diye yalvardım.

Maddox kesik kesik nefes veriyordu. “Derisini yüzüp onu uzuvlarına ayırmak istiyorum.”

Düzenleme

Ny.ozlem

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Maddox

Hissettiğim tek şey, içimde alev alev yanan öfkeydi. Kaslarımı ve sinirlerimi yakıp kavuruyor, ardında külden başka bir şey bırakmıyordu. Dexter'ın Hayden'ı duvara sıkıştırmış hâli gözümün önünden gitmiyordu. Onu korkutması. Eşimin geleceğiyle ilgili tüm planlarını anlatması.

Ama Corbettlerin bir dişiyi ele geçirdiğinde neler olabileceğini biliyordum. Bunun ne kadar acı verici olabileceğini.

Öfkemi nadiren serbest bırakırdım ama konsey evimize geldiğinden beri kendimi dizginlemekte zorluk çekiyordum. Ama belki de duvarlarımın yıkılma süreci çoktan başlamıştı. Hayden bilmeden dünyamıza girip her şeyi yerle bir ettiğinde başlamış olmalıydı.

“Mad,” diye fısıldadı Hayden endişeden kalınlaşmış sesiyle.

Yanaklarıma dokunan elleri resmen cennetti. Teni inanılmaz yumuşaktı. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Çünkü Hayden *daha fazlasıydı*.

Bu düşünce bile ihanet gibi geldi. Niecy'ye. Öyle dünyayı sarsacak bir şey paylaştığımızdan değil, Niecy'nin kaybettiklerinden. Benim yüzümden kaybettiklerinden.

Midem çalkalandı ve geri çekilip Hayden'in dokunuşundan uzaklaştım. Bu bağlantıyı kaybetmek, milyonlarca bıçağın tenimi kesmesiyle eşdeğerdi.

Hayden'in menekşe rengi gözlerinde acı dolu bir parıltı belirdi ve keşke o bıçaklar gerçek olsaydı diye düşündüm. Kafamın için-

deki berbat yeri hiç hak etmiyordu. Orada yaşayan karanlık şeytanları. Onları bazı kardeşlerime kıyasla daha iyi saklıyor olabilirdim ama bu, orada olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Hayden tek kelime etmeden kanepenin karşısındaki küçük pufa oturdu.

Boğazım düğümlendi. “Sen iyi misin?” Adamın ona zarar verip vermediğini bile sormamıştım.

“Fiziksel olarak mı? İyiyim.”

Ama duygusal olarak hiç de öyle değildi. Hayden’i kollarımın arasına alma isteğim çok güçlüydü. Onu göğsüme bastırıp yase-min ve çiy kokusunu içime çekmek istiyordum.

Parmaklarım kanepenin kenarını daha sıkı kavradı, onları kontrol altında tutmak için her şeyi yapardım.

“İyi.”

“Ama iyi değilsin,” dedi yumuşak bir sesle. “Bir süredir hem de.”

Hayden’in ifadesindeki acıyı, o kırılmışlığı tekrar gördüm. Oraya *benim* yerleştirdiğim duygular. Ama önemsedğim insanlara verdiğim hep buydu. Cefa.

Hayden, cesareti asla elden bırakmayan Mo Ghràidh’im, devam etti. “Ama sadece bu geceden bahsetmiyorum. Ortadan kayboldun.”

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, pençelerini organlarıma geçirip büküyordu. “Bir süreliğine uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.”

“Kulübene mi?”

Gerildim. “Sana bunu kim söyledi?”

Hayden sert tonum onu incitmiş gibi geri çekilmedi. Gerçekten anlamaya, *görmeye* çalışıyormuş gibi beni inceledi. “Kulübenin bir sır olması mı gerekiyordu?”

“Hayır,” diye mırıldandım. “Ama onun varlığını bilen pek çok kişi yok.”

“Knox söyledi. Senin için endişelendiğimi anladı ve iyi olduğunu bilmemi istedi.”

Elbette Knox her şeyden önce Hayden için endişelenecekti. İlk andan itibaren her şeyi kabullenmişti. Kardeşimin şeytanlarını na-

sıl yendiğini görünce ona imrenmek elde değildi. Geçmişinin onu bozmasına izin vermiyordu.

Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına aldım. “Bazen evdeki sesler fazla geliyor. Sessizliğe ihtiyacım oluyor. Alana.” Öfkemin içimden akıp gitmesine izin vermek için zamana. Saatlerce uçarak öfkemi yakmak için zamana.

“Konsey ne yaptı?” diye sordu Hayden yumuşak bir sesle.

Başım aniden kalktı ve kaslarım gerildi. Ona çıkışmak istedim ama yapamadım. Hayden’i zaten çok kırmıştım. Belki açıklarsam, aramızda neden hiçbir şey olamayacağını anlardı. İlk başta bunun sadece işimi kaybetme korkusu olduğunu düşünmüştüm ama çok daha fazlasıydı. O şeytanlar hâlâ derinlerde bir yerde bana musallat oluyordu.

“Corbettler Niecy’yi öldürdüğünde hiçbir şey yapmadılar.”

Hayden gerildi. “Niecy senin... kız arkadaşın mıydı?”

Derin bir nefes verdim. Artık anlatmaya başlamıştım. “Evet. O benim ilk... her şeyimdi.”

Hayden o kırgınlığı gizlemeye çalıştı ama gözümden kaçmadı.

Hayden’a kıskanacak bir şeyi olmadığını nasıl açıklayacağımı bilemedim. “Çocukluk aşkıydı. O beceriksiz ilkler. Ama o zamanlar bile Corbettler benim güçlü olacağımı biliyordu. Bunu bastırmak istiyorlardı.”

Hayden’ın kaşları çatıldı. “Buralarda mı büyüdün?”

Başımla onayladım. “Kuzeyde birkaç saatlik mesafede, Oregon yakınlarında. Çok küçük bir sürünün parçasıydım. Ama iyi bir sürüydü. Niecy bir ejderhaydı ama dönüşme yeteneği yoktu. Güvende olmalıydı. Ama Corbettler bana mesaj göndermek istediğinde bunun bir önemi kalmadı. Evergreen’de ikinci sınıftaydım ve parçalanmış cesedini arabamın kaputunun üzerine bıraktılar.”

Hayden’ın gözlerinde yaşlar parılıyordu. “Çok üzgünüm, Maddox.”

“Üniversitede keyfim çok yerindeydi. Berbat bir sevgiliye dönüşmüştüm. Onu aldatmadım ama evden uzakta olduğum için

çok heyecanlıydım. Sadece hayalimde görebileceğim derslere giriyordum.”

Hayden’ın dudakları hafifçe kıvrıldı. “İneklik baki.”

Dudağımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Korkarım doğuştan.” Gülümsemem soldu. “O çok daha iyisini hak ediyordu. İlişkimiz o yılı muhtemelen atlatamayacaktı ama en azından onu seven ve ona değer veren bir eş bulmakta özgür olurdu.”

“Maddox,” diye fısıldadı Hayden, acımı kendi acısıymış gibi taşıyan bir sesle.

Ellerim yumruk oldu. “Corbettlerin radarına girdiğimi fark etmemiştim. Çok geç olana kadar.”

“Sen de olanları anlatmak için konseye gittin.”

“Evet. Corbettlerin kokusunu Niecy’nin her yerinde alabiliyordum. Ama konsey bunun onu Corbettlerin öldürdüğünü gösteren bir kanıt olmadığını söyledi. Sürüyü ziyaret ediyor olabilirmiş.”

“Yalancılar,” dedi Hayden dişlerini sıkarak.

“Onlar sadece iki şeyi önemserler: para ve güç. Umursadıkları tek şey bu olacak.”

Hayden altdudağını ısırды. “Konsey şimdikiyle aynı üyelerden mi oluşuyordu?”

Geri çekilip onu inceledim. “Hayır. Aynı olan tek üye Nolan. Neden?”

Hayden başını iki yana sallayınca sarı saçları omuzlarına sürtündü. “Hiç.” Öne eğilip ellerimi avuçlarının içine aldı. “Bu senin hatan değildi.”

Ellerimi kurtarmaya çalıştım ama Hayden bırakmadı.

“Bu senin hatan değildi.”

“Öyleydi,” diye hırladım.

Hayden’in menekşe rengi bakışları benimkilerle buluştu. “Maddox, senin hatan *değildi*.”

Her kelime özenle indirilen bir darbe gibiydi. Ve farkına varmadan gözlerim yaşlarla doldu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Maddox'ın gözyaşları yüreğime bıçak gibi saplandı. Bu güçlü, cesur adam on yılı aşkın süredir maruz kaldığı baskının altında sonunda göçmüştü. O an kendimi tutamadan harekete geçtim. Kucağına çıkıp ona sarıldım.

Gözyaşlarına teslim olurken omuzları sarsılıyordu. Sadece bir anlığına. Ama Maddox kendini toparlamaya çalışırken bile onu bırakmadım.

Yüzünü boynumun kıvrımına bastırmıştı. "Ailesi beni suçladı. Bu yüzden sürümden ayrıldım."

Kaskatı kesildim ve ona daha sıkı sarıldım. Niecy'nin ailesinin korkunç bir keder içinde olduğunu anlıyordum ama hiçbir günahı olmayan Maddox'ı suçlamak? "Kederleri yüzünden öyle demişler. Akılları başlarında değildi."

"Üniversiteye gitmeye bu kadar kararlı olmasaydım bunlar yaşanmazdı."

Geri çekilip Maddox'ın yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ve bu seni bir canavar mı yapıyor? Öğrenmek istemek? O zaman ben de canavarım. Beni de hapse atıp taşılayın."

Maddox bana sertçe baktı. "Böyle şeyler söyleme."

"O zaman *sen de* kendinden böyle bahsetme."

Bir elini kaldırıp parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdirdi. "Seni inciteceğim. Çoktan incittim bile."

Kendimi toparlayıp ilk gördüğüm andan itibaren beni büyüleyen o kehribar rengi gözlere baktım. “Evet. Ben de seni inciteceğim. Önemli olan, birbirimizi incittiğimizde bu durumu düzeltmek için elimizden gelenin en iyisini yapmamız.”

Maddox başını iki yana sallayınca siyah saçları bir sanat eseri gibi saçıldı. “Her şey bundan ibaret değil ve bunu sen de biliyorsun.”

Yüzünü daha sıkı kavrayarak bakışlarını kendime çevirdim. “Beni en çok neyin incittiğini öğrenmek ister misin?”

Uzun bir süre bana baktı. “Evet.” Bu kelime bir fısıltıdan ibaretti. Cevabı duymaktan korkuyormuş ama yine de bunu öğrenmeye ihtiyacı varmış gibi.

“Kendini benden saklaman. Beni içeri almaman. Tüm sırlarını öğrenmeye hakkım olduğunu söylemiyorum ama seni tanımak istiyorum, Mad. Lütfen.”

Normal şartlar altında, bu yalvaran ses tonumdan utanırdım. Ama artık o kısmı aşalı çok olmuştu. Aramızdaki bu duvarları yıkmam gerekiyordu ve bunun için yalvarmam gerekiyorsa, dizlerimin üzerine bile çökerdim.

Maddox yüzümde bir şeyler görmeye çalışarak bana baktı. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Uzun zamandır bir partnere kendimi açmadım. Buna donanımlı olup olmadığımı bilmiyorum.”

Çünkü partnerlerinin onun için bir anlam ifade etmesine izin vermediği takdirde onun için bir zayıflık olmayı bırakırlardı.

Başparmaklarımla yanaklarını okşuyordum. “Zaten öylesin. Bu gece bunu yaptın.”

Kehribar gözlerinde korku okunuyordu.

“Yapma,” diye fısıldadım. “Benden kaçma.”

Maddox’ın yüz ifadesinde bir çekişme yaşanıyordu. “Seni korkunç bir riske attık.”

“Belki,” diye itiraf ettim. “Ama siz beni bulmasaydınız ne kadar büyük bir risk altında olurdu? Ya beni başka bir sürü bulsaydı? Ya Corbettler bulsaydı?”

Bu düşünceyle bütün bedenimden geçen ürpertiye engel olmadım. Benim için yaptıkları planlardan asla sağ çıkamazdım.

Maddox hırlayarak kollarını bana dolayıp beni göğsüne bastırdı.

Bu görüntüleri Maddox'ın zihnine yerleştirmekten nefret ediyordum ama benimle ilgilenen beş adamla birlikte olmamdan çok daha kötü kaderlerin de olduğunu anlaması gerekiyordu. En azından bana zarar vermeye veya rızam dışında bir şey yapmaya zorlamaya çalışmıyorlardı.

Maddox burnunu boynuma sürttü. "Güvende olmana ihtiyacım var, *Mo Ghràidh*."

"Güvendeyim," diye fısıldadım.

Çalışma odasının kapısı açıldı ve bize dik dik bakan Nolan içeri girdi. "Hâlâ devam eden bir etkinlik var ve Hayden'in orada bulunması gerekiyor."

Maddox'ın boğazından bir hırıltı daha koptu. Kucağından inerken omzunu sertçe sıktım. "Nolan haklı. Şu aptal oyunları bitirelim."

"Dikkat et," diye hırladı Nolan.

Maddox dişlerini göstererek ayağa kalktı. "Bildiğim kadarıyla, gerçeği söylemek cezalandırılabilir bir suç değil. Tabii ki bilmediğim bir asker devleti kurmayı planlamıyorsanız."

Nolan'ın çenesi kasıldı. "İçeri dönün yeter."

Başka bir şey söylemeden dışarı fırladı.

"Eh, bu çok eğlenceliydi," diye mırıldandım. "Yüzü bir kirpinin üzerine oturmuş gibi görünüyor hep."

Maddox kahkahayı bastı. "Çok spesifik bir görüntü."

"Zavallı kirpi."

"Zavallı kirpi gerçekten de," diye onayladı Maddox.

Kapıya doğru yöneldiğimizde Maddox elimi tuttu. Bakışlarım yüzüne kaydı.

Başını eğip bana baktı. "Bunun içine edeceğim. Ama istersen denerim. Ancak sen benim öğrencimken sadece arkadaşın olabilirim. Ama deneyeceğim."

Göğsümde alevlenen umut, *arkadaş* kelimesinin yarattığı hayal kırıklığı kıvılcımlarını söndürdü. “Bunu isterim.”

Maddox elimi sıkıp beni koridora çıkardı.

Partiye vardığımız anda, etrafımız ikimizi de aynı anda soru yağmuruna tutan oğlanlarla çevrelendi. Sadece Cillian sessizliğini koruyor, bütün dikkatiyle birleşmiş ellerimize bakıyordu. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı ve gülümsemeye çalıştı ama mimikleri paslı görünüyordu.

Maddox omzunun üzerinden baktı ve ben de onun bakışlarını takip ederek Corbettleri buldum. Hal bize dik dik bakarken Dexter öfkeyle başka bir adamın kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Maddox grubumuza döndü. “Dexter, Hayden’ı koridorda köşeye sıkıştırmıştı.”

Etrafımızdaki havada alçak hırıltılar duyuldu. Cael’in burun deliklerinden dumanlar yükseliyordu ve daha fazla dayanamıyormuş gibi beni sertçe göğsüne çekti. “İyisin. Sen iyisin.” Kelimeleri tekrar tekrar fısıldıyordu.

Göğsüm sıkıştı ve ona sımsıkı sarıldım. “İyiyim.”

Knox ve Easton endişeli bakışlarla bize bakarken elimi Cael’in gömleğinin içine sokup ona ten teması sağladım.

Maddox sesini alçaltarak Cillian’a hitap etti. “Eve dönüş yolunda yaratıcı olmamız gerekecek. Bizi bekleyen tuzaklar olduğundan şüpheleniyorum.”

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayden

Kokteyl biter bitmez kapıdan ilk çıkan biz olduk. Dışarıda bizi limuzin yerine üç büyük SUV bekliyordu. Bir düzine koruma araçların etrafında toplanmış, herhangi bir pusu belirtisi için çevredeki ormanı tarıyordu.

Terry öne çıkıp Cillian’a anahtarları uzattı. “Bölgemizin dışındaki ormandalar.”

Cillian alçak sesle hırladı. “Savaşı uzun süre engelleyemeyeceğiz.”

Cáel de hırladı ve parmakları seğirdi. Dövüşmek, Corbettlere hesap sormak için can atıyordu. Ama onun ya da içlerinden herhangi birinin şiddet dolu bir peri masalından fırlamışçasına bir savaşa girmesi düşüncesi bile dayanabileceğimden fazlaydı.

Cáel’in elini tutup sıktım.

Bana baktığında suratında duygular birbirleriyle savaşıyordu.

“Gitmemiz lazım,” dedi Maddox alçak sesle.

Knox başıyla onaylayarak arka koltuğun kapısını açıp arabaya bindi. Cáel de onun arkasından bana yardım etti. Kıyafet seçimimden pişmanlık duymaya başlamıştım. Bir sıkıntıyla karşılaşırsak, bu kıyafetle dövüşmem mümkün olmazdı. Ânında bir memem dışarı fırlardı. Gerçi belki bu, rakibimin dikkatini dağıtmama yardımcı olurdu.

Kahkaha attım.

Knox’un kaşları çatıldı. “Sen iyi misin?”

Başımla onaylayıp daha çok güldüm.

Cáel’le birlikte öne otururlarken Easton’ın kaşları çatıldı. “Sarımla kafayı kırdı.”

Cáel onun göğsüne bir yumruk attı.

“Götlük olsun diye demiyorum. Sadece son birkaç gündür çok şey yaşadığını kastediyorum.”

Bu beni daha çok güldürdü. Çok şey demek yetersiz kalırdı. Üstelik yalnızca son birkaç gün de değildi. Geçen bir ay beni deli gömleğine sokmaya yeterdi. Kaçınılmaz bir çekime kapıldığım beş adamla tanışmak. Onların birer şekil değiştiren ejderha olduklarını keşfetmek. *Benim de* onlardan biri olabileceğimi keşfetmek. Eşler, düşmanlar ve lanet olası konsey. Bir içkiye ihtiyacım vardı ve dünya üzerinde yeterince güçlü bir içki olduğunu sanmıyordum.

Cillian motoru çalıştırırken Maddox da yanma bindi. “Yakında evde olacağız ama uzun yoldan gitmemiz gerekiyor.”

Bu, kahkahalarımın durmasına neden oldu. Corbettler normal yolda bizi beklediği için uzun yoldan gitmemiz gerekiyordu.

“Ya o yolda da bekliyorlarsa?” diye fısıldadım.

Knox beni sıkıca kendine çekti. “Bu başkalarının bildiği bir yol değil. Mülke giden gizli birkaç yolumuz var.”

“Güzel. Bu güzel.” Ama bu yolların belli bir sebepten olduğunu biliyordum. Çünkü böyle bir şey başlarına ilk kez gelmiyordu. İlk kez saldırıya uğramıyorlardı. Midem şiddetle kasıldı.

İki yanımız korumalarla dolu SUV’lerle birlikte oradan uzaklaşırken Cáel endişeli görünüyordu.

“Hep böyle mi?” diye sordum, neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle.

“Ne hep böyle mi?” diye sordu Knox nazikçe.

“Hayatlarınız. Sürekli peşinizde birileri mi oluyor?”

Cillian’la Maddox ön koltukta bakiştılar ve cevabımı almış oldum.

Dilimin ucunda bir milyon soru daha vardı ama hepsini yuttum. Oğlanların şu anda benim için endişelenmelerine gerek yoktu. Odaklanmaları gerekiyordu.

Önümüzdeki SUV hızlandı ve Cillian da onu takip etti.

Hızla bir viraja girerken Knox beni daha sıkı tuttu. “Bu hızda giderken birilerinin bizi takip etmesi daha zor. Peşimize takıldıkları belli olur ve bizi takip eden korumalar sorunun icabına bakar.”

Sorunun icabına bakmak. Bu tam olarak doğru değildi. Daha çok *onların* icabına bakacaklardı. İnsanların, şekil değiştirenlerin. Evet, onlar bize zarar vermek istiyorlardı ama yine de birilerinin canını almaktı bu.

SUV’nin hoparlörlerinden bir telefonun çalışı duyuldu. Cillian direksiyondaki bir düğmeye bastı. “Ne oldu?”

“Tek kişi. Motosikletli. Doksan metre geride,” dedi bir erkek sesi. “Onu fark etmeyeceğimizi sanarak farlarını yakmadan takip ediyor.”

“Aptal,” diye mırıldandı Maddox. “Onu öldürmemize gerek kalmayacak. Bir araba işini görür.”

“O riski göze alamayız,” diye mırıldandı Cillian. “Çakıl yola girdiğimizde çivileri atın. Mümkünse onu canlı yakalayın.”

Yanağımın içini o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım.

“Emredersin, alfa.” Sonra telefon kapandı.

“Cesaretleniyorlar,” diye mırıldandı Easton.

Tekrar keskin bir dönüş yaparken Cillian direksiyonu daha sıkı kavradı. “Hayden işleri değiştirdi. Biz bağ kurmadan önce ona ulaşmak istiyorlar.”

Midem altüst oldu. Çünkü beni korkunç bir damızlık hayvan olarak kullanmak istiyorlardı.

Cáel kükredi.

Diğerleri küfretti.

Göğsü kesik kesik aldığı nefeslerle inip kalkıyor ve bütün vücudu titriyordu. “Avlanmaya. İhtiyacım. Var.”

Cillian, “Kontrol et, Cáel,” diye emretti.

Cáel’in önkollarında pullar dalgalandı. “Yapamıyorum.”

“Bir dakika daha sabredersen ormana varacağız,” diye söz verdi Knox. “O zaman avlanabilirsin.”

Cillian'ın yeşil bakışları dikiz aynasında parladı. "Onu canlı yakala."

Cáel homurdandı. "Deneyeceğim."

Acı ve korku göğsümde dönüyordu. "Yapma. Bizimle kal."

Cáel koltukta döndüğünde yüzündeki bariz acıyı gördüm. Dönüşüme karşı verdiği mücadeleden mi yoksa beni reddetmek üzere olmasından mı canının yandığından emin değildim. "Yapmak zorundayım, Ufaklık."

Çakıllara vardık ve SUV yavaşladı. Cáel vücudunun bulanık görünmesine neden olacak bir hızla kapıdan çıktı. Bir saniye sonra da beyaz-gümüş renkli bir ejderha havalandı ve SUV tekrar hızlandı.

Yaşlar gözlerimi yakıyordu.

Knox beni daha da sıkı sardı. "Buna ihtiyacı var, Hayden."

"Neden?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Çok şey yaşadı. Korumaya ihtiyaç duyan parçasını dışarı vurarak bizi incitmek isteyenlere zarar vermezse vahşileşme ihtimali var."

Kaskatı kesildim. "Bu ne anlama geliyor?"

Knox'la Easton bakıştı ama cevap veren Easton oldu. "Bu insan tarafının hakimiyeti kaybedeceği ve ejderhasının kontrolü tamamen ele geçireceği anlamına geliyor."

"Öyle olduğunda ejderhası ne yapardı?" diye fısıldadım.

"Avlar. Öldürür," diye cevapladı Easton.

Knox bana baktı. "Ve tanıdığımız Cáel asla geri dönmez. Son-suza dek ejderha formunda kalır."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Hayden

Üç SUV evin önünde durdu ve herkes dışarı çıktı. Kaslarım o kadar gergindi ki onları hareket ettirmekte zorlandım. Nihayet bana itaat ettiklerinde de ayağım takıldı ve oflayarak sert bir göğse tosladım.

Güçlü eller kollarımı kavradı. “İyi misin?”

Easton’ın hırıltısı etrafımı kapladı ve doğrulmaya çalıştım. “Özür dilerim, ben...”

Bakışlarım onunkilerle buluşunca sözlerim boğazımda düğümlendi. Yeşil gözbebeklerindeki altın zerreciklerinin desenini incelemekten kendimi alamadım. Knox’unkinden çok farklıydı ama aynı derecede büyüleyiciydiler.

“Hayden...”

Sessiz gecede bir telefon çaldı ve Easton sanki yanmış gibi beni bıraktı. Geriye doğru iki devasa adım attı ve her adımında göğsüme bir bıçak saplandı. Bu geceki konuşmamızın bizi yakınlaştırdığını sanmıştım. Bir şeyleri değiştirdiğini sanmıştım. Ama görünüşe göre yanılmıştım.

“Onu yakaladığını söyle,” diye hırladı Cillian cep telefonuna.

Hepimiz beklerken bir sessizlik çöktü.

Cillian’ın çenesindeki kaslar seğirip kasıldı. “Güzel. Ben gelene kadar parmaklarını kesmeye başlama.”

Bu iğrenç görüntü karşısında irkildim ama daha önemli bir bilginin peşine düşerek bunu bir kenara ittim. “Cáel miydi? İyi mi?”

Cillian başıyla onayladı. “O iyi. Ama Corbett korumasından ne öğrenebileceğimize bakmamız gerek.”

Midem bulandı.

“Ben Hayden’la kalırım,” diye gönüllü oldu Knox.

“Gerek yok. Bana bir şey olmaz,” diye temin ettim onları. Açıkçası şöyle sağlam ağlamaya ihtiyacım vardı. Son yirmi dört saatte her şey iyice katlanılmaz bir hâl almıştı. Bunların hepsini içimden atmam gerekiyordu.

“Hayır,” diye kestirip attı Cillian. “Birimizin seninle kalması gerekiyor.”

Çenemi kapadım. Bu hâldeyken onunla tartışmak mümkün değildi. Fazla gergindi.

Knox kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekti. “Hadi içeri girelim.”

Cillian, Maddox ve Easton’a baktım. “Dikkatli olun.”

Maddox’ın normalde sıcak olan gözlerinde soğuk bir parıltı vardı. “Endişelenmen gereken kişi biz değiliz.”

Bunun üzerine kapıya doğru döndüm. Son birkaç hafta zaten fazlasıyla zulümle doluydu. Daha fazlasını düşünmek istemiyordum.

Knox beni kapıdan geçirip antreye götürdü. “Aç mısın?”

Başımı iki yana salladım. “Sadece duş ve yatak istiyorum.”

Bu yalan değildi ama bu aşırı duygulardan biraz uzaklaşmaya da ihtiyacım vardı.

“Tamam.”

Knox beni merdivenlerden yukarı, yatak odama götürdü. İçeri girdiğimizde doğrudan banyoya yöneldim ve kapıyı arkamdan kapattım. Fazla yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarıp şık elbisemin fermuarını indirdim. Elbiseyi kapıdaki askılara asıp devasa duşa yöneldim.

Mermer banklı ve sayılamayacak kadar çok su jeti olan duşlardan biriydi. Ama bu gece normal başlığı tercih ettim. Suyun altına girip üzerimden akmasına izin verdim.

Anılar zihnimde canlandı. Dexter'ın beni köşeye sıkıştırması. Hal'in tehditleri. Cael adına duyduğum korku.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu. Sonra bir tane daha. Çarpışıp dışarı çıkmak için birbirleriyle yarışmaya başladılar.

Gözyaşlarım suyla karışırken omuzlarım sarsılmaya başladı.

Banyo kapısının açıldığını duymadım, hatta duş kapısı açılana kadar içeri birinin girdiğini anlamadım bile. Knox içeri süzülüp kollarını bana doladı ve beni kendine çekti.

“Bırak kendini. Ben buradayım.”

Daha çok ağladım ve Knox bizi duştaki banka indirip üzerimize ılık sular yağarken beni kollarının arasına aldı. Sarıldı ve bırakmadı. Beni durdurmaya veya her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışmadı. Çünkü girmeyecekti. Ve hepimizin yüzleşmesi gereken gerçek buydu.

Beni ne kadar süre tuttuğunu bilmiyordum ama sonunda göz-pınarlarım kurumuştu.

Knox elini sırtımda aşağı yukarı gezdirerek beni avutuyordu.

“Özür dilerim,” diye ciyakladım.

“Özür dileyecek bir şey yok. Bu gece çok şey yaşadın. Her şeyi içine atamazsın.”

Biraz geri çekildim. “Böyle nasıl yaşayabileceğimizi anlamıyorum. Bütün dünya bize karşıymış gibi hissediyorum.”

Knox'un eli enseme tırmanıp oradaki kasları ovdu. “Sana yalan söylemeyeceğim. Corbettlerin icabına bakmamız gerekecek. Bir eşimizin olmasına asla izin vermezler.”

“Bunu neden bu kadar umursuyorlar?”

Knox'un dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Bazen bu dünyada büyümediğini unutuyorum. Eş bağı kurmak hepimizi daha güçlü ve daha hızlı kılıp yeteneklerimizi daha da güçlendirecek.”

Ağzım açıldı. “Ah.”

“Öyle bir gücü elde etmemizi istemiyorlar, dahası bunu kendileri için istiyorlar.”

Bu düşünce midemi bulandırdı.

Knox enseme sıktı. “Onlarla ilgileneceğiz. Eş bağıını kurduğumuzda işler biraz rahatlayacak.”

Ama o noktaya varabileceğimizden emin değildim. En azından yakında. Maddox bu gece bana karşı yumuşamış olabilirdi ama mezun olana kadar bana dokunmama konusunda kararlıydı. Easton ise... götlüklerine son verse bile beni kabullenmeye yaklaşmamıştı bile.

Bakışlarım Knox’a kaydı. “Bana tüm bunları unutturur musun? Sadece bu geceliğine?”

Gözleri parladı. “Hayden...”

“Lütfen.” Yalvarmaktan çekinmedim.

Knox orada bir şeyler arayarak yüzümü inceledi. Aradığını bulmuş olmalı ki beni hemen öptü. Bu öpücük farklıydı. Yavaş ve şefkatliydi. Gözlerimin yanmasına sebep olan bir duyguyu içime akıttı.

Eli göğsüme doğru indi ve mememi hafifçe sıktı. Meme ucum etrafında gezinen başparmağıyla dikleşti.

Biraz daha hırıltılı nefes almaya başlayan Knox dudaklarımızı ayırdı. “Tadında boğulabilirim.”

Sadece ona duyduğum ihtiyaçla kadınlığım kasıldı.

Sonra kalkıp Knox’un kucağına oturdum ve ellerimi omuzlarına yerleştirdim. Bana tapmırcasına baktı.

“Bu ne güzellik böyle.” Elini bacaklarımın arasına atıp beni tahrik etmeye, benimle oynamaya başladı.

“Tamamını istiyorum,” diye fısıldadım.

Knox’un iki parmağı içime girerken gözlerindeki altın zerrecikler parladı. “Emin misin?”

“Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.” Daha kim olduğumu anlamadan önce bana değer veren bu adama olabildiğince yakın olmak istiyordum. Kayıt yaptırmaya giderken yolunu kaybetmiş, beceriksiz bir birinci sınıf öğrencisi olduğum dışında hakkımda başka bir şey bilmeden bana nezaket gösteren bu adama.

Parmakları beni esnetince inlememi tutamadım.

“Seni gördüğüm andan beri arzuluyorum. Seni bir insan sanıp yanına yaklaşmamam gerektiğini bildiğim zamanlardan beri.”

Bakışlarımız birbirine kenetlendi. “Seninle tanıştığım andan itibaren bana kendimi güvende hissettirdin. Özel hissettirdin. Ve bana gerçek nezaket gösterdin.”

Knox boştaki eliyle yüzüme uzanıp yanağımı okşadı. “Seni seviyorum, Hayden. Beni gördün, saklamaya çalıştığım şeyleri bile.”

Gözlerimin arkasında bir baskı oluştu. “Ben de seni seviyorum. Mümkün olduğunu sandığımdan çok daha fazla.”

Sonra Knox’un parmakları içimden çıktı ve aletinde aşağı doğru kaydım. İçime girerken gözlerim sulandı ve ağzım açıldı.

“Nefes al, güzelim. Sadece nefes al. Beni içine almak için yarattın,” diye fısıldadı Knox.

Parmakları meme ucumu bükünce iç duvarlarım kasıldı ve Knox küfretti.

“Öldüreceksin beni,” diye mırıldandı.

“Tüm bunlar senin başının altından çıktı.”

Knox altdudağımı ısırды, ardından da sert ve muhtaç bir öpücükle dudaklarımı esir aldı.

İçimdeki her şey sıvı bir sıcaklığa dönüştü. Kalçalarımı sallamaya başladım ve sürtünme içimde leziz titremelere yol açtı.

Kalçalarını yukarı doğru hareket ettirerek hareketlerime karşılık veren Knox ağzımın içine doğru inledi.

Geri çekildim. “Daha fazla,” diye yalvardım.

Sonra gerçekten hareket etmeye başladı. Bir koluyla beni yerimde tutarak dibine kadar girdi. Bu açı sayesinde G noktama defalarca vurmayı başardı. Her temasta gözlerimden yaşlar boşalıyordu.

“Knox,” diye inledim.

“Benim için yaratılmışsın,” diye homurdandı. “Sikimi içine almak için yaratılmışsın. Benim olmak için yaratılmışsın.”

Bu sözleri duyunca iç duvarlarım titredi.

Bu onu çılgına çevirdi. Banktan kalkıp sırtımı duvara yasladı ve içime girdi. Bu sertlik, orgazmımın bir yük treni kadar güçlü bir şekilde bana çarpmasına neden oldu.

Saçma sapan bir şeyler bağırdım ve tırnaklarımı omuzlarına batırdım.

Knox içime boşalırken kükredi. İçimdeki sperminin hissi bana yeni bir orgazm daha yaşattı ve bana vereceği her şeyi sömürdüm. Ardından da kendimden geçtim.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Caél

“Kahrolasica halılara kan bulaştırma,” diye çıkıştı Cillian ön kapıdan içeri girerken.

Ona doğru hırlamakla yetindim.

Maddox başını iki yana salladı. “Bunlar Mısır’dan, el yapımı.”

Easton arkadan yaklaşırken homurdandı.

Maddox’ın ortamı yumuşatma çabasıyla eğlenmeye çalıştım ama başaramadım. Hayvanım hâlâ dışarı çıkmaya çalışıyordu. Tetikçinin kanı ona yetmemişti. Daha fazlasını istiyordu.

Merdivenlerden ayak sesleri geldi ve yukarı baktığımızda Knox’un merdivenden indiğini gördük.

“Hayden nerede?” diye sordu Cillian hemen.

“Uyuyor.” Bakışları bana kaydı. “Yuh. Biri sana *Carrie* mi çekti?”

Ona dik dik baktım. Doğru, üzerimde birazcık kan vardı. Ne olmuş yani? “Siz pisliklerin bu kadar hassas olduğunuzu bilmiyordum.”

“Git üstünü değiştir,” diye hırladı Cillian. “Sonra konuşuruz.”

Dişlerimi sıkarak merdivenden koşar adım çıktım ve yanından geçerken Knox aramıza geniş bir mesafe koydu. Hayden’m olduğu tarafa doğru gitme isteğim çok güçlüydü ama şimdi onu kontrol edersem o odadan asla çıkamayacağımı biliyordum. Ejderham dizginleri fazlasıyla elinde tutuyordu.

Bunun yerine, aksi yöndeki yatak odama doğru gitmek için kendimi zorladım. Işığı açtım. Duvarlardaki maviliğin sakinleşti-

rici olması gerekiyordu ama şu anda içimdeki hayvanı yatıştırmaya hiç yaramıyordu.

Banyoya girip oradaki ışığı da açtım. Bu sırada yansımama bakınca irkildim. Belki de kardeşlerimin haklılık payı vardı. Korumayla geçirdiğim vakti biraz abartmış olabilirim.

Gömleğim kan yüzünden göğsüme yapışmıştı. Yüzüme ve saçlarıma kan damlaları sıçramıştı. Tanrıya şükürler olsun ki bu işe girişmeden önce en sevdiğim deri ceketimi çıkarmıştım.

Kıyafetlerimi çıkarıp çöpe attım. İnsanoğlunun görüp görebileceği en hızlı duşu alıp üzerime bir eşofman ve tişört geçirdim. Kaşınıyordum. Ejderham tekrar avlanmak istiyordu. Ya da sikişmek. Ama en çok da Hayden'a sahip olmak istiyordu. Ama şimdi hayvanımı Hayden'ın üzerine salarsam onu korkutup kaçırdı.

Kardeşlerimin orada olacağını bildiğim için mutfağa yöneldim. Gece geç saatlerde buluşmak için en sevdiğimiz yerd burası. Knox rahatça atıştırabiliyordu ve Cillian'ın da viskisi hazırdaydı. Geniş mutfağa adım attığımda konuşmalar kesildi.

Easton, "Bir seri katile çok daha az benziyorsun," diye mırıldandı.

Ona dişlerimi gösterdim. "İstersen bunu değiştirebilirim."

"Yeter," dedi Cillian bitkin bir sesle.

Suçluluk duygusu içimi kemirmeye başladı. Cill'in işini daha da zorlaştırmak istemiyordum. Zaten yeterince yükü vardı. Mutfak adasındaki boş bir tabureye oturup Knox'a baktım. "Hayden nasıldı?"

Yüzü gölgelendi. "Bu gece ona fazla geldi. Ufak bir sinir krizi geçirdi."

İçime yeni bir öfke dalgası yayılırken kaskatı kesildim. O korumayı bir kez daha deşmek istiyordum. Ama daha da önemlisi, Hal ve Dexter'ı avlayıp vücut parçalarını bir uyarı olarak bölgelerine saçmak istiyordum.

"Ne kadar kötü?" diye sordu Maddox çay kupasını kaskatı tutarak.

“Çok daha kötü olabilirdi. O güçlü. Çok ağladı, sonra da...” Knox’un sözleri yarıda kesildi.

“Sonra da onu siktin,” diye onun yerine tamamladı Easton.

Knox ikizini yere sermek için hamle yaptı ancak Easton hamlenin geleceğini bildiği için kaçınmayı başardı. “Yanılıyor muyum?”

“Öyle olmadı,” diye homurdandı Knox. “Bana ihtiyacı olduğunu söyledi.”

Cillian elini kaldırdı. “O bizim eşimiz. Stresli zamanlarda fiziksel yakınlığa ihtiyacı olacak.”

Dişlerimi sıktım. Hayden’in ihtiyacı olduğunda yanında olduğu için Knox’a kızmıyordum ama hayvanım da aynısını istiyordu.

“Korumadan ne öğrendin?” diye sordu Knox konuyu değiştirmeye can atarak.

Cillian boynunu çıtlattı. “Pek konuşmadı.”

Maddox çayından bir yudum aldı. “Corbettler duyarsızlaşma eğitimi alıyor olmalı.”

Homurdanarak ona hak verdim. Koruma tüm parmakları ve ayak parmaklarının yarısı kopana kadar pes etmemişti.

“Zaten bilmediğimiz hiçbir şey öğrenmedik,” dedi Cillian. “Hayden’i istiyorlar ve koruma da onu ele geçirene kadar durmayacaklarını söyledi.”

Canavarım kükreyerek tenime baskı uyguladı. Taburemin kenarını kavrayarak metalin avuçlarıma batmasına izin verdim.

Knox’un gözünün altındaki bir kas seğirdi. “Bunu nasıl deneyeklerine dair planlarını paylaştı mı?”

Cillian başını iki yana salladı. “Bilmiyordu.”

“Nasıl emin olabilirsiniz?” diye üsteledi Knox.

“Çünkü Cael adamın bağırsakları söktüğünde dahi söylemedi,” diye mırıldandı Easton.

Knox’un omuzları düştü. “Kahretsin.”

“Şimdilik planda bir değişiklik yok. Hayden’in yanından ayrılmayacağız. Koruma sayısını iki katına çıkaracağız. Tek başına hiçbir yere gitmeyecek,” diye emretti Cillian.

“Bağı kurmamız gerekiyor,” dedi Knox.

Oda gerildi.

“Ben *yapamam*,” dedi Maddox. “Öğrenciliği sona erene dek olmaz. Eş bağı kurarsak ejderham okulda ona dokunmaktan kendini alamaz.”

Knox ona dik dik baktı. “O zaman belki de kariyer değiştirme vaktin gelmiştir. Bu daha önemli.”

Maddox itiraz etmek için ağzını açmıştı ama Cillian bir elini kaldırarak onu durdurdu. “Bunu Hayden’a zorla yaptıramayız. Bu seçimi kendi başına yapması için zamana ihtiyacı var. Çoğumuz bunu ne kadar istesek de onu acele ettiremeyiz.”

Taburesinden kayarak inen Easton’a baktı. “Ben yatmaya gidiyorum. Yarın erkenden dersim var.”

Knox kardeşinin mutfaktan çıkışını izledi. “Çok çetrefilli bir durum. Hayden’in bize ihtiyacı var.”

Sadece bu sözler bile ejderhamın tekrar yüzeye kadar çıkmasına sebep oldu. Ayağa kalkıp kapıya yöneldim. “Benim de biraz uyumam gerek.”

Bu bir yalandı.

Hayden’i görmeye ihtiyacım vardı. Vücudunun benimkine dayandığını hissetmeye. Elimi kalbinin üzerine koyup avucumun altında atışını hissetmeye.

Kimse tek kelime edemedi kapıdan çıktım. Merdivenlerden koşarak çıkıp odasına yöneldim. İçeri girerken ışıkları yakmayıp görüşümün karanlığa alışmasını bekledim. Ama gözlerim karanlığa alıştığı anda bir inilti duydum.

Vücudum beynimden önce tepki verdi ve odanın ortasındaki büyük yatağa doğru ilerledim.

Hayden’m boğazından bir kez daha acı dolu bir ses, neredeyse bir çığlık koptu.

Yatağa çöküp yüzüne uzandım. “Ufaklık.”

Koluma vurup gözleri kocaman açılmış hâlde aniden doğruldu. Ben olduğumu anladığı anda kendini göğsüme attı.

Kollarımı küçük bedenine dolayarak ona sarıldım. “Sorun değil. Sadece kötü bir rüyaydı. Buradayım.”

Hayden kucağımda titriyordu. “Rüya değildi.”

Geri çekilip onu süzdüm. “Rüya değil miydi?”

Başını iki yana sallayınca sarı saçları uçtu. “Bir anıydı.” Titrek bir nefes aldı. “Sanırım ailemi Dexter Corbett öldürdü.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayden

Dört çift öfkeli göz bana bakıyordu. Cáel'inkilerin de öfkeli olduğundan emindim. Kâbusumdan beri bana sarılmayı bırakmadığı için onun gözlerini göremiyordum sadece. Şu anda bile diğerleri yatak odamda volta atarken kucağında sarmalanmıştım.

“Bir kez daha,” diye emretti Cillian.

Titrek bir nefes verdim. “O gece gelen adamlar. Farklı bir dil konuşuyorlardı. Ama sizin ara sıra konuştuğunuz şeye benziyordu.”

“Galce,” dedi Maddox sakince ama bu yalnızca bir maskeydi.

Başımınla onayladım. “Başlarındaki adam sürekli o kız nerede diye soruyordu ama başka bir kelime daha kullanıyordu. O dilde. Bonna-fri-en-sa?”

Oğlanlar bakıştılar.

“*Bana-phrionnsa* mı?” diye sordu Maddox.

Başımınla onayladım.

Knox eliyle yüzünü sıvazladı. “Bu birçok erkeğin kullandığı bir sevgi ifadesidir.” Bana baktı. “O adam her kimse, Hayden’in biyolojik babası veya amcası olabilir mi? Hatta belki büyükbabası?”

Bu öneri midemin çalkalanmasına yol açtı. Acaba annem istismarcı bir ilişkiden veya istismarcı bir aileden kaçıyor da bu yüzden mi öldürülmüştü? Ürperdim ve Cáel beni daha da sıkı kavradı.

Knox bu hareketi fark edince hemen bize doğru hareketlendi ve ayakkabılarını çıkarıp yatağa tırmandı. Bacaklarımı tutup kuca-

ğına çekti ve yüzümü ellerinin arasına aldı. “Ne olursa olsun seni güvende tutacağız.”

“Sesi ona benziyordu,” dedim yumuşak bir sesle. “Sesi Dexter’a benziyordu.”

Maddox boğazını temizledi. “Bilinçaltının saldırgana Dexter’ın sesini vermesi son derece doğal.”

Maddox’a kaşlarımı çatarak baktım ama o devam etti.

“Artık bir şekil değiştiren olduğunu bildiğin için beynin geçmişindeki travmaları yeni bir ışık altında yeniden işliyor. Buna Dexter’ın bu geceki tehditleri de eklenince gördüğün kâbus anlaşılabilir.”

O anıyı hatırlayınca yine ürperdim. Kâbusum anımla birebir aynı değildi. Sesleri yıllar önce olduğu gibi duymuştum ama sonra biri beni tavan arasında bulup aşağı çekmişti. Ve tepemde dikilen kişi Dexter’dı.

Altdudağımı ısırdım. “Belki.”

Ama üzerine düşündükçe ses tonlarındaki benzerlikleri daha çok duyabiliyordum.

“Birçok ejderha İrlanda kökenlidir ve Galce konuşur,” diye açıkladı Knox. “Bizim türümüzün bu kökenlere sahip olması alışılmadık bir durum değil.”

“Her halükârda, anne babana kimin saldırdığını araştıracağız,” diye söz verdi Cillian.

Sertçe yutkundum. “Teşekkür ederim.”

Başıyla onaylarken yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi. “Bu gece başlayacağız.”

Cillian’ın bana en son sarılmasının üzerinden sanki yıllar geçmişti ve belki de o özlem dolu bakışının sebebi buydu. Hiçbirinin dokunuşuna doyamıyormuşum gibi vücudum onları gitgide daha fazla arzuluyordu. Bunun eş bağıyla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyordum. O ısırıklarla bağımızı nihayete erdirmesek de çekimin büyüdüğünü hissedebiliyordum.

“Bana ihtiyacın var mı?” diye sordu Knox. “Burada kalmayı düşünüyordum.”

Cillian başını iki yana salladı. “Sen ve Cáel, Hayden’la kalın.”

Vücudum o anda Cáel’in kucağında gevşedi. Bu beni korkak biri yapıyor olabilirdi ama yalnız kalmak istemiyordum.

Cillian’ın bakışları bana döndü ve irisleri yeşilden siyaha döndü. “Dexter bu gece seni korkuttuğu için çok üzgünüm. Bir daha aynısını yapma şansı bulamayacak.”

Cillian’ın sesi her kelimede öfkeyle titriyordu.

“Ben iyiyim,” diye onu temin ettim.

“Değilsin,” diye dedi dişlerini sıkarak. “Ama olacaksın.”

Bunu dedikten sonra odadan hışımla çıktı.

Maddox bana son bir kez bakıp onu takip etti. Easton bana bakmadı bile.

Knox ayaklarımdan birine masaj yaparken Cáel’in göğsüne gömüldüm. O ikisini çözmeye çalışacak enerjim yoktu. O kadar yorgundum ki kemiklerim ağrıyordu.

Knox’un başparmakları ayağımın kemerine battı. “Kâbus gördüğün sırada yanında olamadığım için üzgünüm. Seni yalnız bırakmamalıydım.”

“Bu senin suçun değil. Ara sıra yalnız kalmam gerekecek.”

Cáel aynı fikirde değilmiş gibi homurdandı.

Yan tarafını çimdikledim. “Benimle tuvalete gelmeye çalışırsan başın belaya girer, beyefendi.”

Knox kıkırdadı. “Bak bunu deneyebilir.”

Cáel anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Knox’un yeşil-altın rengi bakışları bana doğru kalktı. “Ama bir süre yalnız uyumak yok. Bu senin için sorun olur mu?”

“Olmaz,” diye fısıldadım. Kendimi, uyurken yanımda onlardan biri varken hissettiğim kadar güvende hissetmemiştim daha önce. İki tanesi ise bir tanesinden daha iyiydi. O zaman hiçbir kâbus bana pençelerini geçiremezdi.

Càit a bheil a’ bhana-phrionnsa?

Kalın tenor kafamda yankılanıp yeniden ürpermeme neden oldu ve sonunda korkumu dile getirmeden edemedim. “Ya ailemi öldüren Dexter’sa? Ya beni arıyorsa?”

Knox masaj yapmayı bıraktı ve C  el beni daha sıkı kavradı. Kulağımda o bana güven veren hırıltıyı hissettim. “O zaman onu bitiririm. Ve bunu yaparken acı çektiğinden emin olurum.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Cillian

Ofisimin içinde boydan boya volta atıyordum. Ofisim bana hep geniş ve ferah gelirdi, ormana bakan devasa pencereler doğanın içindeymişim gibi hissetmemi sağlardı. Ama bu gece öyle hissetmiyordum. Bu gece sanki duvarlar üzerime üzerime geliyordu.

“Nefes al, Cill,” dedi Maddox.

Ona dönerken gözlerimin simsiyah parladığını biliyordum. “Nefes mi alayım?” diye hırladım.

Easton yüzünü buruşturdu. “Yanlış hamle, Mad.”

Ama Maddox geri adım atmadı. “Sen değişmenin eşiğindeki hiçbir şey yapamayız.”

“Corbett onu o kadar korkutmuş ki kâbus gördü. *Ağlıyordu.*”

Hayden’in yüzündeki gözyaşı izlerini düşünmek bile bütün evi yerle bir etmek istememe neden oluyordu. Değişip Corbett bölgesine uçmak ve Dexter’in hemen icabına bakmak istiyordum.

Maddox’ın gözleri eriyik altın rengine bürünmüştü. “Seni *anlıyorum*. Benim de onun kalbini hâlâ atarken vücudundan sökmek istemediğimi mi sanıyorsun?”

Nedense Maddox’ın öfkesi benimkini bir nebze yatıştırdı. Onun da benim kadar öfkeli olduğunu bilmek bile yetti. *Umursadığını* bilmek.

Derin bir nefes verip çalışma sandalyeme yığıldım ve burnumun kemerini sıktım. Sürümü savaşa göndermek istemiyordum.

Hele ki Corbettler bizden sayıca üstünken. İşler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, hayatını kaybeden birileri olurdu.

Maddox'la Easton masamın karşısındaki sandalyelere oturmuş, beni dikkatle süzüyorlardı.

“Bunun peşini bırakmayacaklar,” dedim sonunda.

“Hayır, bırakmayacaklar,” diye nihayet kabul etti Maddox.

Easton'ın çenesi kasıldı. “Onları tamamen ortadan kaldırmamızın zamanı geldi de geçiyor. Corbettler doğaüstü topluluğa acıdan başka bir şey getirmedi. Bize katılacak başkaları da vardır.”

Haksız değildi. Savaşta bize yardım edecek başka klanlar bulabileceğimizden emindim. Ama bu birilerinin hayatını kaybedeceği gerçeğini değiştirmiyordu. “Peki o savaşta içimizden birinin ölmesini göze alabiliyor musun?”

Bu sefer Easton'ın gözleri altın rengi çıktı. “Bizi alt edemezler.”

“Ama *birini* alt edeceklerdir. Birinin kız kardeşi, erkek kardeşi, annesi, babası, çocuğu olan bir varlığı. Birinin bütün dünyası olan bir varlığı. O noktaya gelmeden önce başka seçeneğimiz kalmadığından emin olmalıyız.” Sesim sert değildi ama sözlerim Easton'ın başını eğmesine neden oldu.

Maddox parmaklarıyla bacağının üzerinde tempo tutuyordu. “Lider kadrosunu ortadan kaldırırsak işler değişebilir.”

Sandalyeme yaslandım. “Fena fikir değil. Dexter'ı, Hal'i ve baş korumalarını ortadan kaldırmamız gerekir...”

“Sean Corbett de o üst düzey korumalardan biri. Onu iktidarı ele geçirecek bir konuma getirebilirsek işler değişebilir. Amcasının sürüyü yönetme biçiminden hoşlanmıyor. Bu apaçık ortada,” diye öneride bulundu Maddox.

Easton da onu başıyla onayladı. “Onun liderlik tarzına katılmayan başkaları da olduğunu biliyorum. Sadece bunu değiştirecek güçleri yok.”

Tanrım, umarım asla o pislik gibi olmamışımdır. Sürümdeki insanlar her zaman seslerinin duyulduğunu hissetmişlerdir. Onları koruduğumu hissetmişlerdir. Ve bu korumanın bir parçası

olarak da savaştan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyordu.

“Birkaç alternatif plan hazırla,” dedim Maddox’a. “Bunu başarmanın farklı yollarını çiz. Hepsini aynı anda ortadan kaldırmamız gerekecek. Yoksa misilleme riskiyle karşı karşıya kalırız. Tanık olmamalı.”

Maddox onaylarcasına çenesini kaldırdı. “Yarın sabah ilk iş üzerinde çalışmaya başlayacağım.”

“Hayden’in anne ve babasının ölümü ne olacak?” diye sordu Easton.

İç çektim. “O konuyu soruşturdum ama şimdilik bir şey çıkmadı.”

Maddox yerinde kıpırdandı. “Kardeşlerinle konuştun mu?”

Konu ben olunca bu terimi kullanmaya hâlâ alışkın değildi. Üvey kardeşlerimin, taçtaki doğuştan haklarını şüpheyeye düşürecek bir piç kardeşle muhatap olmak istemeyeceklerinden o kadar emindim ki. Ama taç umurlarında bile değildi. Sadece kötü babamızı devirmek için yardım istiyorlardı. Ve ben de bu yardımı onlardan esirgememiştim.

“Ne Dec ne de Ronan, Hayden veya ailesi hakkında bir şey öğrenmeyi başardı,” diye itiraf ettim. “Ama anne babasının sahte kimliklerle yaşadığını tahmin ediyorum.”

Yasal olmayan yolları kullanmaktan çekinmeyen çok sayıda tanıdığım vardı ama yine de hepsi eli boş dönmüştü.

Easton gözlerini kaçırды.

“Ne?” diye sordum ânında bir değişim hissederek.

Yanağının içini ısıırıyordu. “Diablos sürüsüne ulaşabilirsin.”

Sadece o ismi duymak bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti.

“Delirdin mi sen?” diye çıkıştı Maddox. “O psikopatlardan yardım dilenmek mi istiyorsun?”

Easton omuz silkti. “Söylentilere göre bulamayacakları kimse yokmuş.”

“Evet, ruhun karşılığında,” diye mırıldandı Maddox.

Diablos sürüsüyle ilgili söylentileri duymuştum. Onların dünyamızın paralı askerleriydi. Gölgede çalışıyorlardı.

Maddox bana baktı. “Bunu ciddi ciddi düşünüyor olamazsın?”

Sakallı çenemi sıvazladım. “Normal kaynaklarımdan bir şey çıkmadı.”

“Peki ya Hayden’in kokusunu aldıklarında ne olacak? Onun için daha iyi bir fiyat alabileceklerine karar verirlerse?” diye hırladı Maddox.

“O bir masum,” diye itiraz ettim.

Diablos sürüsünün biat ettiği şeref kuralları olduğu söylenirdi. Masumlara zarar vermezlerdi. Sorun şu ki ben ve kardeşlerim hiç de masum değildik. Yani Hayden’a zarar vermeyebilirlerdi ama geri kalanımız için aynı şeyin geçerli olacağına dair hiçbir garanti yoktu.

“Koduğumun vahşi kurtları,” diye mırıldandı Maddox.

Easton’ın dudakları seğirdi. “Bilmiyorum, dostum. Onlarla tanışmak istemiyor da değilim.”

Maddox’ı bir anlığına inceledim. “Hayden’in rüyasının aslında bir anı olma ihtimali var mı dersin? Ailesini öldüren kişinin Dexter olması ihtimali?”

Bu doğruysa Dexter’in Hayden’dan vazgeçme ihtimali sıfırdı.

Maddox burun kemerini sıktı. “Üst katta söylediklerim doğru. Beyni çeşitli travmaları anlamlandırmaya çalışıyor. Bu geceki olay yüzünden Dexter’i kolayca kötü adam olarak görebilir. Ya da...”

“Dexter on bir yaşından beri Hayden’in peşinde,” dedim dişlerimi sıkarak.

Maddox başını sertçe sallayarak onayladı.

Cebimden cep telefonumu çıkardım. “Diablos çetesini arıyorum.”

Her halükârda Hayden’in peşinde kimin olduğunu öğrenmemiz gerekiyordu. Bu, ruhumuzu şeytana satmak anlamına gelse bile.

OTUZUNCU BÖLÜM

Hayden

Uykunun yoğun sisi yüzünden gözlerimi kırıştırdım. Çift doz NyQuil falan almışım gibi hissediyordum. Devasa pencerelerden içeri parlak ışık giriyordu. Kaşlarımı çattım. Fazla parlaktı.

Yatağın kenarındaki saate bakıp hızla doğruldum.

“Hey, hey,” dedi Knox beni tutmak için elini uzatırken. “İyi misin? Yine kâbus mu gördün?”

Endişeyle kaşları çatılmıştı ama ben onun tamamen giyinik olmasıyla o kadar meşguldüm ki bunun beni yavaşlatmasma izin vermedim. Örtüyü üzerimden atıp yataktan fırladım. “Neden beni uyandırmadın? İlk dersi kaçırdım ve Wren’le çalışma seansıma geç kalacağım.”

Knox banyoya kadar peşimden geldi. “Uykuya ihtiyacın vardı.”

Diş fırçamı ağızıma tıkarken ona dik dik baktım. “Sen karar mercii misin?” diye mırıldandım diş fırçasını ağızımdan çıkararak. Dün gece alarm kurmuştum ama Knox’un alarmımı kapatmasına hiç şaşmamıştım. Her işe burnunu sokan, aşırı korumacı ejderha.

Knox’un bakışları altında aceleyle dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım.

“Kendine iyi bakman lazım,” diye kendini savundu.

“Haklısın, öyle yapmam lazım. Ama bunun bir kısmı da derslerimden geri kalmamayı içeriyor,” diye karşılık verip dolaba koşturdum.

“Neler oluyor?” diye sordu Cael yatak odasına girerken.

“Hayden alarmını kapattığımız için sinirlendi.”

Cáel’e sert bir bakış attım. “Sen de mi bu işin içindeydin?”

Yüzünü buruşturarak Knox’a baktı. “Beni sattığın için sağ ol.”

“Bu senin fikrindi,” diye homurdandı Knox.

İkisini de duymazdan gelip dolaptaki kot pantolon yığınınına koştum. Bir tanesini çıkardım, sonra da pantolonumla kombinleyeceğim bir gömlekle kazak buldum. İkisinin de içeride olmasına aldırmadan pijamalarımı çıkardım.

Alçak, gürleyen hırıltılar içeriyi doldurdu.

Çekmecedan iç çamaşırı ile sutyen alırken bir elimi kaldırdım. “Aklınızdan bile geçirmeyin. Zaten yeterince geç kaldım.”

Knox bana sokulmaya çalıştı. “Geç kalmanı buna kesinlikle degecek hâle getirebilirim.”

“Uzak dur bakalım, yeşil göz,” diye çıkıştım ama bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikmişti. Lanet olsun ikisine de.

Mümkün olduğunca çabuk giyindim.

“Okuldan nefret ediyorum,” diye mırıldandı Cáel.

Knox kıkırdadı. “Erken mezun olmanın avantajlarını kesinlikle görüyorum.”

“Erkekler,” diye homurdandım ve odadan çıkıp sırt çantamı aldım.

Onları beklemedim. Çıkmaya hazır değillerse, korumalardan birinden beni kampüse götürmesini isterdim.

“Bekle,” diye seslendi Knox.

“Çok yavaşsın,” diye bağırdım.

“Bize kış şov yaptığın için ereksiyonumu kontrol altına almaya çalışıyorum.”

Tam gülerken uzun boylu bir şeye toslamanın ucundan kurtuldum. Kayarak durdum ve yeşil-altın rengi gözlere baktım.

“Kış şov demek, ha?” diye sordu Easton.

Dudaklarımı yaladım. “Bu, ee, benim suçum değildi. Beni geciktirdiler.”

Knox’la Cáel merdivenlerden gürültüyle iniyordu.

“Hazır mısın, East?” diye sordu Knox.

Easton başını yavaşça sallayarak onayladı ve bana bir bardakla poşet uzattı.

Ne olduklarına bakarak onları yavaşça aldım. “Bunlar ne?”

“Sıcak çikolata ile çikolatalı kruvasan,” diye cevapladı huysuzca.

Kafamı kaldırıp ona baktım. “Zehirliler mi?”

Easton kapıya doğru dönerken gözlerini devirdi. “Kapa çeneni.”

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. “Çok sağ ol, Huysuz Kedi.”

Bana ortaparmağını gösterdi, ben de güldüm. Easton’ın bana bir şey getirmesi içimi ısıtmıştı ama onun da ötesinde nelerden hoşlandığıma dikkat ettiği düşüncesi...

“Bu laboratuvar raporları yok mu,” diye mırıldandım parmaklarım klavyenin üzerinde uçarcasına gezinirken. Bilim üzerinde çalışmaktan hoşlanıyordum ama bulgularımızı kelimelere dökmek bitmek bilmeyen bir çileydi.

Dudakları seğiren Wren notlarından başını kaldı. “Eh, biraz geride kaldık.”

Yüzümü buruşturdum. “Laboratuvar arkadaşı olarak tırt birini seçtiğin için çok üzgünüm.”

Başını iki yana salladı. “Tırt falan değilsin. Ama okul yılına hakikaten berbat bir başlangıç yaptın.”

Öyle de denebilirdi. Neyse ki Maddox laboratuvar çalışmaları-
mız için bize cömert bir ek süre tanımıştı. Ama ben yine de bunu aradan çıkarmak istiyordum.

“Dönemin geri kalanının sıkıcı olmasını umuyorum.” Ama ne-
dense böyle olacağından şüpheliydim.

Cáel, Easton ve Knox’un kendi ödevleriyle uğraştıkları, bizden birkaç adım ötedeki masaya baktı Wren. Pete’le Terry’nin de kütüphanede devriye gezdiğini biliyordum. “Peki nasılsın?”

Sandalyede kıpırdandım. Knox'la C  el'in bana veda öpücüğü vermesinden bu yana sadece birkaç saat geçmişti ama huzursuzlanmaya başlamıştım. Sanki tenimin altında yabancı bir enerji vızıldıyordu. "İyiyim. Hâlâ toparlanmaya devam ediyorum ama   oğ  nlukla iyiyim."

Söylenmesi gereken normal şey buydu, değil mi? İnsanlar vurulduğumu sanıyordu. Oysa ejderha ateşinin verdiğı yara tamamen iyileşmiş, geride sadece hafif bir iz bırakmıştı.

Wren altdudağını ısırdı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben her zaman buradayım."

Birkaç saniyeliğ  ne onu inceledim. Koyu kahverengi saçları dünyaya karşı bir nevi kalkan görevi görüyordu. Ama delici mavi gözleri benimkilere kenetlendi ve bu s  ylediğ  nde ciddi olduğ  nu anladım. "Teşekkür ederim."

"Buyurun, hanımlar," dedi Knox, masaya iki gazozla otomattan aldığı atıştırmalıkları bırakarak. "Ders çalışırken biraz enerjiye ihtiyacınız olabileceğ  ni düşündüm."

Sonra eğilip elini saçlarımın altına soktu ve dudaklarını şakağıma bastırdı. Teni tenime değdiğı anda o gergin enerji hafifledi ve tekrar nefes alabilir hâle geldim.

Kolunu tutup onu öpmek için Knox'u kendime doğru çektim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Dudaklarıma değ  n dudakları kıvrıldı. "Neye ihtiyacın varsa. Her daim."

Knox'un da ciddi olduğ  nu biliyordum.

Beni yavaşça bıraktı ve yanımdan uzaklaşmasının onun için ne kadar zor olduğ  nu biliyordum. Ama giderken k  c  n   seyretmek hoşuma gitmiyor değildi.

Wren boğazını temizledi ve bakışlarım ona kaydı.

"Knox..." diye fısıldadı. "O sana iyi davranıyor mu? O ve ee, arkadaşları?"

Wren'in sesi zar zor duyuluyordu ama kaşlarımı çattım.

“Bana harika davranıyor. Hepsi öyle. Dürüst olmak gerekirse, hayatımda hiç kimse bana bu kadar değer vermemişti.”

Wren bir nefes verdi ve vücudundaki bütün gerginlik uçup gitti. “Güzel. Bu güzel.”

Ona bakarken kaşlarım daha da çatıldı ama o ders kitabına odaklandı. “Her zaman böyle olmuyor.”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Hayden

Halı döşeli koridorda yatak odama doğru yalınayak ilerledim. Cáel kapıdan başını uzattı. “Yatmaya hazır mısın?” Dudakları seğirdi. “Atom pijamalarını beğendim.”

Yanaklarım kızardı. Oğlanlar belli ki Sharee’ye en sevdiğim şeylerden bazılarını söylemişti ve o da bunları gardırobuma eklemişti. “Sadece Cillian’ı arıyordum.”

Bütün gün ortalıkta görünmemişti ve sanki ona sarılmayalı yıllar olmuş gibi hissetmeye başlamıştım.

Cáel’in arkasından Knox belirdi ve bakiştılar.

Kaskatı kesildim. “O nerede?”

İkisinin de yüzünde pek hayırlı bir ifade yoktu ve bu da bir kaygı dalgasına kapılmama neden oldu.

“O iyi,” diye güvence verdi Knox. “Sürü işleriyle uğraşıyor. Mad de yanında.”

Bunu duyunca gerginliğim biraz azaldı. Maddox’ın her koşulda Cillian’in arkasını kollayacağını ve Cillian’in da Maddox’ın arkasını kollayacağını biliyordum. Altdudağımı ısırđım. “Konu benimle mi ilgili?”

Cáel kaşlarını çatarak beni kendine çekti. Kaşlarımın arasındaki noktayı ovuşturdu. “Alnının kırışmasından hoşlanmıyorum.”

Ona sokuldum. “O zaman belki de beni endişelendirmemelisiniz.”

Knox kıkırdadı. “Bu konuda çok büyük bir beklentiye girme. Ama şimdilik uykuya ihtiyacın var.”

Sorumu geçiştirdikleri dikkatimden kaçmamıştı. Ama bu bile başlı başına bir cevaptı. İç geçirdim ve Cael beni kucağına aldı. Ona karşı koymadım. Çok yorgundum.

Yaralandıktan sonra enerjimi hâlâ yeni yeni geri kazandığımın farkındaydım. Kendimi çoğunlukla normale dönmüş hissediyordum ama böyle uzun bir günün sonunda yorgunluk galip geliyordu.

Cael beni nazikçe devasa yatağımın ortasına yatırdı ve ben de örtülerin altına girdim. Ona en korkutucu bakışlarımdan birini attım. “Lütfen alarmımı kur.”

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı ama saatimin düğmesine bastı.

“Teşekkür ederim.” Kendimi tekrar yastıklara bıraktım.

Cael başının arkasına uzanıp tişörtünü çıkardı. Gri eşofmanını da çıkarınca üzerinde sadece siyah baksırı kaldı.

Gözlerim vücudunda gezindi. Teninin her santimi incelikli dövmelerle süslenmişti. Göğsünü kaplayan kafatasını dikkatle inceledim. Göz çukurlarında dağlar ve yıldızlı gökyüzüyle dolu bir manzara vardı. Gökyüzünde ejderhalar uçuyordu.

“Bana böyle bakmaya devam edersen uykunu alamayacaksın,” dedi Cael puslu bir sesle.

Birdenbire uyku aklımdaki son şey hâline geldi.

Knox peşimden yatağa tırmandı ve beni çıplak bedenine doğru çekti. “Hepimizin uykuya ihtiyacı var.”

“O zaman yatağa pijamayla girmeliydin,” diye homurdandım.

Kıkırdadı. “Gözlerini yum.”

Cael diğer tarafımdan yatağa girdi ve ışığı kapatırken dudaklarına bir öpücük kondurdu. “İyi geceler, Ufaklık.”

“İyi geceler,” diye fısıldadım.

Kolay kolay uykuya dalacağımı sanmıyordum ama kendimi kısa sürede uykunun kollarında buldum. Ama hiç de huzurlu bir uyku değildi.

Dallar kollarıma ve yüzüme çarpıyordu. Kaslarımı zorlayıp hızımı artırırken kesikler ve çizikler canımı acıtıyordu.

“Càit a bheil a’ bhana-phrionnsa??” diye bağırdı arkamdan kalın bir ses.

İçimi bir korku kapladı. Bu sesin sahibini tanıyordum. Annemi öldürenin o olduğunu biliyordum.

Kendimi daha da zorlarken ciğerlerim sızlamaya başladı. Ayağım bir köke takıldı ve sertçe yere yuvarlandım. Ayağa kalkmaya çalıştım ama çok geçti.

“İşte oradasın. Benim bana-phrionnsa’m,” diye hırladı adam.

Kendimi savunmak üzere dönmeye çalıştım. Ve döndüğümde sesin sahibini gördüm.

Dexter Corbett.

Aniden nefes nefese doğruldum. Terden ıslanmış pijamalarım vücuduma yapışmıştı.

Knox da ânında doğruldu. “Hayden. İyi misin?”

Başımı iki yana salladım. “Yine rüya gördüm. Yine Dexter.”

Cáel beni kendine çekti. “Güvendesin.”

Kalbinin atışlarının gergin sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim. “Çok gerçekçiydi,” diye fısıldadım.

Knox, Cáel’le bakışırken kolumu ovuşturdu.

Cáel saçlarıma bir öpücük kondurdu. “Zamanla geçecekler. Söz.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum çatlak bir sesle.

Bir an bir şey demedi. “Çünkü eskiden ben de böyle rüyalar görürdüm.”

“Seninkiler daha çok karabasandı,” dedi Knox yumuşak bir sesle.

Cáel’in yüzünü buruşturduğunu hissettim.

“Fenaydılar,” diye mırıldandı.

Geri çekilip Cáel’in yüzünü görebilmek için döndüm. “Gençken yaşadıklarınla mı alakalı?”

Gergince başını sallayarak onayladı ve güçlkle yutkundu. “Güçlü bir şekil değiştiren olacağımın belirtilerini erken göster-

dim. Alfam ne kadar harika bir savaşçı olacağımı övünürdü. Haber yayıldı.”

Korku içime işlerken midem düğümlendi.

“Başka bir sürü beni kendi çıkarları için kullanmaya karar verdi. On üç yaşındayken beni kaçırdılar. Sürülerine katılayım diye irademi kırmak için işkence ettiler.”

Knox bir dizi küfür mırıldandı.

Yüzümü Cael’in boynuna gömdüm ve ilk kez oradaki yara izlerini hissettim. Mürekkeple kapladığı hasarlı teni. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadım. Boğazımı tıkayan gözyaşları yanaklarımdan süzülerek Cael’in tenini ıslatıyordu. O gözyaşları sanki yaşananları silip götürebilirmiş gibi.

“Ağlama, Ufaklık.” Cael yüzümü okşadı. “Kurtuldum.”

“Nasıl?”

“Ejderham bana güç verdi. İçimde vahşileşti ve bağları kopardım. Kulübedeki muhafızları öldürdüm, ardından da beni tutanların her birini katlettim.”

Cael’in kucagında titredim. “Buna sevindim.”

Alnını alnıma dayadı. “Ben iyi bir adam değilim, Hayden.”

“Evet, öylesin. Tanıdığım en iyilerden birisin,” diye fısıldadım.

“Hayden haklı,” dedi Knox boğuk bir sesle. “Bütün sürüyü katledebilirdin. Ama ejderhanı zaptettin. Sadece sana zarar verenleri öldürdün.”

Cael’in gözleri gümüş rengine döndü. “Beni siz kurtardınız.”

Ona soru sorarcasına baktım.

“Yalnız bir ejderhaydım, başka insanların, hatta şekil değiştirenlerin bile yanında olmaya tahammül edemiyordum. Ama bazı vampirlerle başım derde girdi. Cillian kıcımlı kurtardı.” Cael, Knox’a baktı. “Diğerleri de. Bana bir yere ait olduğumu, yeniden bir ailenin parçası olduğumu hissettirdiler.”

Knox yavaşça uzanarak Cael’e dokunacağını açıkça belli etti ve ona geri çekilmesi için zaman verdi. Ama Cael çekilmedi ve Knox

elini Cáel'in omzuna koydu. "Sen ailemizin bir parçasısın. Ve sevinleyken biz çok daha iyiyiz."

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken gözlerim yaşlarla yanıyordu. İçime bir kesinlik kök saldı. "Bana sahip olun. Tamamen. Beraberinde gelen her şeyi istiyorum. Sizin eşiniz olmak istiyorum."

Knox derin bir nefes aldı. "Hayden..."

"Bundan eminim," diye sözünü kestim.

Cáel alçak sesle hırladı.

Ellerimi ikisinin de yüzüne doğru kaldırdım. "Lütfen. Size ihtiyacım var. İkinize de."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Hayden

Knox'un eli saçlarımın arasında gezindi. "Bu geri alınabilecek bir şey değil, Hayden. Bu sonsuza dek süren bir şey ve biz çok uzun yaşarız."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Cáel'in hikâyesini, neler yaşadığını dinlerken bir şey fark ettim."

Cáel'in açık mavi gözleri bana bakarken içlerinde hâlâ gümüş girdaplar dönüyordu.

"Biz birbirimiz için yaratıldık. Tüm acılara, tüm yaralara rağmen birbirimizin iyileşmesine yardımcı olmak için yaratıldık. Birbirimizi güvende tutmak için. Birbirimizi sevmek için. Ve ben de sizi seviyorum. İkinizi de. Hiçbir şey bunu değiştiremeyecek. Sizinle her yönden bağlı olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum."

Cáel'in nefesleri gitgide hızlanıyordu. "Ufaklık, benim ejderham hasarlı. Eş bağına gerçekleştirdiğimizde sana karşı inanılmaz derecede sahiplenici davranacaktır."

Dudaklarım seğirdi. "Şu anda farklı mı davranıyor?"

Knox kahkahayı bastı. "Hakkı var."

Cáel elini yanağımda gezdirdi. "Emin olduğunu bilmek istiyorum."

Ona doğru eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Knox'un elleri pijama üstüme gitti ve tek hamlede onu yırtıp açtı. Odanın her yanına düğmeler uçuştı.

Cáel çıplak memelerimi incelerken homurdandı. Dövmeli elleri memelerimi avuçlamak üzere kalktı. “Çok yumuşak. Çok mükemmel.”

“Tıpkı geri kalan her yerin gibi,” diye mırıldandı Knox boynuma doğru. Boynumu yalayıp emiyor, ara sıra da ısıırıyordu.

Şimdiden ihtiyaçla sızlamaya başlayınca bacaklarımı birbirine bastırdım.

Knox’un elleri yan taraflarımda gezindi ve ardından parmak uçlarından pençeleri uzadı. Bana değdiklerinde ürperdim. Sonra pijama altımı boylu boyunca kesti.

“Bu en sevdiğim pijamamdı,” diye homurdandım. Ama Cáel meme ucumu ağzına aldığıında homurdanmam hızla inlemeye dö-nüştü.

Daha rahat ulaşabilsin diye kucağına oturdum. “Cáel,” dedim soluk soluğa.

Dişleri meme ucuma sürtündü ve aletin sertleştiğini hissedince ürperdim.

Derken arkamda Knox belirdi. Kolu bedenimi sararken elini bacaklarımın arasına attı.

Ben de cevap olarak dizlerimi açarak ona izin verdim.

Knox, “Çok ıslak,” diye mırıldandı boynuma doğru, ardından iki parmağını içime soktu.

Knox’un omzuna yaslanıp başımı geriye attım ve inledim.

Cáel meme ucumu daha sert emmeye başladı.

“Hazır olduğundan emin misin, Hayden? İkimizi birden almaya hazır mısın?” diye mırıldandı Knox.

Vücudumdan bir ürperti geçti. “İkinizi birden mi?” diye sordum soluk soluğa.

Parmaklarını içimden çıkarırken boynumu ısırdı. “Buradan ve” -parmakları kığımın arasında gezindi- “buradan.”

Ağzım açık kaldı.

“Sen bunun için yaratıldın,” diye fısıldadı Knox. “Şekil değiştirenlerin partnerlerini aynı anda içlerine almaları normaldir.

Vücudun uyum sağlayacaktır. Dar deliğin benim sikimi sararken amın da Cáel'in sikini içine alacak." Parmaklarındaki ıslaklığı alıp penisine yaydı.

Parmaklarını tekrar içime soktuğunda, "Ah, Tanrım," diye mırıldandım. Doldurulmaya öylesine muhtaçtım ki iç duvarlarım kasıldı.

Cáel meme ucumu bıraktı ve baksırını aşağı doğru çekti. Ale-tini bir iki kez sıvazladı. Başından bir damla zevk suyu sızdı. Onu içimde istiyordum. Hepsini içimde istiyordum.

Cáel'le göz göze geldim. "Beni içine al, Ufaklık. Köküne kadar."

İhtiyacım olan tek şey buydu. Yatak başlığına dayadığım ellerimden destek alarak yavaşça Cáel'in üstüne oturdum. Bu şiddetli esnemeye ağzım açık kaldı ve dudaklarımdan anlamsız sesler dö-küldü.

"Onun sikini içine alırken çok güzel görünüyorsun, Hayden. O seni esnetirken," diye mırıldandı Knox bir parmağıyla omurgamı okşarken.

Duyduğum övgüyle kadınlığım kasılınca Cáel hırladı. Çene-mi kavrayıp yüzümü kendine çekti ve ağzımı talan etti. İnleyince Cáel'in içimdeki aleti seğirdi.

Knox'un parmağı tekrar kıkımın arasına kayarak deliğimin et-rafında daireler çizmeye başladı.

Cáel'in kucağında deneysel hamlelerle kalçalarımı sallarken içimde bir sıcaklık kıvılcımlandı ve dans etmeye başladı. Parmak-ları kalçalarımı morartacak kadar sertçe kavradı. Tempomuzu bulmak için benimle ortada buluştu. Kalçasını her kaldırıışı, görüş alanımın önünde dans eden bir renk cümbüşü oluşturuyordu.

Knox arkama geçip Cáel'in bacaklarının üzerine oturdu. Ale-tinin ucunu kıkımın arasına yerleştirdi. "Hazır olduğunda söyle."

"Hazırım," dedim soluk soluğa.

Cáel kalçasına geri çekerken Knox içime girdi. O kadar yavaş hareket ediyordu ki neredeyse can yakıcıydı. Dudaklarımdan bir çığlık koptu.

“Hayatımda bundan daha güzel bir şey görmedim,” diye fısıldadı C  el.

Knox saçlarımı yumruğunun etrafına dolarken diğer eliyle de yatak başlığını kavradı. “Sen hem cennetsin hem de cehennem azabısın.”

Knox geri çekilirken C  el i  ime girdi.

İçimde savaş veren hisler neredeyse ba  a   ıkabilece  imden fazlaydı. Hakimiyet için kapı  arak hızlandılar. Sanki C  el’le Knox zihinleriyle iletişim kurup beni kırılma noktasına sürüyorlardı. Ama ben parçalanmak için sabırsızlanıyordum.

“Dayanamıyorum,” dedi Knox.

C  el dişlerini uzatarak hırladı.

“  imdi!” diye buyurdu Knox.

Aynı anda i  ime girdiler. Dopdolu. Sımsıkı. Onlarla bir. Bo  alırlarken ikisi de omuzlarımdan beni ısırdı.

Daha önce hiç tatmadı  ım bir haz içimde akarken çığlık attım. Aletleri içimde zonklarken o haz ve vahşi ihtiyaç vardı sadece. Hepsini ve daha fazlasını istiyordum. Görüşü kırmızı bir sis kapladı ve onunla birlikte de ısırma ihtiyacım doğdu. İşaretleme. İkisini de her yönden benim kılma ihtiyacı.

Dişleri tenimden çekilirken i           olarak hareket ettim. İleri fırlayıp dişlerimi C  el’in g      ne batırdım. Adam zevkle uludu ve i  ime kökledi. Beynimde bir şey çatırdadı. Bir doğruluk. Bir tamamlanma.

Eş.

C  el’i bırakıp döndüm ve Knox’un pazusunu ısırdım. Saçlarımı daha sıkı kavrayıp bana doğru eğildi. “Benimsin,” diye hırladı.

Ben de aynı şeyi hissediyordum. İçimde taze bir his dalgası yayıldı. Bir aidiyet. Bir sahiplik.

Onlar benimdi, ben de onların. Ve onları korumak için         ne sava  ırdım.

OTUZÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Rahatlatıcı bir sıcaklık etrafımı koza gibi sardı. Daha da derinlerine gömülürken hafif bir inilti çıkardım. Arkadan bir vücut bana yaslandı ve bir diğeri de önden boynuma sokuldu.

O âna dair her şey saf bir mutluluktan ibaretti. Hayatımda hiç olmadığım kadar mutluydum ve o anda sadece kendi sevincimi hissetmediğimi fark ettim. Diğerlerinin sevincini de hissediyordum.

Duygular renkleri andırıyor, her biri farklı bir ton taşıyordu. Knox'un kinde bir neşe vardı. Sanki birbirimizi bulup bağımızı güçlendirmeyi başardığımıza inanamıyordu. Cael'in kinde ise ayakları yere basan bir huzur vardı. Saldırıdan beri ilk kez rahatlamış gibi.

Ve o duyguların içime akıp damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum.

Gözlerim hızla açıldı ve Cael gerileyip beni süzdü. "Nasıl hissediyorsun?"

Kelimeleri çıkarabilmem için ağzımı birkaç kez açıp kapatmam gerekti. "Sizi hissedebiliyorum..."

Knox'un arkamda sertleştiğini hissedebiliyordum. "Sabah ilk iş böyle deme. Zaten sabah ereksiyonum var."

Bir kahkaha koparıp koluna vurdum. "Duygularınızdan bahsediyorum be. Ne kadar mutlu olduğunuzu hissedebiliyorum."

Knox saçlarımı kenara itti ve sahiplenme işaretinin olduğu yere bir öpücük kondurdu. Vücudumu ateşli bir titreme sarstı.

“Hiç bu kadar mutlu olmamıştım,” diye fısıldadı çatlak bir sesle.
“Ben de.”

Elimi C  l’in   plak göğsüne, onu ısırdı  m yere götürdüm. Parmağımı üzerinde gezdirdi  imde bakışları gümüş rengine döndü.

“Yerinde olsam bunu uzun süre yapmazdım,” diye hırladı.
“Sana tekrar sahip olmak isteyeceğim ve şimdi a  rın vardır.”

Bacaklarımın arasında ve popomda hafif bir sızı vardı ama bu bana beraber payla  t  mız şeyi hatırlatıyordu sadece. “O kadar da ağrım yok.”

C  l kıkırdadı ve bu ses etrafımı sıcak bir kucaklama gibi sardı.

Isır  ğın altındaki işareti incelerken durakladım. Zaten orada bulunan dövmenin üzerine işlenmiş karmaşık bir değerli ta  a benziyordu.

“İşaretin,” diye açıkladı Knox. “Onu her zaman üzerimizde taşıyacağız. Tıpkı senin de bizim i  aretimizi taşıyaca  ğın gibi.”

Göğsüme baktım. Oğlanlar beni boynumla omuzlarımın birleştiği yerden ısırmi  tı. Isırıklar iyileşmeye başlamıştı bile ama bir süre kırmızı di   izleri kalaca  ğından emindim.

Ama di   izlerinin altında iki eşsiz işaret vardı. Solda, Knox’un beni ısırığı yerde, tenime kazınmış bir girdap bulunuyordu. Çok güzel ve hipnotize ediciydi. Sağda, C  l’in beni sahiplendiği yerde ise bir sanat eserini andıran narin bir kar tanesi vardı.

Yastıklardan destek alıp kalkarak daha iyi görmeye çalıştım.
“Ne anlama geliyorlar?”

Knox da yanıma yanaştı. “İ  aretimizin ne olaca  ğını asla bilemeyiz. Birçok şeyle alakalı olabilir.” Elini k  pr  c  kkemi  ğimin üst kısmında gezdirdi. “İkimizin işareti de yeteneklerimize ba  lı gibi görünüyor.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Yetenekleriniz mi?”

C  l ba  ıyla onayladı. “  zellikle g   cl   olan   ekil değiştirenlerin ekstra yetenekleri olabiliyor.”

“Ben havayı belli bir noktaya kadar kontrol edebiliyorum. Bu da bana uçarken ekstra hız sağlıyor,” diye açıkladı Knox. “C  l de hava durumunu kısa aralıklarla kontrol edebiliyor.”

“Hava durumunu mu?” diye ciyakladım.

Cáel bana sırtıtarak baktı. “İstediğin zaman senin için kar yağdırabilirim.”

Knox’un ısırduğım koluna ve mücevherimin derisine işlediği pazusuna baktım. “Benim de bir yeteneğim olacak mı?”

“Sen şekil değiştirene kadar bilemeyeceğiz. Belki de daha uzun süre,” dedi Knox.

Elimi kolundan çektim. “Peki bu ne zaman olacak?”

Bir ay önce bu ihtimal beni dehşete düşürürdü ama şimdi hafiften heyecanlı hissediyordum. Nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Ve tenimin altında *bir şeyler* hissetmeye başlamıştım. Özgürleşmek için çabalayan hayalet bir enerji.

Knox parmaklarını karnımda yatıştırıcı bir desen çizerek gezdirdi. “Ejderhan çok şey yaşadı. Yüzeye çıkması biraz zaman alabilir.”

“Ya hiç çıkmazsa?” diye sordum haftalardır kafamda dönüp duran soruyu sonunda dile getirerek.

“O zaman çıkmaz,” dedi Knox omuz silkerek.

“Ama o durumda benimle eş bağı kurduğunuza pişman olmayacak mısınız?”

Cáel gümbürtülü bir homurtu çıkardı. “Asla.”

Knox eliyle çenemi tutarak bakışlarımı kendisine çevirdi. “Sen bizimsin. Hiç şekil değiştirmesen de bunun bir önemi yok. Senin eşin olmaktan onur duyuyoruz. Sen bize çoktan şifa getirdin.”

Aklımda bir şüphe tohumu filizlendi ve Knox bunu hemen okumuş gibiydi.

“Easton’a bile.” Knox başparmağını ileri geri hareket ettirerek yanağımı okşuyordu. “O inkâr hâlindeydi. Acısının ve travmasının iltihap tutmasına izin veriyordu. Sonunda onunla başa çıkma şansı bulsun diye travmasını yüzeye çıkardın.”

Bunun iyi bir şey olduğundan pek de emin değildim. Ama doğru olabilirdi.

Cáel elimi tuttu. “Knox haklı. Yeteneklerin şekil değiştirmenin çok daha ötesinde. Ama ejderhanı hissedebiliyorum. O inanılmaz derecede güçlü.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Onu *hissedebiliyor* musun?”

Başıyla onayladı. “Yeteneklerimden biri de doğaüstü bir varlığın ne kadar güçlü olduğunu hissetmek. Ve tanıştığımız andan itibaren diğer yarını hissettim.”

Kendimi algılamaya, bir şeyler, *herhangi bir şey* hissetmeye çalışarak sessiz kaldım. Ama hiçbir şey yoktu.

Bıkkınlıkla iç çektim. “Olsun bitsin istiyorum sadece.”

Knox kıkırdadı. “Bunu zorlayamazsın. Ona zaman tanı.”

“Senin için söylemesi kolay,” diye homurdandım. “Sen yıllardır uçuyorsun.”

Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Hallolacak.”

“Her şeyin bir zamanı var, Ufaklık,” diye katıldı Cáel şakağımı öperek.

“Ama her şeyden önce kahvaltıya ihtiyacımız var. Ve acele etmezsek derse geç kalacağız,” dedi Knox yataktan kalkarken.

Geç kalma tehlikesine rağmen kusursuz kışına bakmak için zaman ayırdım.

“Bakıp duruyorsun, Ufaklık,” dedi Cáel eğlenmiş bir sesle.

Yanaklarım kızardı. “Hey, o benim eşim. Bakmaya hakkım var, değil mi?”

“Olmaz mı,” diye seslendi Knox banyoya doğru yönelirken.

Yataktan fırladım ve ayağa kalktığımda donakaldım. Boynumun kökündeki ısırik izlerini hissettim. “Ee, beyler?”

Knox banyodan başını uzattı. “Ne oldu?”

“Olan şu, bana morluktan bile çok daha beter bir şey bırakmışsınız. Bir ay boyunca balıkçı yaka giymek zorunda kalacağım!”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Gardırobumda beş milyon kıyafet olmasına rağmen tek bir balıkçı yaka kazak bile olmadığı ortaya çıkmıştı. Bunun yerine yakalı bir gömlek giymek zorunda kalmıştım. İşaretleri tamamen kapatıyordu ama emin olmak için yakamı kurcalayıp duruyordum.

Yatak odasından çıkarken Knox sonunda elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Beni çabucak öptü. “Mükemmel görünüyorsun. Isırık izleri birkaç gün içinde kaybolup geriye sadece hafif bir yara izi ile damga kalacak. Kimse de onun ne olduğunu anlamayacak.”

Derin bir nefes verdim. “Tamam.”

Cáel kaşlarını çatarak bana baktı. “Gerginsin.”

Oğlanların anksiyetem ile tahrik olmam gibi şeyleri koklayabilmeleri zaten yeterince kötüydü ama bir de bunları *hissedebilme*leri bir sürü yeni soruna yol açabilirdi.

“Dün gece büyük bir adım attık. Ben sadece... uyum sağlamaya çalışıyorum.”

Cáel homurdandı ve o kadar hızlı hareket etti ki insandan çok bir bulanıklık gibi geldi gözüme. Büyük elleri yüzümü kavradı ve beni kendine çekti. Beni öpüp diliyle dürterek benden bir karşılık bekledi. Kendimi öpücüğe kaptırdım. Geriye sadece Cáel ve bana hissettirdikleri kaldı.

Ancak Cáel geri çekilip beni bıraktığında Knox'un hâlâ elimi tuttuğunu fark ettim. Cáel'e gözlerimi kırıştıtarak baktım.

Yüzümü inceledi. "Artık gergin değilsin."

Göğsüne vurdum. "Anksiyetemi öylece öperek yok edemezsin."

Bunu duyunca sırtıttı. "Ettim işte."

"Neyse ne," diye mırıldandım. "Açlık başıma vurup sinirlenmeden önce beni doyurun artık."

Knox homurdanarak beni koridorda çekiştirdi. "Bunun olmasını hiç istemeyiz."

"Kesinlikle. Vahşileşebilirim."

Cáel sırtıttı. "Çok acımasısızsın, Ufaklık."

"Bunu aklımdan çıkarma."

Merdivenlerden inip yemek odasına yöneldik. İçeri girdiğimizde tüm konuşmalar kesildi. Üç çift göz farklı tepkilerle bize döndü. Maddox'ın bakışlarında belli belirsiz bir özlem vardı ama sonra hemen gizledi. Cillian'ın çenesi kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken granit gibi sertti. Easton'da ise hiçbir duygu yoktu.

Birden sinirlerim iyice gerildi. Yanlış bir şey mi yapmıştık? Eş bağıını kurmamalı mıydık?

Cillian sertçe sandalyesini geriye itince masadaki tabaklar şıngırdadı. Ayağa kalkıp üzerime yürüdü. O yeşil gözler simsiyah kesilirken güçlkle yutkundum.

Cáel ile Knox herhangi bir tehlike olma ihtimaline karşılık müdahale etmeye hazır hâlde iki yanıma yanaştı.

Cillian bu hareketlerine alçak sesle hırlayarak karşılık verdi ve Maddox da araya girmeye hazır hâlde ayağa kalktı. Cillian dibime girdi. Elini yakama götürüp açtı. Isırıklara bakarken boğazından başka bir ses daha çıktı. Hırıltı ile mırıltı arasında bir şey.

Cillian işaretlere gelene dek dudaklarını boynumda gezdirdi. Kalbimin sızlamasına neden olacak kadar nazik bir şekilde ısırığın üzerini öptü.

Vücudumda dolaşan ürperti kaslarımda kıvılcım çakmasına neden oldu. Bacak aramı sıcaklık bastı ve kadınlığım kasıldı.

Cillian beni kendine bastırdı. Kaya kadar sert aleti karnıma dayandı.

O karanlık gözleri inceledim. Orada ne bulacağımdan emin değildim. Kıskançlık ya da öfke olabileceğinden endişeleniyordum ama bunun yerine çaresiz bir ihtiyaçla karşılaştım.

Cillian'ın eli saçlarımı kavradı. "Bir saniyeye ihtiyacım var sadece," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

Bunu nasıl düzelteceğimi bilemediğimden başımı hafifçe yukarı aşağı salladım.

Cillian normal nefes almaya çalışıyordu ve en sonunda elimi yüzüne götürdüm. Yanağını avucuma bastırıp burnunu sürttü. Ve içindeki gerginlik biraz olsun azaldı.

Başparmağımı teninde ileri geri gezdirdim ve Cillian mırıltıya benzeyen o seslerden birini daha çıkardı. Alnını alnıma dayadı. "Özür dilerim, Minik Alev. Ejderham bu sabah fazla ısrarcı."

"Seni incittim mi?" diye fısıldadım.

Cillian başını iki yana salladı. "Hayır. Ejderham senin kardeşlerimle eş bağı kurmanı istemiyor değil; sadece o da aynı eş bağım kurmak istiyor. Ve o sahiplenici piçin tekidir."

İçimde ona da aynı şeyi hemen şimdi sunmak isteyen bir taraf vardı. Ama Cillian'ın istediğinin bu olmadığını biliyordum. Eş bağı ikimiz de hazır olduğumuzda, doğru zamanın geldiğini hissettiğimizde gerçekleşmeliydi.

Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. "Seni seviyorum."

Beni kucağına alıp bu sözleri içine çekti. Cillian beni yere indirmek yerine sandalyesine kadar taşıyıp kucağına oturttu.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ee..."

Bana sırtıttı. "Seni biraz yakınımda hissetmem gerek."

Maddox sandalyesine geri otururken başını iki yana salladı. "Sahiplenici piç az bile kalır."

Knox kıkırdadı. "Cill'in ejderhası bu gidişle damgayı doğrudan alnına vuracak."

Cillian'a uyarı dolu bir bakış atabilmek için kucağında döndüm. "Aklından bile geçirme. Bana bir yüz dövmesi yaparsan, hayatının geri kalanında seni asla boşaltmamayı kendime görev edinirim."

Cillian güldü ve odadaki gerginlik biraz azaldı. Beni şakağımdan öptü. "Onu dizginlemeye çalışırım."

"Dizginlesen iyi olur."

Cáel bir tabağı çeşitli kahvaltılık yiyeceklerle doldurdu. Çırpılmış yumurta, pankek, sosis. Sonra da tabağı bana doğru kaydırıldı. "Portakal suyu mu, süt mü?"

"Portakal suyu, lütfen."

Çatalıma uzandım ama Cillian beni durdurdu. Soru dolu gözlerle ona baktım.

Gözlerine şeytani bir bakış yerleşmişti. Parmaklarıyla bir parça pankek koparıp şuruba batırdı. Sonra pankeki kaldırıp, "Aç," dedi.

Bir miktar şaşkınlıktan, bir miktar da o alfa tonuna karşılık olarak ağzım açıldı.

Cillian lokmayı dudaklarımın arasına kaydırıldı. "Kapat," dedi hırıltılı bir sesle.

Ağzım parmaklarının etrafında kapandı ve parmaklarını geri çekmek için acele etmedi. Cillian ve tatlı tat dilimde yayılırken içimi bir sıcaklık, bir ihtiyaç kapladı.

Bir sandalye geriye itildi ve masadaki tabaklar şingirdadı.

Bakışlarım o sese, Easton'a doğru kaydı. Göz göze geldik ve orada öyle büyük bir acının döndüğünü gördüm ki. Göğsü kesik nefeslerle inip kalkıyordu. "Özür dilerim. Oturup izleyemiyorum... yapamıyorum..."

Cümlesini yarıda kesip hışımla yemek odasını terk etti ve ön kapıyı çarparak kapattı. Ve mutlu sersemliğim de onunla birlikte uçup gitti.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayden

Knox ve Cáel yanımdan ayrılmıyordu. Bunun beni rahatsız ettiği yoktu. Aramızdaki taze bağ onların dokunuşunu ve varlığını daha da çok arzulamama neden oluyordu. Ama yanımdan ayrılmamalarının sebebinin kendi istekleri mi yoksa Easton'm tepkisi yüzünden endişelenmiş olmaları mı olduğunu bilememekten nefret ediyordum.

Knox'un ikizine olan sinirini, hatta öfkesini hissedebiliyordum. Ama ben bu duyguların hiçbirini paylaşmıyordum. Easton'ın götlük yapmaya ya da beni incitmeye çalışmadığını biliyordum. Acı çekiyordu. Ve dayanabileceklerinin de bir sınırı vardı.

Göğsümdeki sızı şiddetlenince Cáel homurdanarak beni kendine bastırdı. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Ben de ona gömüldüm. "Düzeltemezsin. Ama yanımda olman bile yardımcı oluyor."

Cáel cevabımdan memnun kalmayarak homurdandı.

"Özür dilerim, Hayden," diye söze girdi Knox.

"Hayır," diye hemen sözünü kestim. "Bu ne senin suçun ne de Easton'ın suçu."

"Nasıl değil?" diye söylendi Knox.

"Değil işte," diye üsteledim. "O acı çekiyor. Ama onun çabaladığını sen de görüyor olmalısın. Hiç istemediği bir duruma en iyi şekilde göğüs germek için elinden gelen her şeyi yapıyor."

Ve bu da beni öldürüyordu. Çünkü günün sonunda Easton beni asla istemeyecekti. En iyi ihtimalle bir noktada pes edecekti ve bu da kendimi iğrenç hissetmeme yol açıyordu.

Biri boğazını temizledi ve Maddox'ın sınıfının dışına çıktığını görünce başımı kaldırdım. Bana bakarken kaşları endişeyle çatılmıştı. "Nasılsın?"

Mad okul saatleri içinde, hele de güpegündüz, etrafta bir sürü öğrenci varken benimle ilgilenmek için vakit ayırıyorsa, demek ki durumum acınasıydı. Hissettiğim sinirin kök salmasına müsaade etmemeye çalıştım. "Ben iyiyim. Gerçekten."

Easton'ın ortadan kaybolduğu gerçeğini görmezden geliyordum. Onu bugün kampüste bir kez bile görmemiştim ve birazdan gireceğim ortak dersimizde de olmayacağını hissediyordum. Sadece iyi olduğunu umuyordum.

Maddox yüzünü buruşturdu. "Dersleri ekmek falan istersen, ben..."

"Hayır. Artık ders kaçırmak istemiyorum. Bana gerçekten iyi geliyor."

Cáel yine homurdanarak itiraz etti.

"Her şey yoluna girecek," diye üsteledim. Ama sesimdeki yalanı duyduklarını biliyordum.

Zil çaldı ve bir zilin çalmasına hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Benim gitmem gerekiyor. Geç kalmak istemiyorum." Cáel'le Knox peşimde, koridorda yürümeye başladım.

Sınıfa vardığımda Knox beni kolumdan tutarak durdurdu. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Dersten sonra burada bekle. Seminerden çıkar çıkmaz seninle buluşuruz."

Onu başımla onayladım. Korumaların binada devriye gezdiğini bilsem de artık riske girmek gibi bir niyetim yoktu. "Dersten sonra görüşürüz."

Knox beni hızla öptü ve Cáel de bana uzun uzun sarıldı.

"Sürtük," dedi biri sahte bir öksürüğün arkasına gizlenerek.

Cáel'den ayrıldığımda Delaney'nin Bella'yla koridorda yürüdüğünü gördüm. Gözlerimi devirdim. "Özgünlüğün ve repliğin üzerinde çalışman gerek," diye seslendim arkasından.

"Kadınlara zarar vermem ama onun için bir istisna yapmak istiyorum," diye hırladı Cáel.

Göğsüne vurdum. "O sefil hayatını yaşamak zorunda kalması onun için yeterli bir ceza."

Knox kıkırdadı. "Harika bir nokta."

Onlara el sallayıp küçük amfiye yöneldim. İçeriye göz attım ve Easton'ı hiçbir yerde göremeyince hayal kırıklığına uğradım. Yine de onun sık sık oturduğu yerin yanındaki yerime geçtim.

East'in neredeyse kışına tekmeyi bastığı oğlan bana dik dik bakıyordu. "Koruman nerede?"

"Kimden korunmaya ihtiyacım olacak ki? Hatırladığım kadarıyla Easton seni serçeparmağıyla kışının üzerine oturtmuştu."

"Soktu lafı," diye bağırdı oğlanın arkadaşlarından biri gülerek. Yanakları kızaran oğlan, "Orospu," dedi tükürürcesine.

Hakkımda daha kötü şeyler de söylenmişti. Cevap vermek yerine defterimi açıp derse hazırlandım.

Profesör Brent bakışlarıyla öğrencileri tarayarak içeri girdi. Bakışları önce benim, sonra da yanımdaki boş sandalyenin üzerinde durdu. Evrak çantasını bırakırken gülümsedi. "Hadi başlayalım. Bugün işleyecek çok konumuz var."

Gerçekten de öyleydi. Ders sona erdiğinde aldığım notlar yüzünden elim ağrıyordu. Not almak için dizüstü bilgisayarımı da kullanabilirdim ama elle not aldığım da dersleri daha iyi hatırladığımı keşfetmiştim.

Öğrenciler sınıftan çıkarken, Cáel'le Knox'un edebiyat binasından çıkıp gelmesinin biraz zaman alacağını bildiğimden acele etmedim. Defterimi sırt çantama koyup ayağa kalktım ve merdivene yöneldim.

"Hayden," diye seslendi Profesör Brent.

Dilimin ucuna kadar gelen inlemeyi bastırdım. “Evet, Profesör?”

“Ofisime gidelim. Bir toplantı vakti geldi de geçiyor.”

“Aslında planlarım vardı...”

“Planların bekleyebilir,” diye kestirip attı.

Yanağımın içini ısırdım ama başımı sallayarak kabul ettim. Sırt çantamdan telefonumu çıkarıp Knox’la C  el’e bir mesaj attım.

Ben: Profesör Brent’le toplantıya girmem gerekiyor. Ofisinde buluşalım?

“Hadi gidelim,” diye çıkıştı Brent.

Telefonu cebime koydum ve onun peşinden sınıftan çıktım. Koridor labirentini takip ederek ofisine ulaşmamız birkaç dakika sürdü. Kapıyı açıp beni içeri buyur etti.

“Otur.”

Kanepeyi işaret ettiğinde güçlükle yutkundum. Kanepenin en uzak köşesine oturup onunla arama mesafe koymak için sırt çantamı aramıza yerleştirdim.

Brent otururken çatık kaşlarla çantama baktı. “Nasıl oldun?”

“İyi. Çok daha iyi.” Silahla vurulmuş birinin nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemediğimden parmaklarımı birbirine kenetledim. Muhtemelen bunu araştırmalıyım.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Brent deri koltuğa yaslanarak. “Senin için endişeleniyordum.”

Midem buruldu. “İyiyim, gerçekten. Derslerdeki eksiklerimi de kapadım.”

Brent parmaklarıyla kanepenin arkasına vurdu. “Bir danışmanın görevi sadece danışanın akademik iyiliğini düşünmek değildir. Aynı zamanda duygusal iyiliğini de düşünmektir.”

Yanağımın içini ısırdım. “Duygusal olarak da iyiyim.”

Başını iki yana salladı. “Ben bundan pek emin değilim. Hayden, kötü insanlarla vakit geçiriyorsun. Hakkında söylenenler benim bile kulağıma geldi.”

Nefeslerim hızlandı. "Sanırım söylentilere kulak asmamak gerek."

Brent tek kaşını kaldırdı. "Yani birden fazla erkekle birlikte olmuyor musun?"

Omurgam dimdik kesildi. "Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Ben senin danışmanıyım."

Derinlerde bir yerlerde öfke patlak verdi. "Peki üniversite yönetimi bana romantik ilişkilerim hakkında soru sorduğunuzu öğrense ne derdi?"

Profesörün gözleri öfkeyle parladı. "Duyduklarıma dayanarak endişelenmem tamamen doğal. Hatta belki de konuyu üniversite yönetimine benim açmam lazım. Bursunun devamlılığı için uyman gereken ahlak kuralları da var. Eminim duyduğum şeyler kurallara aykırıdır."

Kanım dondu.

Brent'in yüzünde bir gülümseme belirdi ama bu gülümsemenin sıcak bir yanı yoktu. "Şimdi, *eminim* bu konuda anlaşmanın bir yolunu bulabiliriz."

Brent sırt çantamı aramızdan almak için elini uzatırken midem ağzıma geldi.

Çantamı alıp ayağa fırladım ve kapıya yöneldim.

Ancak Brent benden daha hızlıydı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Buradan çıkıp sizi dekana şikâyet edeceğim," diye çıktım.

Boğazına kadar kıpkırmızı kesildi. "Buna cesaret edemezsin."

"Çekilin," dedim sıktığım dişlerimin arasından ve sırt çantamı omzuma attım.

Brent'in bakışları boynuma kaydı ve gözleri parladı. "Sanırım sert seviyorsun."

Derken üzerime atladı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Hayden

Profesör Brent o kadar hızlı, o kadar beklenmedik bir şekilde hareket etti ki saldırısını engellemeye fırsat bulamadım. Beni boğazımdan yakalayıp masasına doğru itti. Koluna vurarak elinden kurtulmaya çalıştım ama Brent görüldüğünden çok daha güçlüydü.

Çıglık atmaya çalıştım ama sesim boğuk çıktı.

Brent bir eliyle boğazımı daha da sıkıca kavrarken, diğer eliyle de yüzüme sert bir tokat attı. “Koduğumun orospusu. Önce beni azdıracaksın, sonra da tehdit edeceksin, öyle mi?”

Parmakları boğazımı tekrar sıkarken ağzım kanın metalik tadıyla doldu.

Bir tekme attım ve Brent’in kavalkemiğine isabet etti.

Adam bir küfür savurdu ve bu sefer yüzüme aldığım darbeyle yıldızları gördüm.

“Bunu sen de istiyorsun,” diye hırlayıp gömleğimi yırttı ve düğmelerin etrafa saçılmasına neden oldu.

Bu sefer daha sert bir tekme attım. Tam bacaklarının arasına denk geldi.

Brent’in çıkardığı sese tam olarak insan sesi denemezdi. Üze rime atılıp beni masaya mıhladı. “Bunun için seni geberteceğim.”

Tam elleri boğazımı sıkmaya başlamıştı ki kapı çalınmaya başladı.

“Profesör?” diye seslendi Knox.

Çılgılık atmaya çalıştım fakat sesim çıkmadı. Kapı daha ısrarla çalınırken görüşüm kararmaya başladı.

“Profesör!” diye seslendi Knox.

Gözlerimin önünde benekler dans ediyordu.

Uzaktan bir tahtanın kırılma sesi geldi. Ardından öfkeli bir kükreme. Ve aniden boğazımdaki eller kayboldu.

Öksürüp tükürerek yere yığıldım. Görüşümün geri gelmesi birkaç saniye sürdü ama o sırada elleri inanılmaz derecede nazik biri yanımda belirdi.

“Hayden,” dedi Knox boğuk bir sesle. “Ah, Tanrım.”

Öksürmeye devam ederek ona baktım.

Beni kendine çekip kucağına aldı. “Nefes al, bebeğim. Sadece nefes al.”

Bunu yapmaya çalıştım ama kolay değildi.

“Ona dokunabileceğini mi sanıyorsun?” diye kükredi Cael.

Brent’i yerden kaldırıp insanlık dışı bir güçle duvara fırlattı.

Brent’in kafası alçıpana çarptıktan sonra adam kayarak yere yığıldı. Cael’in devasa cüssesi karşısında sinerken gözleri gerçek bir korkuyla dolmuştu. “Ba-bana o saldırdı. Ben onu üzerimden atmaya çalışıyordum.”

“Kusacağım,” diye fısıldadım.

Knox bir küfür savurdu ve beni kollarına alıp koşar adım koridora çıktı. Tek kişilik tuvalete tam midemdekileri çıkarmaya başladığım anda vardık. Ben kusmaya devam ederken saçlarımı topladı.

Eliyle sırtımı ovuşturuyordu. “Tutma kendini. İşte böyle. Bir şeyin yok.”

Midem acıyınca ve bacaklarım titremeye başlayınca kadar öğürmeye devam ettim. Knox yan taraftaki ahşap dolabı açarken beni lavaboya dayayarak ayakta durmamı sağladı. Bir şişe gargara çıkardı. “Bu iyi gelir.”

Knox küçük bir kaba biraz gargara koyarken başımı zayıfça sallayarak kabul ettim. Tek düşünebildiğim, personel tuvaletinin öğ-

renci tuvaletlerinden çok daha güzel olduğuydu. Takılıp kalınacak ne aptalca bir şey. Ama bu basit şeyi düşünmek... diğer her şeyi düşünmekten daha kolaydı.

Ağzımı çalkalarken bacaklarım zangır zangır titriyordu. Aynaya baktığımda yırtık gömleğimi, boynumdaki kırmızı izleri ve yarılmış dudaklarımı gördüm. Ardından hüngür hüngür ağlamaya başladım.

Knox kapüşonlusunu çıkarıp nazikçe bana giydirdi. “Seni buradan çıkaracağım. Seni kucağıma alacağım, tamam mı?”

Konuşamadığımdan başımla onaylamakla yetindim.

Knox beni kucağın alıp kapıyı açarken sıkıca tuttu.

Koridordan koşarak gelen iki koruma gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde kayarak önümüzde durdu.

“Profesör Brent’in ofisine gidin. Cael’in adamı burada öldürmediğinden emin olun,” dedi Knox sertçe.

Öldürmek kelimesini duyunca daha da fena titremeye başladım.

Knox küfretti. “Özür dilerim. Çok özür dilerim.” Boş koridorlarda hızla yürümeye başladı ve herhangi bir öğrenciye veya personele rastlamamak için içimden dua ettim.

Knox binanın otoparka çıkan arka kapısını tekmeleyerek açtı.

Güneş parlıyordu. Günün karanlık olaylarıyla öylesine büyük tezat oluşturunuyordu ki beynim bir türlü yaşananları anlamlandıramıyordu. Hiçbir şey kafama yatmıyordu.

Dişlerim takırdamaya başladı.

“Az daha dayan, Hayden. Neredeyse geldik. Seni eve götüreceğim. Seni ısıtacağım,” diye mırıldandı Knox.

“Ne oldu?” diye seslendi kalm bir ses. Bir yanımda bu sesin Easton’a ait olduğunu anlamıştı. “Terry aradı ve sizinle arabada buluşmamı söyledi.”

Easton’ın yüzü görüşümü doldururken her şey bulanıklaştı. Yüz hatlarını net olarak seçemiyordum ama yüzündeki öfke buna rağmen kendini açık bir şekilde gösteriyordu.

Dudakları bir hırlamayla büküldü. “Kim. Yaptı. Bunu?”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Caél

“Onu öldürme. Burada olmaz,” diye uyardı Terry.

Kulağımda uğuldayan kan yüzünden adamın dediklerini zor duydum. Tek görebildiğim Hayden’ın yüzüydü. Patlamış dudakları. Yanağında çoktan belirmeye başlayan morluk. Boynundaki kırmızı izler.

“O. Ölecek,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından.

Kansız herif geriledi. “Bu-bunu yapamazsın. Ben kadrolu bir profesörüm.”

Alçak sesle hırladığımda çıkan ses odadaki herkesi dondurdu. “Sen. Ona. Dokundun.”

“O bana asıldı,” diye çıkıştı Brent.

Bu yanlış cevaptı.

İleri atılıp yumruğumu Brent’in elmacıkkemiğine indirdim. Baş geriye savrulup duvara çarptı. Adam acı içinde ulurken kapı hışımla açıldı.

Maddox içeri girdi. “Neler oluyor burada?”

“Seni dava edeceğim!” diye bağırdı Brent.

Maddox’ın bakışları bir bana bir profesöre, sonra tekrar bana kaydı. “Caél.” Bana yavaşça yaklaştı. “Ne oldu?”

Mad’in bu duruşunu ve ses tonunu tanıyordum. Yaralı bir hayvana yaklaşmış gibiydi. Olmadık bir şeye gereğinden fazla tepki gösterdiğimi düşünüyordu.

“O, Hayden’a saldırdı.”

Maddox donakaldı ve gözlerinde altın rengi girdaplar dönme-ye başladı.

“Yalan söylüyor!” diye bağırdı Brent alelacele ayağa fırlarken.

“Hayden nerede?” diye sordu Maddox.

“Knox onu götürdü.” Acı içimde şimşek gibi çaktı. Ruhumun iki yanı birbiriyle savaşıyordu. İntikam alma ve kan dökme ihtiyacı ile *Hayden*’a duyduğum ihtiyaç.

Bir sonraki kelimeleri söyleyebilmek için çabalarken çene-mi sıktım. “Ona vurdu. Dudağını yardı. Onu boğdu. Gömleğini yırttı.”

“Yalan!” diye bağırdı Brent. “O bana asıldı. Ben sadece onu üzerimden atmaya çalışıyordum.”

Maddox bütün heybetiyle doğrulup yavaşça profesöre döndü. Avını takip eden bir avcı misali her adımını dikkatle atarak adamın üzerine yürüdü. “Cüssen onun iki katı. Tek bir hamleyle onu üzerinden atabilirdin. Onu boğmana gerek olmamalıydı. Onun. Gömleğini. Yırtmana.”

“Se-sen burada değildin. Görmedin,” diye itiraz etti Brent.

“Hayden’in senin gibi biriyle işi olmayacağını biliyorum. Artık günahlarının bedelini kanla ödeyecek hasta bir pislik olduğunu da biliyorum,” diye hırladı Maddox.

Brent’in yüzü kıpkırmızı kesildi. “O sürtüğün teki. Bunun için yalvarıyordu.”

Öfke cehennem ateşi gibi içimi sardı. “Ne. Dedin. Sen?”

Ejderham tenime öyle sert baskı yapıyordu ki onu tutmak fiziksel olarak acı vericiydi. Bu insanı öldürmek istiyordu ama önce onunla oynamak istiyordu.

“Ona iş atan herkese verdiğini bilmeyen yok. Ben neden farklı olayım ki?” dedi Brent nefes nefese.

“Organlarını teker teker sökeceğim ama bunu yaparken acıyı son zerresine kadar hissedebilesin diye seni hayatta tutacağım.” Sesimde hiçbir sıcaklık kalmamış, tamamen buz kesmişti.

Brent'in beti benzi attı. Ama onun için artık çok geçti.

Ona bir yumruk daha attım. Bu seferkini şakağına indirdim. Tam yerine vurulan bir darbeye baygın hâlde yere yığıldı.

Maddox bana baktı. "Kontrolüne hayran kaldım."

"Hayden için yaptım," diye dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. Bu bok çuvalının icabına bakmadan önce bazı cevaplara ihtiyacımız vardı. Onun Corbettlerin Hayden'm üzerine saldığı biri değil de sıradan bir canavar olduğundan emin olmamız gerekiyordu.

Maddox'ın yüzü acıyla buruştu. "Hayden ne kadar kötüydü?"

Görüntüleri zihnimden uzaklaştırmak için çaresizce çabalam. "İyi değildi."

"Büyücüyü çağırdık," dedi Pete öne çıkarak. "İyileşmesine yardımcı olacak merhemler hazırlıyor."

"Cillian öğretmeni kulübeye getirmenizi istiyor," diye ekledi Terry yerdeki yığına bakarak.

Hayvanım yine yüzeye çıkmak için bastırıyordu. Kulübenin ne anlama geldiğini biliyordu. Arzuladığı kanı ve çığlıkları orada bulacağını biliyordu.

"Önce, görülmeden onu buradan nasıl çıkaracağımızı bulmalıyız," diye mırıldandı Maddox. "Boğuşma izlerini ortadan kaldırmak için de birilerinin ofisi toparlaması gerekiyor."

"Benim bir fikrim var," dedi Pete sırtarak. Kapıdan çıktı ve birkaç saniye sonra hademenin temizlik arabasıyla döndü. "Böyle bir pisliği bence çöp kovasına sığdırabiliriz."

Evet, sığdırabilirdik.

Camları karartılmış SUV'miz evimizin çok uzağındaki bakımsız kulübenin önüne yanaştı. Brent'in çığlıklarını kimsenin duyamayacağı kadar uzaktaydı burası. Bagajdan gelen boğuk çığlıklar, ejderhama bu şerefsizin atacağı her acı çığlığını duyacağını hatırlatıyordu.

latıyordu. Buna ihtiyacı vardı. Bu canavarın Hayden'a yaşattığı acının on mislini ona yaşatması gerekiyordu.

Arka kapıyı açıp araçtan dışarı çıktığımda beni çok sinirli bir Cillian karşıladı.

"Nerede. O?" diye hırladı Cillian.

"Bagajda."

Pete'le Terry yeni talimatlar beklerken Maddox da bagajı açmak üzere harekete geçmişti.

Bagajı açtığında Brent içinde kıvranıp debeleniyordu. Ama ağzı bantlıydı ve elleriyle ayakları da bağlanmıştı.

"Onu sandalyeye oturtun," dedi Cillian sertçe.

İki koruma çırpınan Brent'i hiç zorlanmadan kulübeye taşıdı.

"Knox'tan haber aldın mı?" diye sordu Maddox.

Cillian başıyla onayladı. "East'le birlikte şimdi Hayden'ı eve getiriyorlar. Yaralarını tedavi edip iyi olduğundan emin olacaklar."

"O iyi değil." Kelimeler ağızından acımasız bir suçlama gibi çıktı.

Cillian'ın gözleri siyaha dönüştü. "Biliyorum. Bunun intikamını alacağız."

Bunu dedikten sonra kulübeye yürümeye başladı.

Onun peşinden kulübeye girdiğimizde Pete'le Terry'nin o pisliği sandalyeye bağladıklarını gördük. Cillian ona yaklaşıp bandı söktü.

Brent haykırdı. "Hepinizi mahkemeye vereceğim. Milyarlarınızı alacağım. Beş parasız kalacaksınız."

Cillian alçak sesle kıkırdadı ve hepimizin tüyleri diken diken oldu. "Önce cesedini bulmaları gerekecek. Ve Cáel seni o kadar küçük parçalara ayıracak ki seni bulabileceklerinden şüpheliyim."

Brent'in yüzü bembeyaz kesildi. "Bunu yapamazsınız."

"Ah, öyle bir yaparsınız ki. Her türlü öleceksin. Asıl mesele, bunu ne kadar acı verici olacağı. Şimdi bana dürüstçe cevap verirsen ölümünün çabuk olmasını sağlarım. Bana yamuk yaparsan Cáel'in seni yavaşça öldürmesine müsaade ederim."

Ejderham yine yüzeye yükseldi. Bu canavarı günlerce hayatta tutmak ve işkenceyi olabildiğince uzatmak istiyordu.

“Be-benimle dalga geçiyorsun,” diye kekeledi Brent.

“Öyle mi yapıyorum?” diye sordu Cillian elini Terry’ye uzatarak. Terry avucuna bir bıçak yerleştirdi. Cillian tek bir hızlı hamleyle bıçağı indirdi. Bıçak Brent’in parmaklarından birini temiz bir şekilde kopardı.

Bir sessizlik oldu, sonra da acı dolu bir çığlık patlak verdi.

Cillian sırtıp bıçağı Brent’in pantolonuna sildi. “Şimdi. Bana öğrenmek istediğim şeyleri söyleyecek misin?”

“Evet! Evet! Siktir!”

“Güzel. Hayden’ı hedef almanı sana kim söyledi?”

Brent’in kaşları çatıldı. “Ne? Hiç kimse.”

Cillian bıçağı boğazına dayadı. “Bundan emin misin?”

“E-evet. O güzel bir kız. Ben de düşümdüm ki... benden hoşlanıyor gibiydi.”

Maddox’la ben Brent’in gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden olacak şekilde hırladık.

“Corbett ailesini tanıyor musun?” diye sordu Cillian öfkeli bir sesle.

“Kim? Hayır. Okulda çocukları mı var?”

Brent hiçbir şey bilmiyordu. Danışanlarını hedef alan hasta bir herifti sadece.

Cillian geri çekilip bana baktı. “Cáel, o artık senin.”

“Ama söz vermiştin!” diye bağırdı Brent.

Cillian ona dik dik baktı. “Yalan söyledim.”

Elimi aşağı indirip pençelerimi çıkardım.

Brent’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne-nesin sen?”

Sırıttım. “En büyük kâbusun.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayden

SUV çakıl yolda sarsılırken Knox'un bedenine karşı titredim. Yerdeki çukurlar daha çok titrememe neden oluyordu. Tek düşünebildiğim ne kadar üşüdüğümdü. Kemikleriniz kırılmak üzereymiş gibi hissettiğiniz türden bir üşüme.

Knox beni kendine doğru çekti. "Güvendesin, Hayden. Biz yanındayız."

Dudaklarımdan hafif bir inilti yükseldi. Bu sestem, bu sesin ortaya çıkardığı zayıflıktan nefret ettim ama kendimi de tutamadım.

"O nasıl?" diye sordu Easton sürücü koltuğundan. Sesi elektrik yüklü bir tel kadar gergindi.

"Şokta. Lanet olası bir yaprak gibi titriyor," diye hırladı Knox.

Easton'ın parmakları direksiyonu daha da sıkınca bembeyaz kesildi. "Cill umarım Cael'i salmıştır üzerine."

Kendimi Knox'un göğsüne daha da bastırdım. Cael'in bir parçasını daha kaybetmesine sebep olmak istemiyordum. Ama aynı zamanda Profesör Brent'i de bir daha asla görmek istemiyordum.

Anılar üzerime çullandı. Boğazımı sıkan eller. Üstümün yırtılışı.

Knox saçlarımdan tepesini nazikçe öptü. "Neredeyse eve geldik. Neredeyse geldik." Başını kaldırdı. "Daha hızlı."

"Çukurlara girerek canını yakmak istemiyorum," diye mırıldandı Easton.

"Tek yapmamız gereken onu eve götürmek. Pete, Marcus'un orada bizim için şifalı merhemler bıraktığını mesaj attı."

Şifalı merhemler. Büyücünün başıma gelenlerin tüm izlerini silecek bir şeyler hazırladığından hiç şüphem yoktu. Acaba anılarımı da silebilecek bir şey hazırlayabilir mi diye merak ettim. Brent'in yüzünün öfkeyle çarpılmasını veya o karanlık gözlerdeki niyeti görmek istemiyordum.

Knox'a karşı ürperdim.

"Ne yapabilirim?" diye yalvardı. "Neye ihtiyacın var?"

"So-soğuk," diye fısıldadım.

Knox kendi vücuduyla vücudumun daha büyük bir kısmını sarmalamaya çalıştı. "Eve varır varmaz seni banyoya sokacağız. Bu seni hemen ısıtır. Sonra merhemlerini sürüp seni yatağa yatırırız."

Bizimkilerin bölgesine açılan açık kapılardan geçerken başımı kesik hareketlerle salladım. Kapı açıktı ama birkaç muhafız nöbet tutuyordu.

Easton'ın bizi eve götürmesi sadece birkaç dakika sürdü. Her virajı bir yarış arabası sürücüsü gibi alıyordu. Ardından ön kapının önünde çakıl taşlarını etrafa savurarak patinaj yaptı.

Easton bir anda sürücü koltuğundan fırlayıp arka kapıyı açmak için koştu. Knox beni kucağına alarak arabadan indi. Beni tüy kadar hafifmişim gibi taşıyordu. Ama şekil değiştiren gücüyle belki de gerçekten tüy kadar hafiftim onun için.

Easton koşarak evin ön kapısını açtı ve Knox beni içeri taşıdı.

Knox başını antredeki konsolun üzerinde duran kavanolara doğru eğdi. "Merhemler bunlar olmalı."

Easton başıyla onaylayıp merhemleri aldı ve peşimizden basamakları tırmanmaya başladı.

Knox beni yatak odama taşıdı. Tanıdık görüntüler ve kokular anksiyetemi hafifletmeliydi ama hâlâ yaşadıklarımın vahşi pençesinden kurtulamıyordum. Ve soğuk da bedenimi terk etmiyordu.

Knox yatak odamdan geçip banyoya girdi ve ışığı açtı. Beni dikkatle yere indirdi. "Ayakta durabilir misin? Sana banyoyu hazırlayayım."

Başımla onayladım. Ama o beni bıraktığı gibi sendelemeye başladım.

Güçlü kollar beni sardı. "Seni tuttum," diye fısıldadı Easton.

Bütün vücudum titriyordu. "So-soğuk. Çok soğuk." Dişlerim takır takır birbirine çarpıyordu ve Easton küfretti.

"Onu ısıtmamız lazım," dedi Knox'a.

"Biliyorum. Şimdi banyoyu hazırlıyorum," diye karşılık verdi Knox.

"Tamam, Hayden. Şu kıyafetlerini çıkarmamız gerek. Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu Easton nazikçe.

Tekrar başımla onayladım ama bu hareket belli belirsiz ve anlaşılması zordu.

"Tamam. Kollarını kaldırabilir misin?"

İstedikini yaptım ve Easton kapüşonlumu dikkatle başımdan çıkardı. Gözleri yırtık gömleğime takılınca altın rengine döndü ve öfkesini bastırmaya çalışırken kesik kesik nefes almaya başladı. Sertçe yutkundu. "Şimdi de üstün, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım.

Easton gömleğimi omuzlarımdan sıyırdı ve parçalanmış gömlek yere düştü.

Knox yanımıza gelip dizlerinin üzerine çöktü. "Kot pantolonunu çıkaracağım, tamam mı?"

Yine delirmiş şekilde başımı yukarı aşağı salladım.

Parmakları hızla hareket ederek önce ayakkabılarımı, sonra da pantolonumla iç çamaşırlarımı çıkardı.

Daha da şiddetli titremeye başlarken parmaklarım Easton'ın tişörtüne kenetlendi. "Beni bırakma," diye yalvardım.

Beni kendine doğru çekti. "Seni tuttum. Bırakmayacağım."

Sonra Knox ayağa kalkıp sutyenimi açtı ve Easton beni tutarken bile onu çıkarmayı başardı. "Küvet yeterince doldu."

Easton'ın başıyla onayladığını görmekten çok hissettim.

"Hayden, seni küvete sokabilir miyim?" diye sordu.

Sarsıntı bütün şiddetiyle geri dönmüştü ama belki de hiç geçmemişti. Yalnız kalmak istemiyordum. Anıların geri gelmesini istemiyordum. “Bırakma.”

Tek söyleyebildiğim buydu.

Easton söverek beni kucağına aldı ve tekmeleyerek ayakkabılarını çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Knox.

“Sözümü tutuyorum.” Easton kocaman küvete gidip beni kucağından indirmeden içine girdi. Bir şekilde ikimizi de suya indirmeyi başardı.

Su o kadar sıcaktı ki donan tenimi yaktı. Bir inilti çıkardım.

Duraksadı. “Çok mu sıcak?”

Başımı şiddetle iki yana salladım. O sıcaklığa ihtiyacım vardı.

“Tamam. Birlikte giriyoruz.” Easton bizi suya indirmeye devam etti. Kot pantolonu sıırıslıkla olmuştı. Sonra tişörtünün yarısı. Ama bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Sonunda tamamen suya daldık. Sıcaklık içime nüfuz eder ve titremem biraz olsun azalırken Easton beni göğsüne bastırdı. “İşte benim kızım. Sıcacık. Seni tutuyorum. Bırakmayacağım.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Easton

Titremelerinin şiddeti azalsa da Hayden'in bedeni hâlâ hafif hafif sarsılıyordu. O pisliği parçalarına ayırmak istememe neden olan bir ürpermeydi bu.

Nefesimi kontrol altında tutmaya, öfkemin galip gelmesine izin vermemeye çalışıyordum. Cillian, Maddox ve Cael, Brent'le ilgile-necekti. Hayden'in şu anda bana ihtiyacı vardı.

Bu düşünceyle donup kaldım. Onun bana ihtiyacı vardı.

Göğsümde korku ile umut savaş veriyordu. Bu savaşı kaybeden ben olacaktım. Hayden'dan uzak durmak çok zordu. Özellikle de şimdi.

Suçluluk duygusu hızla ve sertçe bastırdı. Yapmam gerektiği gibi derse girseydim, Brent onu yalnız yakalayamazdı. Bunların hiçbiri yaşanmazdı.

"East," dedi Knox yumuşak bir sesle.

İkizim beni rahatlıkla okuyabiliyordu.

"Orada olmalıydım," diye fısıldadım sesim çatlayarak.

"Hepimizin orada olması gerekirdi."

Yutkunurken âdemelmam inip kalktı. Kendimi asla affetmeye-cekdim.

Bana dayanan bedeni biraz daha gevşerken Hayden'in ağzın-dan bir inilti daha çıktı.

"Uyudu," dedi Knox kısık sesle.

"Güzel. İhtiyacı olan bu."

Knox birkaç saniyelğine bizi süzdü. “Onu birkaç dakika daha orada tutalım. Tamamen ısınması gerekiyor.”

“Titremesi daha iyi.”

Başıyla onayladı. “Vücudundan adrenalini atıyor.”

Hayatı için, en kötü şekilde istismar edilmemek için mücadele ederken damarlarına dolan adrenalin.

Öfkem geri dönmüştü ve pullar kolumda dalgalandı. “Cillian’dan haber geldi mi?”

Knox arka cebinden telefonunu çıkarıp ekrana baktı. “Onu kulübeye götürmüşler.”

“Güzel,” dedim sertçe.

Kulübenin ne anlama geldiğini biliyordum. Herif oradan nefes alarak çıkamayacaktı. Tanrım, Cael’in o sapıkla uzun bir süre baş başa kalmasını umuyordum. Umarım herifin son saatlerini olabildiğince acı verici hâle getirirdi.

Knox bana baktı. “İkinize de kuru kıyafetler getireyim. Sizi bir dakikalığına yalnız bırakabilir miyim?”

Başımınla onayladım ve o da banyodan çıktı.

Hayden’in omurgasında parmaklarımı aşağı yukarı gezdirdim. Teni inanılmaz derecede pürüzsüzdü. Narin. Tıpkı kendisi gibi. Ama bu narinlik arkasında bir güç gizliyordu.

Knox bana Hayden’in dövüştüğünün açıkça görüldüğünü söylemişti. Kendisinin iki katı biriyle dövüşmüş ve birkaç iyi darbe de indirmişti. Tanrım, gücünün artması için şekil değiştirmesini o kadar çok istiyordum ki. Böylece en azından insan pisliklerin ona karşı şansı olmazdı. Diğer şekil değiştirenlere karşı pek işe yaramazdı ama en azından daha denk bir mücadele şansı verirdi.

Ayak sesleri duyuldu ve Knox bana bir eşofman altıyla tişört, Hayden’a da bir pijama takımıyla geri döndü. Onları tezgâha koydu. “Onu çıkarmaya hazır mısınız?”

Hayır. Değildim. Çünkü Hayden kucağımdayken onun güvende olduğunu biliyordum. Bütün olduğunu.

“Tabii,” diye yalan söyledim.

Yüzüne düşen saçlarını geriye doğru ittim. “Hayden?”

“Mmm,” diye mırıldandı.

“Seni küvetten çıkaracağım, tamam mı?”

“Tamam,” dedi dudaklarını şapırdatarak ama henüz tam olarak uyanmamıştı.

Ayağa kalkınca banyonun sıcaklığından sonra hava soğuk geldi. Knox hemen bir havluyla yanıma geldi ve Hayden’i kollarımdan aldı. Ama onu bırakmak istemiyordum. Bunu yapmamı sağlayan tek şey onun kurulanıp ısınması gerektiğini bilmemdi.

Sırılsıklam olmuş kıyafetlerimi hemen çıkarıp her yeri ıslatmak için tıpası çekilmiş küvetin içine attım. Bir havlu alıp hızlıca kurulandıktan sonra eşofmanlarımı giydim.

“Pijamaları al,” diye seslendi Knox.

Pijamaları alıp Hayden’la kardeşimin yanına gittim. Kızın bana bakan gözleri donuktu. “Teşekkür ederim.”

Çenemdeki bir kas seğirdi. “Bana teşekkür etmene gerek yok.”

Bana teşekkür etmemeliydi. En başta bu yaşananları engellemek için orada olmam gerekirken bana teşekkür etmemeliydi.

Pijama altını Knox’a uzatırken pijama üstünü açtım. “Hadi bunu sana giydirelim.”

Pijama üstünün kollarını kollarına sokup onu giydirmeye odaklanırken Hayden’in memelerine bakmaktan özenle kaçındım. Parmaklarım yavaşça her bir düğmeyi ilikledi. Ama en üst düğmeye ulaştığımda bakışlarım boynundaki kırmızı izlere kilitlendi. Çoktan morarmaya başlamışlardı.

Hayden’a pijama altını giydirdikten sonra ayağa kalkan Knox’a, “Bana merhemi getirsene,” dedim hırıltılı bir sesle.

Başını sertçe sallayarak onayladı ve iki kavanozu koyduğum yere gitti. Kavanozlardan birini bana uzattı. “Bu morluklar için. Dudağı için olan da bende.”

Kavanozun kapağını açıp parmağımı daldırdım. Hayden’la göz göze geldim. “Bir yerin acırsa söyle.”

“Tamam,” diye fısıldadı.

İzlerin üzerine elimden geldiğince nazikçe merhem sürdüm. Tanrım, bu merhemin ona olanların acısını ve anılarını silmesini umuyordum. Kokusunda hafif bir gül esintisi vardı. Daha önce kullandıklarımızdan çok daha iyiydi.

Hayden'in boynuna merhemi sürmeyi bitirdim, sonra da yanağında belirmeye başlayan başka bir morluğun üzerine de azıcık merhem yaydım. "Çok üzgünüm, Hayden."

"Senin suçun değil," dedi çatlak bir sesle.

Ama öyleydi. Ve bunu asla unutmayacaktım.

"Hadi," dedi Knox kolunu kızın beline dolayarak. "Seni yatağa yatıralım."

Ben parmaklarımı bir havluyla temizlerken Knox'un onu yatak odasına götürmesine izin verdi. Ben odaya girdiğimde Hayden çoktan dev yatağın ortasına yerleşmişti ve Knox da onun yanına uzanmıştı.

Knox'un dibine kıvrılır kıvrılmaz uykuya dalmaya başlarken gözkapakları titreşti. Şu anda en çok ihtiyacı olan şey uykuydu.

Knox'la göz göze geldik. "Kal."

Yutkunurken boğazım düğümlendi. Yapmam gereken ilk şey gitmekti aslında.

Ama gitmedim.

Yatağa yaklaşıp Hayden'in diğer tarafına uzandım, bütün bu süre boyunca Knox da beni izliyordu.

"İyi misin?"

Başımı iki yana salladım. "Ama artık bunun bir önemi yok." Susmak bilmeyen şeytanlarımla yaşamayı öğrenmem gerekecekti. Çünkü beynim bu kızın beni mahvedeceğini söylese de kalbim onu seçmişti. Alevlere dalmam gerekecekti.

KIRKINCI BÖLÜM

Hayden

Sıcaklık iki tarafımı da sarmıştı ve sabah ışığına karşı gözlerimi kırıştıtırırken anlamsızca bir şeyler mırıldandım. Karşılaştığım manzara karşısında gözlerimi kırıştırmaya devam ettim. Rüya görüyor olmalıydım. Mantıklı olan tek cevap buydu.

Çünkü karşımdaki manzarayı asla görmeyeceğimden eminim. Easton yastıklara yaslanmış, bana bakıyordu. Uzun bukleleri kahverengi ve sarının muhteşem bir karışımı hâlinde omuzlarına dökülüyordu ve uykudan dağılmıştı. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu ama bunun rüyayı bozacağını biliyordum.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu huysuzca.

Gözlerimi bir kez daha kırıştırdım. “Rüya görüyorum.”

Easton kaşlarını çattı. “Hayır...”

Arkamdan bir kıkırdama geldi. “Rüya görmüyorsun, bebeğim.” Knox yatakta doğrulurken omzuma bir öpücük kondurdu.

Ben de doğrulmak istesem de zorlandım. Vücudum bu harekete biraz itiraz etti. Kaslarım sert bir hız trenine binmişim gibi ağrıyınca anıların yüzeye çıkmasına neden oldu.

Gözlerimi sıkıca yumarak anılara karşı koymaya çalıştım.

Knox ânında elimi tuttu. “İyisin. Güvendesin.”

“Güvendeyim,” diye fısıldadım, kendimi buna inandırmaya çalışarak.

Yavaşça gözlerimi açtığımda endişeli yeşil gözlerle karşılaştım. Easton bana doğru dönmüştü. “İlaç ister misin? Bir yerin acıyor mu?”

Elimi dudağıma götürdüm. Yarılmış olan yerde herhangi bir iz yoktu. Sonra parmaklarım boynuma indi. Oradaki deriyi de dikkatle dürttüm ama canım yanmadı.

“Marcus iyileşmene yardımcı olacak birkaç şey hazırladı,” diye açıkladı Knox.

Easton’la onun yaralarımı tedavi ettiklerine dair belli belirsiz anılar zihnimi doldurdu. Sırılsıklam bir Easton’ın.

Bakışlarım gözlerine kaydı. “Benimle küvete girdin.”

Tamamen giyinik olduğunu görmezden gelip doğrudan küvete girmişti. Bunu hatırlayınca onun nezaketiyle kalbim sızladı.

“Birine ihtiyacın vardı.”

Easton içinse mesele bu kadar basitti.

“Teşekkür ederim.”

Bunu duyunca kaşlarını çattı. “Bana teşekkür etmene gerek yok.”

“Pekâlâ...” Knox’a döndüm. “Ee, şeye ne oldu biliyor musun?”

Bunun beni tekrar krize sokacağından çok korktuğum için danışmanımın adını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Knox’la Easton bir an sessiz kaldılar. Sonunda boğazını temizleyen Easton oldu. “Onunla ilgilenildi.”

“İlgilenildi...” Ne demeye çalıştığını anlayınca cümlemi yarıda kestim. “Ah.”

Knox şakağıma bir öpücük kondurdu. “Bir an bile suçluluk duyma. Bu tarz davranışlar asla tek seferlik değildir. Dünyayı sayısız kadına daha zarar verecek birinden kurtardık.”

Bu düşünce midemin kasılmasına neden oldu. Knox haklıydı. Benim o adamın ilk mağduru olmam mümkün değildi ve kesinlikle son da olmayacaktım. Brent’in önceki mağdurlarının benim kadar yardım ve destek aldığından şüpheliydim. Muhtemelen tüm bunlarla tek başlarına başa çıkmak zorunda kalmışlardı.

Ama ben yalnız değildim. Artık değildim.

“Knox haklı,” dedi Easton dişlerini sıkarak. “Ölüm o pislik için bir lütuftur.”

Bunu demesiyle bakışlarım Easton'a kaydı ve onu daha yakından inceledim. Yüzeyin altında yatan öfkeyi görebiliyordum ama aynı zamanda endişe de vardı. Benim için.

"Bu konuda sana karşı çıkacak değilim."

Homurdanmakla yetindi. "Ağrın var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz."

"Yani var," dedi Easton ayağa kalkmaya yeltenerek.

Kolundan tutup onu durdurdum. "Sadece biraz kas ağrım var. İlaç gerektirecek bir şey değil."

Easton ona doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışarak bir an beni süzdü.

"Kefaret ödemeye falan çalışmıyorum. İlaç almam gerekirse söylerim."

İfadesinde eğlendiğine dair bir emare görmeyi umuyordum ama zerresi bile yoktu.

"Ben iyiyim," diyerek onu temin ettim. Fiziksel olarak iyiydim gerçekten de. Ama zihinsel ve duygusal olarak iyileşmemin biraz zaman alacağının farkındaydım.

Easton yüzümdeki saçları çekmek için elini kaldırdı. "Dinlenip iyileşmek için zamana ihtiyacın var."

"Normal programlarımıza devam etmemiz gerekmiyor mu? Cinayetten nasıl kurtulacağımız konusunda pek uzman değilim ama sanki bu iyi bir başlangıç olur gibi geliyor."

Knox kıkırdadı. "Haksız değil."

Easton'un tekrar surat astığını gördüğümde, "Bugün sabah der-sim yok, bu yüzden kampüse gitmeme birkaç saat var," dedim.

"Saat on bire kadar boşuz," dedi Knox. "Kampüse gitme vakti gelene kadar güzel bir kahvaltı yapıp dinlenebiliriz."

"Tamam," diye homurdandı Easton.

Dudaklarım seğirdi. "Endişelendiğin için teşekkür ederim."

Kaşları daha da çatıldı. "Bana teşekkür etmeyi bırak."

"Kime teşekkür edeceğimi kontrol edemezsin. Sadece endişeni takdir ettiğimi bilmeni istiyorum."

Homurdanarak derin bir nefes verdi. “Tamam.”

Easton bir an sessiz kaldıktan sonra elini yavaşça yüzüme götürdü. “İyi olmana o kadar sevindim ki.”

Kalbim hızlanırken nefesim kesildi.

Easton yutkunurken âdemelması hareket etti. “Artık senden uzak kalamıyorum, Hayden. Çok uğraştım. Hem de çok. Ama sen her savunmamı aşmayı başardın.”

İçimde bir savaş patlak verdi. Bir yanım zafer çiğlikleri atıyordu. Ama diğer yanım kaşlarımı çatmama yol açtı...

Easton’ın yüzünde bir tedirginlik belirdi. “Sorun nedir?”

Doğru kelimeleri ararken yanağımın içini ısırdım. “Beni eş bağın seni alt etti diye değil, *ben* olduğum için seçmeni istiyorum.”

“Bağ beni alt etmedi. Sen ettin. Sen olduğun için.”

Başımı iki yana sallayıp elinden uzaklaştım. Dokunuşundan ayrılmak beni mahvetti. “Beni *tanımıyorsun* bile. Beni kendinden uzakta tutmakta bu kadar kararlı davrandığın için.”

Easton’ın gözleri parladı. “Seni tanıyorum, Hayden. Kendi ruhumu tanıdığım kadar iyi tanıyorum hem de. Gerçek bir eş budur.”

“Ama ben senin için gerçek bir eşten daha fazlası olmak istiyorum. Senin *seçtiğin* kişi olmak istiyorum. Sana zorla kabul ettirilen biri değil.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Knox

Hayden'in sözleri üzerine Easton'un ifadesi karardı. "Bana zorla bir şey kabul ettirdiğin yok."

Hayden meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Çünkü ilk günden beri bana tam olarak böyle davrandın."

Easton ağzını kapattı. Çünkü verebileceği bir karşılık yoktu. Hayden tamamen haklıydı. Easton şu anda yola geliyor olabilirdi ama yaptıklarının bir sonucu vardı.

Yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdü ve arkasından çarparak kapattı.

Hayden kamburunu çıkarırken omuzları çöktü.

Easton'a bir kere daha girişmek için yanıp tutuşuyordum. Kollarımı Hayden'a dolayıp onu kendime çektim. "Her şey yoluna girecek."

"Ben çok mu şirret biriyim?"

"Hey, eşim hakkında böyle konuşma." Parmaklarım eş bağı izinin ve altındaki girdabın üzerinde gezindi. Damgamı onun teninde görmekten asla bıkmayacaktım.

"Kendince deniyordu," diye mırıldandı Hayden göğsüme doğru.

"O seni incitti," dedim yumuşak bir sesle. Bu kelimeleri söylemek bile ömrümden ömür götürdü. Kardeşimin, ikizimin sevdiğim kadına bu kadar zarar verdiğini bilmek.

Hayden'in parmakları pazumdaki mücevher damgasının üzerinde gezindi ve bedenimden saf bir zevk ürpertisi geçti. "Doğru.

Ama bu kadar basit olmadığını biliyorum. Beni kırması kişisel değildi. Ama bu yaşananları sihirli bir şekilde unutamam. Ve o da beni tanımak için hiç zaman ayırmadı.”

Ona daha sıkı sarıldım. “Bunu anlıyorum.” Şakaklarına bir öpücük daha kondurdum. “Ona seni tanınması için bir şans ver, olur mu?”

Hayden’den bunu istemeye hakkım yoktu ama yine de istedim. Çünkü ne onun ne de kardeşimin acı çektiğini görmeye dayanabiliyordum. Ve bu işi çözene dek ikisi de acı çekecekti.

Hayden gözlerimi görebilmek için başını geriye attı. “Çok yumuşak kalpli birisin, biliyorsun değil mi?”

Şakacı bir tavırla kaşlarımı çattım. “Hayır. Ben vahşi ve korkutucu biriyim.”

Kıkırdadı. “Bak korkudan titriyorum.”

Eğilip altdudağını hafifçe ısırdım. “Korkacaksın tabii.”

Hayden ısırığıma ağzını benimkine bastırarak karşılık verdi. Dilim içgüdüsel olarak ağzına girdi ama kendimi daha fazla ileri gitmemeye zorladım. Dün çok fazla şey yaşamıştı. Sonunda geri çekildiğimde Hayden’in gözleri hafifçe ağırlaşmıştı.

“Çok iyi öpüşüyorsun.”

Kıkırdadım. “Böyle düşünmene sevindim.” Sesimdeki neşe kayboldu. “Peki nasılsın? *Gerçekten* yani?”

Hayden uzanıp çenemi okşadı. “İyiyim. İşin duygusal kısmının vakit alacağını biliyorum ama senin ve eşlerimin geri kalanının yanımda olması... kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.”

Alnımı alnına dayayıp yasemin kokusunu içime çektim. “Buna memnun oldum. Ama bir şeyler hakkında konuşmaya ihtiyacın olursa, her zaman burada olduğumu bil.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Hayden. “Seni seviyorum, Knox. Bana buraya aitmişim gibi hissettirdiğin için teşekkür ederim. Bana bir ev verdiğin için.”

Kalbim göğsümde tekledi. Benim cesur, güzel kızım. Başından çok şey geçmişti. Keşke hepsini silebilseydim. “Keşke seni ne kadar sevdiğimi hissedebilseydin.”

“Hissediyorum. Bunu her gün, yaptığın her şeyde hissediyorum.”
İçimdeki her şey buruldu. “Seni bırakmam gerek yoksa bu yataktan asla çıkamayacağız.”

Hayden’in midesi guruldadı.

Güldüm. “Tamam, sen hazırlan. Yemek odasında buluşuruz. Benim gidip East’i bulmam gerek.”

Kaşları çatıldı. “Benden nefret etmiyor, değil mi?”

“Hayır. Senden nefret etmiyor.”

Sorun şuydu ki Easton, Hayden’a âşık olmaya başlamıştı ve bu onu çok korkutuyordu.

Hayden beni başıyla onaylayıp yataktan çıktı. “Kahvaltıda görüşürüz.”

O banyoda gözden kayboldu ve ben de aceleyle kot pantolonumu giydim. Easton’ın kokusunu koridor boyunca yatak odasına kadar takip ettim. Kapıyı çalmaya tenezzül etmedim. Bana gitmemi söyleyeceğini biliyordum.

Kapıyı açtığımda onu pencereden ormanı seyrederken buldum.

“Annemin sana kapıyı çalmayı öğrettiğini biliyorum.”

“Bana siktirip gitmemi söyledin.”

“Sen söyledin, ben değil,” diye mırıldandı Easton.

Yanma gidip onu hafifçe ittim. “Somurtkan bir bebek gibi davranmayı bırak.”

Gözleri altın bir ışıkla parlayan Easton bana dik dik baktı. “Ona onunla birlikte olmak istediğimi söyledim ve o beni reddetti.”

Alayla homurdandım. “Ona aslında onunla bir alakan olsun istemediğini ama aradaki eş bağının duvarlarını yıktığını söyledin ve onun ayaklarına kapanmasını bekledin.”

“Ben öyle bir şey...”

“Bayağı bayağı öyle yaptın.” İç çektim. “Seni sevdiğimi biliyorsun, East. Ama Hayden’a yapmadığın dallamalık kalmadı. Onu incittin. Bu ilişkiyi yürütebileceğini gerçekten kanıtlaman zaman alacak. Hem de sadece eş bağı için değil, onun için.”

Easton'ın yüzünde acı bir ifade belirdi. "Onu incitmek istemedim. Sadece... Yapamadım..."

"Korkuyordun."

Gözlerimin içine baktı. "İnanılmaz korkuyordum. Hâlâ da korkuyorum."

İkizimin omzunu kavradım. "Korkunun kazanmasına izin verme."

"Deniyorum. Ama bu çok zor. Dün onu gördüğümde içimdeki her şey paramparça oldu. Çok beter bir acıydı bu."

"Çünkü onu önemsiyorsun."

"Ve içimde keşke önemsemeseydim diyen bir taraf var."

Dişlerimi sıktım. "O da bunu hissediyor, East. Aramızdaki bağ bunu hissetmesine yetecek kadar sağlam."

Easton küfrederek volta atmaya başladı. "Bunu öylece kapata-mam ki."

"Bunu biliyorum. Ama eylemlerinin kontrolü sende. Onu tanı. Onunla vakit geçir. Bu ilişkiyi istediğini ona hissettir. Senin için zor olsa bile."

Easton'ın adımları yavaşladı ve sonunda durdu. "Neden bana biraz taşaklı davranmamı söylüyormuşsun gibi hissediyorum?"

Sırıttım. "Çünkü aynen öyle söylüyorum."

Bu sefer itme sırası Easton'daydı. "Tam bir pisliksin."

"Hayır, sana acı gerçeği söyleyecek kadar iyi bir kardeşim. Hayden'i istiyorsan, onu kazanman gerekecek."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Hayden

Kot pantolonla kombinlediğim bluzun üzerinde ellerimi gezdirip onuncu kez yansımamı kontrol ettim. Morluklarımla yarılmış dudağım tamamen kaybolmuştu. Ama yine de hafif yara izlerine dönüşene kadar sahiplenme işaretlerimi gizlemeye dikkat etmem gerekiyordu. Damgalar dövmeye benziyordu, yani en azından onları açıklamakta güçlük çekmezdim.

Aynada kendime bakarken derin bir nefes verdim. “Bu kadar korkak davranmayı bırak.”

Sertçe yutkundum ve yansımamdan uzaklaştım. Yatak odamdan koridora çıktım. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda belli belirsiz konuşmalar duydum. Midem altüst oldu.

Saldırıdan beri Cillian, Cáel ve Maddox’ı görmemiştim. *Onun...* icabına baktıklarını biliyordum. Buna minnettardım ama bana farklı gözle bakmalarını da istemiyordum.

Omuzlarımı dikleştirip merdivenlerden indim ve yemek odasına gittim. İçeri adımımı atar atmaz tüm konuşmalar kesildi.

Bir an girişte öylece durdum. “Şey, merhaba.”

Cáel ayağa fırlayıp yanıma geldi. Üzerimde dolaşan bakışları herhangi bir yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol etti. Yara izi göremeyince beni kollarının arasına aldı. “Ufaklık,” hırıldadı.

Ona sıkıca sarıldım. “Ben iyiyim. Gerçekten.”

Suratını boynuma gömerek kokumu içine çekti. Nefes verirken vücudundan bir titreme geçti.

Temasın iyi geleceğini umarak bir dakika kadar ona sarıldım. En sonunda yüzünü görme ihtiyacıyla biraz geri çekildim.

Elimi kaldırıp yüzüne dokundum. Parmaklarım gözlerinin etrafındaki mor halkaların üzerinde gezindi. “Uyumamışsın.”

Cáel başını hafifçe iki yana salladı. “Ejderhamı serbest bırakmam gerekti. Dün ona... fazla geldi. O kafaya girdiğinde, bitkin düşene kadar uçmam gerekiyor.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Ama şimdi sen de bitkinsin.”

Cáel eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. “Senin iyi olduğunu bildiğim sürece ben de iyiyim.”

“İyiyim.”

Biri boğazını temizledi ve Cillian’ın yanımızda dikildiğini gördüm. Onun da gözlerinin etrafında mor halkalar vardı. Cáel’in kollarından kurtulup Cillian’a sarıldım.

Cillian devasa cüssesiyle beni kollarının arasına aldı. “Gerçekten iyi misin?”

Göğsüne doğru başımı salladım. “Ama sen değilsin.”

“Uzun birkaç gün geçirdim,” diye mırıldandı.

Daha çok haftalar gibiydi. Başımı çevirip kalbinin üzerine bir öpücük kondurdum. “Seni özledim.”

“Hiçbir fikrin yok, Minik Alev.”

Sözleri içimi ısıttı ve ona daha da sıkı sarıldım. “Ne zaman ihtiyacın olursa buradayım.”

“Teşekkür ederim,” dedi hırıltılı bir sesle.

Sırtımda Cáel’in sıcaklığı, birkaç saniye daha birbirimize sarılarak öylece durduk. Cillian beni sonunda bıraktığında, Maddox’ın da küçük grubumuza katıldığını fark ettim.

Yere bakıyor, olduğu yerde kıpırdanıyordu. Bunlar hiç Maddox’ın yapacağı türden hareketler değildi. Maddox genellikle sakin ve özgüvenliydi. Asla kararsız görünmezdi.

Sonunda başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Çok üzgünüm.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Sen hiçbir şey yapmadın ki...”

Maddox başını sertçe iki yana sallayarak sözümü kesti. “Brent’in kadın danışanlarının onunla genellikle uzun süre çalışmadığının farkındaydım. Bunun kadın düşmanı olmasından kaynaklandığını sanmıştım ama bu durumu daha yakından incelemeliydim. Daha fazlasının döndüğünü anlamalıydim.”

“Yani kâhin olmadığın için kendini mi suçluyorsun?” diye meydan okudum.

Maddox’m kaşları kalktı. “Hayır, ben...”

“Güzel. Çünkü bu gerçekten çok aptalca olurdu ve ben senin bu grubun dâhisi olduğunu sanıyordum.”

Dudakları seğirdi. “İtibarımın sarsılmasına müsaade edemem.”

“Kesinlikle.”

Maddox uzanıp elimi tuttu. Bu basit dokunuş içimde bir sıcaklık dalgası yarattı. Avucum karıncalanmaya başladı. “İyi olmana sevindim. Karşı koymana sevindim.”

Yutkundum. “Ben de.”

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve Maddox elimi bıraktı. Teması kaybettiğim anda göğsümde kocaman bir delik açılmış gibi hissettim. Maddox’tan çalabildiğim o minik parçalar benim için olması gerekenden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Ama onlara bütün benliğimle tutunuyordum.

“Neler oluyor?” diye sordu Knox. “Masada yemek varken neden hepiniz ayakta duruyorsunuz?”

Cillian kıkırdadı. “Aklında hep aynı şey var.”

Knox’un arkasından gelen Easton’a baktım. Az önce yatak odamdan hışımla çıkıp gittiği için ondan düşmanca bir tavır bekleyerek kendimi hazırladım. Ama öyle bir şeyle karşılaşmadım. Öne çıkıp kafamın tepesine bir öpücük kondurdu. “Sana bir tabak hazırlayayım mı?”

Etrafımızdaki herkes suspus kesildi.

“Ee, hayır. Sorun değil. Ben kendim hazırlarım.” Resmen dilim dolanmıştı.

Easton beni başıyla onayladı. “Yeterince yediğinden emin ol yeter. Dün akşam yemeğini atladın.”

Uyuyakalmıştım ve karnım zil çalıyordu. Masaya gidip her zamanki yerime oturdum. Easton da peşimden geldi ve hızlı davranarak normalde Knox’un oturduğu sandalyeye oturdu.

Knox sırtışını gizlemek için başını eğerek karşıma oturmayı tercih etti. Küstah herif.

Tabağıma yumurta, harika görünen bir kruvasan ile gökkuşağının tüm renklerine sahip meyve salatasından aldım. Yemeye başlar-ken Cillian’a baktım. “Şey, ismi lazım değil meselesi halloldu mu?”

Cillian’ın parmakları çatalını sıktı. “Evet. Artık sorun çıkarmayacak. Birisi onu görüp görmediğini sorarsa, dersten sonra bir görüşme yaptığınızı ve Knox’un seni oradan aldığını söylersin. Ondan sonra da Brent’i bir daha görmediniz.”

Bu yalan sayılmazdı. Beni görüşmeden Knox almıştı. Anılar yüzeye çıkmaya çalışırken içimden bir ürperti geçti.

Knox boğazını temizledi. “Bu sabah boşuz. Ne yapmak istersin? Alışverişe ya da yürüyüşe çıkabiliriz.”

“Onun dinlenmesi gerek,” diye karşı çıktı Easton.

Ona bir bakış attım. “Kendimi tamamen iyi hissediyorum. Ve sanırım on beş saat falan uyudum.”

Easton kaşlarını çatsa da başını sallayarak kabul etti.

Kruvasanımdan bir parça kopardım. “Yapmak istediğim bir şey var ama.”

Cillian bana döndü. “Ne istersen.”

Ve bu konuda ciddi olduğunu biliyordum. Arzularımı yerine getirmek için dünyayı yerinden oynatırdı.

Ona gülümsedim. “Ejderhalarınızla tanışabilir miyim?”

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Devasa açıklığa girerken tepemizde kuşlar ötüyordu. Maddox hariç herkes buradaydı. Sınav kâğıtlarını okumak için kampüse gitmesi gerektiğini bahane etmişti ama beni uzakta tutmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Ya da en azından bir sınır çiziyordu. Ejderhasıyla tanışmama hazır değildi.

Bunun canımı yakmasına izin vermemeye çalıştım. Durumların onun için karmaşık olduğunun farkındaydım. Ama fakültedeki pozisyonunun sadece uygun bir bahane olup olmadığını merak ediyordum.

Etrafımda dönerek ormana baktım. “Burası çok güzel.”

Cillian sıırıttı. “En sevdiğimiz yerlerden biri. Hava ısındığında yakınlarda yüzülecek bir yer de var.”

Bu kulağa harika geliyordu. Bölgelerini keşfetmek için sabırsızlanıyordum. Eminim buralarda sayısız hazine saklıydı.

Knox yanıma geldi. “Bundan emin misin?”

Dudaklarımda bir gülümsemeyle başımı yukarı aşağı salladım. “Onlarla tanışmak istiyorum.”

“Seninle iletişim kuramayacağız, sadece birbirimizle iletişim kurabileceğiz.”

“Nasıl?” diye sordum.

Knox’un ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Ejderha formundayken zihnimizden konuşabiliyoruz.”

Ağzım bir karış açık kaldı. “Cidden mi? Bunu ben de yapabilecek miyim?”

“Hem bunu hem de daha fazlasını,” diye bana güvence verdi Cillian.

“Bu harika ya.”

Cáel kıkırdayıp başımın üzerine bir öpücük kondurdu. “*Ejderhanla* tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Ben de öyle,” diye mırıldandım. Onun yüzeye çıkması için gitgide daha fazla sabırsızlanmaya başlamıştım. Şekil değiştirmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyordum. *Uçmanın*.

“Tamam,” diye seslendi Cillian. “Herkes hazır mı?”

Çocuklar başlarını sallayarak hazır olduklarını söylediler. Easton kahvaltı boyunca çoğunlukla sessiz kalmıştı ama yine de oradaydı. Ara sıra dikkatle dinlediğini gösteren sorular sormuştu.

Tişörtünü başının üzerinden çekip çıkaran ilk o oldu. Belirgin kaslarına bakakaldım. Meme uçlarında gümüş piercingler parılıyordu. O piercingler bacaklarımın arasında bir sıcaklığın birikmesine neden oldu. Yan tarafında büyük, karmaşık bir dövme vardı. Üzerinde sanat eserini andıran bir yazıyla *Teaghlach* yazıyordu.

Easton bana öyle bir sırıtış attı ki yanaklarım kızardı ve hemen gözlerimi kaçırdım. Ama nereye baksam kaslı vücutlar sergileniyordu. Sonunda başımı eğip yere baktım.

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandım kendi kendime. Bu adamlar beni öldürecekti.

Bir saniye sonra bir çatırtı ve hafif bir patlama duydum. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Bakışlarımı tam zamanında kaldırarak Cillian’ın beyaz gözlü, simsiyah devasa bir ejderhaya dönüşmesine tanık oldum. Hem korkutucu hem de büyüleyiciydi.

Derin bir nefes verdi ama kıpırdamadı. O anda beni beklediğini anladım. Tereddüt etmedim.

Açıklığı aşip ona yavaşça yaklaştım. Burnuna doğru elimi uzattım. Cillian bir köpeğin sevilme istediği zaman yaptığı gibi başıyla elime vurarak aradaki mesafeyi kapattı.

Başını okşarken bir kahkaha attım. Ne beklediğimi bilmiyordum ama Cillian'ın pulları ipek kadar pürüzsüzdü. Aynı zamanda sıcaklardı. İnsan derisinden daha sıcaktı. Bunun sebebi ateş püskürtmeleri miydi?

“Çok yumuşaksın,” diye fısıldadım.

Cillian mırlamaya benzeyen bir ses çıkardı. Ama çok iri olduğu için yer de titredi.

Arkamdan bir nefes verme sesi duyuldu ve döndüğümde gümüş parıltılı beyaz bir ejderha gördüm. Bunun Cael olduğunu biliyordum. Daha önce dönüşümüne tanık olmasam bile soluk mavi gözlerinden onu tanırdım.

Ona doğru yürürken gülümsedim. Tabii ki Cael okşanmak için sabırsızlanıyordu.

Ona yan tarafından yaklaşıp uzun boynuna doğru ilerledim. Boynunu okşadım. Cael de Cillian kadar yumuşaktı. Ona doğru eğilip yüzümü pullarına bastırdım. Sıcaklık içime işledi.

Cael ancak... mutlu olarak tanımlanabilecek bir şekilde hırladı. Öfkeli Marshmallow'um benim.

Boynuna sarıldım ama kollarım yarısına kadar bile gelmedi. Bıraktığımda ona yaslandım ve açıklığın geri kalanını baktım.

İki ejderha daha bana bakıyordu. İkisi de yeşil-altın rengiydi ve altın rengi gözleri vardı. Desenleri insan formundaki gözleriyle aynıydı, bu yüzden onları ânında ayırt edebildim.

Cael'in yanından ayrılıp pulları daha yeşil olana yöneldim. “Knox,” deyip elimi uzattım.

Lanet ejderhanın sırtıttığına yemin edebilirdim. Sonra kafasıyla elime vurdu. Yüzünü okşadım, ardından çenesinin altını kaşıdım.

Knox arka bacağını şiddetle yere vurdu.

Güldüm. “Orayı kaşımam hoşuna mı gitti?”

İkinci ejderha daha da yaklaştı.

Elimi Knox'tan çekip Easton'a döndüm. Ejderhasının gözleri meraklıydı ve içinde barındırdıkları duygu Easton'ın insan gözle-
rinden daha hafifti. Havayı kokladı.

Göğsümde bir şey kıpırdanırken gülümsedim. Bu hayvana karşı, insan Easton'a duyduğum çekincelerin hiçbirini hissetmi-
yordum. Kendimi koruma veya niyetini merak etme gereği duy-
muyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi kaldırdım ve kulağının ar-
kasını kaşıdım. Easton kısmen gümbürtülü bir hırıltı kısmen de
mırlamayı andıran bir ses çıkardı. Sırıtişım genişledi.

O noktayı kaşırken Easton'ın kanatları titreşti. Neredeyse yarı
saydam olan kanatları havayı döverken onları hayranlıkla izledim.
İnanılmazlardı.

Elim Easton'ın üzerinde durdu ve arkamı döndüm.

“Beni uçurabilir misiniz?”

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Açıklıktaki dört ejderha da donakaldı. Bir saniye sonra hem Easton hem de Cáel kocaman başlarını iki yana sallamaya başladı. Konuşamıyor olsalar da uçma fikrinden duydukları hoşnutsuzluğu dile getiriyorlardı.

“Yapmayın,” diye yalvardım. “Uçmak için can atıyorum. Hem belki ejderhamla bağlantı kurmama da yardımcı olur.”

Knox bu fikri gözden geçiriyor gibi görünen Cillian’a baktı.

Easton kardeşinin tepkisinden pek hoşlanmamış olacak ki ona kafa atıp kulağını ısırdı.

Knox kükreyerek Easton’ı ittirdi.

Ses o kadar yüksekti ki birkaç adım geri sendeledim.

Easton da bundan hoşlanmadı ve kardeşine atıldı. Cillian sağır edici bir gürültüyle kükreyene kadar uzuvlarıyla kanatları birbirine dolanarak yerde yuvarlandılar.

İkizler donup kalırken ellerim kulaklarıma gitti. Yavaşça yerden kalkıp başlarını eğdiler. Çok mahcup görünüyorlardı. Terlik çiğnerken yakalanmış iki küçük köpek yavrusu gibi.

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. İkisi de merakla bana baktı.

“Azarlanan yavru köpeklere benziyorsunuz,” diye açıkladım.

Easton bu benzetmeden pek hoşlanmamış gibi derin bir nefes verdi.

Bu da daha genişçe sıırtmama neden oldu. “Özür dilerim. Sen benim için her zaman Bay Huysuz Kedi olacaksın.”

Bunu duyunca gözlerini kısıtı ama gözlerindeki eğlendiğini gösteren ışığı kaçırmadım.

Kardeşiyle beni dikkatle izleyen Knox'un yüzündeki umudu da fark ettim.

Fakat bu yükü omuzlarımda taşımak istemiyordum. Cillian'a döndüm. "Beni uçuracak mısın?"

Son kararı onun vereceğini biliyordum. Sonuçta alfa oydu.

Onu ikna etmeye kararlı bir şekilde yanına gitmeye yeltendim. Ama Cael gırtlaktan bir ses çıkararak önümü kesti.

Ellerimi belime dayayıp ona dik dik baktım. "Benden bir milyon kat daha iri olsan bile cüssenle bana zorbalık edebileceğini sanma."

Cael yine de kıpırdamadı.

Etrafından dolaşmaya çalıştım ama o kadar iri olmasına rağmen şaşırtıcı derecede çevikti ve beni yine engelledi. Farklı bir plana ihtiyacım vardı.

Etrafıma bakınıp çam ağaçlarından düşmüş bir dal aldım. Çok büyük değildi ama iğnelerinin işe yarayabileceğini düşündüm. Onları Cael'in boynunun yan tarafında gezdirdim.

Tepinip kıpırdandı ve havlarcasına bir kahkaha attı. Fırsat bu fırsat diyerek Cillian'a doğru koştum. *Gıdıklanan ejderhalara şükürler olsun.*

Cael sinirle homurdandı ama Cillian jilet keskinliğindeki tüm dişlerini göstererek sırtıyordu.

"Uçmayı hak ettim mi?" diye sordum umutla.

Cillian başını geriye atarak sırtını işaret etti. Onu ikiletmedim. Cillian'ın sırtına tırmanmam birkaç deneme gerektirdi ama sonunda başardım ve kanatlarının hemen üst kısmına yerleştim. Tutunacak bir şey aradım, ne olursa.

Nihayet boynunda neredeyse bir pul örgüsü gibi görünen bir şey gördüm. Nazikçe oraya dokundum. "Buraya tutunsam canın acır mı?"

Cillian başını iki yana salladı.

İyice tutunduğumdan emin olana kadar örgüyü elime doladım. Sonra Cill'in boynunu okşadım. "Hazırım."

Cáel'le Easton itiraz sesleri çıkardılar ama onları duymazdan geldim.

Ayağa kalkan Cillian iri bedeniyle açıklığın ortasına geldi. Kanatlarını çırpmaya başlayınca üzerime bir hava akımı gönderdi. Sonra da yükselmeye başladık.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Birkaç saniye sonra ağaçların üzerinde süzülüyorduk ve sonra uçmaya başladık.

Cillian hızlanırken alçalıp yükseliyordu. İleri fırlayınca rüzgâr yüzüme çarptı. Kendimi tamamen ağırlıksız ve... *doğru yerdeymiş gibi* hissediyordum.

İçimde bir şeyler kıpırdandı. Gökyüzünde kendimi ne kadar evimde hissettiğimi fark edince bir uyanış yaşamış gibiydim.

Birkaç saniye sonra üç ejderha daha bize katıldı. Bir tarafta Cáel, diğer tarafta Easton'la Knox. Cillian gruba öncülük ederek bizi ormanın üzerinden dağlara doğru götürdü.

Cillian bir şelaleye doğru alçalıp yüzüme su sıçramasına neden olunca sııttım. Sonra tekrar yukarı fırlayıp havada süzölmeye başladı. O ağırlıksızlık hissi geri gelmişti ve onunla birlikte de eksiksiz bir mutluluk.

Ailem benden bunu mu saklamıştı? Bu şekle bürünebilseydim, ondan uzak kalabilmeyi hayal dahi edemiyordum. Ama belki de bunu beni korumak için yapmışlardı.

Cillian dalışa geçti ve ben de onunla dalarken midem hoplayınca mutlu bir çığlık koyuverdim. Sonra tekrar ağaçların hemen üzerinde süzölmeye başladı.

Knox tepemizde yükseldi ve bedeni üzerimize devasa bir gölge düşürdü. Boştaki elimle yukarı uzanıp parmaklarımı karnında gezdirdim. Knox zevkten kükredi. Yana kayarak üstümüzden uzaklaşırken beni kulaktan kulağa sıırtmama neden olan bir taklayla ödüllendirdi.

Eve gitmek için Cillian'ın boynuna vurana kadar en az bir saat uçtuk. Kollarım ağrımaya başlamıştı ve düşmek istemiyordum.

Dönerken diğerleri de yanımızdan ayrılmadı. Cillian bizi tekrar açıklığa indirirken kenarda duran birini gördüm.

Cillian'ın sırtından kayarak inerken ağzım kulaklarımdaydı. "Mad, bu harikaydı! Uçtum! Bir şelaleye gittik, dağların etrafından dolaştık ve..."

Maddox'ın yüzünün hâlini görünce cümlemi yarıda kestim. Gözlerinde en ufak bir neşe yoktu. "Sorun nedir?"

Zorlukla yutkunarak arkamdaki ejderha şekillerini koruyan adamlara baktı. "Kampüse polis geldi. Hayden'la konuşmak istiyorlar."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayden

Ağaçlar SUV'nin yanından uçarcasına geçerken parmaklarımı karmaşık düğümler hâlinde birbirine dolayıp açıyordum.

“Planını gözden geçirelim,” dedi Cillian direksiyonun başından. Kim duysa sesinin son derece sakın çıktığını düşünürdü. Ama ben ses tellerini saran gerginliği duyabiliyordum.

“Avukatı çağırmalıyız,” diye homurdandı Easton arkamdaki koltuktan.

Maddox başını iki yana salladı. “Bu işe fahiş fiyatlı köpekbalgımızı dahil edersek polisler ânında Hayden’a daha yakından bakmaya başlar.”

Kan dolaşımı engellenince parmak boğumlarım bembeyaz kesildi.

Cáel elini ellerimin üzerine koydu. “Her şey yoluna girecek.”

Başımla onayladım ama ona inanan hiçbir yanımdı yoktu.

Cillian’ın bakışları dikiz aynasına kaydı. Beni süzerken yanğındaki bir kas seğıirdi. “Mad haklı. Şimdilik masum numarası yapacağız. Hayden’la tekrar konuşmak isterlerse o zaman avukatı devreye sokarız.”

Araçtan birkaç onay sesi duyuldu.

“Güzeli,” dedi Cillian sertçe. “Knox düşkün erkek arkadaş rolünü oynayacak.”

Knox bana kendini beğenmiş bir sırıtış attı. “Bu gerçekten çok zor olacak.”

Cáel ona doğru hırladı.

Parmaklarımla ellerini sıktım. “*Rol*. Bu senin benim için ne anlam ifade ettiğini değiştirmiyor.”

Burnundan nefes verdi.

“Ben aşırı korumacı abi rolünü üstleneceğim,” diye devam etti Cillian. “Ve Mad de üniversite adına orada olacak.”

“Peki ya ben ve Cáel?” diye sordu Easton.

“Siz mesafenizi koruyacaksınız. Beşimiz birden gidersek göze batarız.” Cillian’ın bakışları dikiz aynasından Cáel’e kaydı. “Brent’le olan münasebetinden sonra senin ejderhan yüzeye çok yakın.”

Cáel’in dudaklarından dökülen hırlama daha önce duyduğlarımdan çok daha tehditkârdı. Koltuğumda dönüp elimi yanağına bastırdım. “Bana bak,” diye yalvardım.

Cáel bir an bile kıpırdamadı.

Başparmağımla yanağını okşadım. “Cáel,” diye fısıldadım. “Bana geri dön.”

Yavaş yavaş dikkati Cillian’dan bana kaydı. Gözleri neredeyse tamamen gümüşe dönmüştü.

“Stratejik davranıyoruz sadece. Hepsi bu. Tamamen güvende olacağım. Ve en fazla bir saat içinde sana döneceğim.”

Cáel çenesini ileri geri oynatıyordu. “Bundan hoşlanmadım.”

Derin bir nefes verdim. “Ben de hoşlanmıyorum. Ama hayatımıza bakabilmemiz için bunu aradan çıkarmamız lazım.”

Cáel eğilip alnını alnıma dayadı. “Sana zarar verirlerse söyle.”

Bu bir rica değildi.

“Söylerim.” Ama polislerin bana fiziksel olarak zarar vermediğini biliyordum. Duygusal zarar ise bambaşka bir meseleydi.

Cillian kampüse döndüğünde midem kasıldı.

“Fen fakültesindeler. Brent’in ofisini arıyorlar,” dedi Maddox.

İçimdeki her şey kilitletti. “Ya bize ait bir şey bulurlarsa?”

Maddox koltuğunda döndü. “Korumalar içeriyi temizledi. Danışanı olduğun için sana ait parmak izleri kalmış olabilir ama ka-

pıyı ve dokunmuş olabileceğimiz diğer yüzeyleri sildik. Ayrıca kan izlerini de temizledik.”

Her şeyi halletmişlerdi. Hem de *titizlikle*. Bu da bana bunu daha önce de yaptıklarını söylüyordu.

Cillian fen fakültesinin arkasındaki park yerine yanaştı ve bana bakmak için koltuğunda döndü. “Hazır mısın?”

Parmaklarım bir kez daha karmaşık düğümler oluşturmaya başlamıştı. “Ben gerçekten çok kötü bir yalancıyım.”

“Yalan söylemiyorsun ki. Doğruyu söylüyorsun. Brent’le bir görüşmen vardı. Knox seni o görüşmeden aldı. Brent’in yanından ayrıldığında bir şeyi yoktu. Gerçeğe sadık kal,” dedi Cillian sakince.

Yanağımın içini ısırdım. Umarım planı işe yarardı.

Cáel şakağımı öptü. “Kendine dikkat et, Ufaklık.”

Başımla onayladım. “Edeceğim.”

Easton öne uzanıp omzumu sıktı. “Bunu halledeceksin. Hiç canını sıkma.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Polisler konusunda o kadar gergindim ki Easton’ın bana iyi davranması üzerine düşünmeye fırsatım bile olmadı.

Knox ellerimi ayırıp bir elimi tuttu. “Hadi gidelim, sevgilim.”

Beni çekerek SUV’den indirdi ve ardından bir kolunu omzuma attı. “Bir saate hepsi sona erecek.”

Tanrım, haklı olduğunu umuyordum.

Fen fakültesine doğru giderken Cillian’la Maddox da iki yanı-mızdaydı. Yürürken sessizdik.

Maddox kapıyı bizim için açtı ve içeri girdik. Dersler devam ediyordu, bu yüzden etrafta pek fazla öğrenci yoktu ama dışarıdaki tek tük öğrenci de biz yanlarından geçerken aralarında fısıldaştı. Harika. Gerçekten harika.

Maddox’ın peşinden bir konferans salonuna gittik. Kapı açıktı ve içeriden kısık sesler duyuluyordu. İçeri girdiğimizde iki kişi kafasını kaldırdı. İfadelerini okumak zordu. Pek çok erkeğin mükemmelleştirdiği o boş maskeyi takınmışlardı.

Önce kadın ayağa kalktı. Kırklarının ortalarında görünüyordu; koyu kahverengi saçları ve kendisine bir beden büyük gelen bir takım elbiseyle gizlenmiş bir vücudu vardı. “Bay Kavanaugh, Hayden’i getirdiğiniz için teşekkür ederim.”

Maddox başıyla onayladı. “Ne demek. Dedektif Brower, bunlar kardeşlerim Cillian ile Knox. Bu da Hayden.”

Kadının inceleyen bakışları hepimizin üzerinde gezindi.

Adam ayağa kalktı. “Hayden’la konuşmak istemiştik. Yalnız.”

Cillian öne çıkıp elini uzattı. “Cillian McCarthy. Hayden’la Knox şu anda benimle yaşadığı için onlara göz kulak oluyorum. Normalde yanlarında bir avukat olmadan ikisinin de polisle konuşmasına izin vermezdim ancak ortada kayıp bir kişi olduğu için her saniyenin ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

“Onlara *izin vermez* miydiniz?” diye meydan okudu adam.

Brower başını iki yana salladı. “Yapma, Alwyn. Kalmalarında bir sakınca yok.” Kadın konferans masasını işaret etti. “Buyurun oturun.”

Knox benim için bir sandalye çekti, sonra yanımdaki sandalyeye oturdu. Cillian benim diğer yanıma otururken, Maddox da Knox’un yanına geçti.

“Pekâlâ Hayden, Profesör Brent’in danışanlarından birisin, öyle mi?” diye sordu Brower.

Başım la onayladım. “Evet.”

Sesim kendi kulağıma bile paslı geliyordu.

“Onun hakkında ne düşünüyorsun?”

Kaskatı kesildim ve kendime gerçeğe bağlı kalmam gerektiğini söyledim. “Favorim olduğunu söyleyemem.”

Kadın tek kaşını kaldırdı. “Peki neden?”

Dudaklarımı yaladım. “Daha çok bir his diyebilirim. Beni hursuz ettiğı oluyor.”

Knox elimi tutup sıktı.

Brower ânında alarma geçti. “Sana hiç uygunsuz bir şekilde dokundu mu?”

Birkaç saniye sessiz kalarak kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım. “Bir keresinde elini bacağıma koymuştu.”

Kadın birkaç not aldı. “Onu şikâyet ettin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Dönem sonunda danışmanımı değiştirecektim.”

Alwyn homurdandı. “Kesin öyledir.”

Brower adama sert bir bakış attı. “Brent dünkü toplantıda nasıl görünüyordu?”

Knox’un elini o kadar sert sıktım ki kemiklerimden birini kırmadıysam mucize olurdu. “Biraz gergindi galiba? Sinirli.”

Brower başka notlar aldı. “Görüşmenizden sonra ne yapacağınızı söyledi mi?”

“Hayır, hanımefendi. Ama görüşmemiz sona ermeden Knox geldi.”

Kadının bakışları Knox’a kaydı. “Yani sen de mi Brent’i gördün?”

Knox son derece sakın ve soğukkanlı görünerek başıyla onayladı. “Hayden geç kalmıştı, ben de profesörün kapısını çaldım. Onu kaçırmadığımdan emin olmak istedim.”

“Peki Brent sana nasıl göründü?” diye sordu Brower.

Knox omuz silkti. “Adamı pek iyi tanımıyorum ama Hayden haklı. Gergindi. Belki de benim gelmemden rahatsız olmuştu.”

“Ve ikiniz de onunla görüşmeyi bekleyen başka birini görmediniz?” diye üsteledi.

“Hayır,” dedi Knox rahatlıkla. “O saatlerde kampüs neredeyse bomboştu.”

Brower birkaç not daha aldı.

Alwyn bize dik dik baktı. “İkiniz Profesör Brent’i gören son kişilersiniz. Bu yüzden size şehirden ayrılmamanızı söylememizi anlayışla karşılayın. İkiniz de bu kayıp vakasında şüpheli konumundasınız. Ve bugün bize yalan söylediyse bu *öğreneceğiz*.”

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Maddox

Dedektif Alwyn'in sözleri üzerine Hayden'in beti benzi attı. Zaten solgun olan teni şimdi hayalet kadar beyazdı ve oturuyor olmasaydı yere yığılacağından neredeyse emindim.

Adamın uzuvlarını teker teker parçalamamak için kendimi zor tuttum. Zihnimde elimi adamın göğsüne soktuğum bir görüntü çaktı. Kalbini yakalayıp hâlâ atarken elimde tuttuğum ve sonra da göğsünden söküp aldığım.

Cillian sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. "Neyse ki onlar birer üniversite öğrencisi ve girmeleri gereken dersleri var." Kıstığı gözleriyle Alwyn'e baktı ve adam yutkundu. "Ama madem bize karşı tavrınızı bu kadar net dile getirdiniz, o zaman bundan sonraki tüm taleplerinizi avukatımız aracılığıyla yapmanız gerektiğini de anlayışla karşılırsınız."

Konferans masasının üzerine küçük bir kâğıt parçası attı. "Bu da kartı."

Dedektif Brower ortağına dik dik baktı. Adamın her şeyi berbat ettiğinin farkındaydı. Ama tahminimce bu ilk kez yaşanan bir durum değildi.

Cillian, Hayden'la Knox'a ayağa kalkmalarını işaret etti ve ben de onlarla birlikte kalktım. Konferans salonundan çıkıp koridorda yürürken kimse tek kelime etmedi. Öğrenciler dersten çıkarken etrafımızı daha fazla fısıltı sardı, Hayden'in nasıl hissettiğini hayal dahi edemiyordum.

Dışarı adımımızı attığımız anda biraz daha rahat nefes almaya başladım. O pislikle aramıza koyduğumuz her santimin faydası oluyordu.

Knox, Hayden'a sarıldı. "Her şey yoluna girecek."

Bir kıskançlık dalgası hızla ve sertçe üzerime tosladı. Ben de onu kollarımın arasına almak istiyordum. Onu teselli etmek istiyordum. Yasemin kokusu burnuma dolarken kalp atışlarını hissedebilmek istiyordum. Ama bu benim için mümkün değildi. Yakın zamanda değil.

Cillian boğazını temizledi. "Eve dönmek ister misin?"

Hayden, Knox'un kollarında dönüp başını iki yana salladı. "Birkaç dakika içinde Edebiyat dersim var. Bir dersi daha kaçıraramam."

Cillian itiraz etmek için ağzını açtı ama Hayden başını tekrar iki yana sallayarak onu susturdu.

"Dersler bu meseleyi kafaya takmamak için dikkatimi dağıtır."

Knox kolunun yerini değiştirip Hayden'in omzuna attı. "Gel, seni sınıfa bırakayım."

Cillian'ın yanağındaki bir kas seğirdi. "Pete ile Terry SUV'lerin yanında bekliyorlar. Onları da yanınıza alın."

Cillian'ın da benimle aynı şeyleri hissettiğinden emindim. Tek istediğim Hayden'i bölgemize, evimize, güvenliğinden emin olabileceğimiz bir yere geri götürmekti.

Bunun yerine Hayden'la Knox'un uzaklaşmasını izlemek zorunda kaldık.

"Alwyn'i araştırmamız lazım," diye homurdandı Cillian.

Gözlerimi uzaklaşan Hayden'dan ayırmadım. "Hem onun hem Brower'in geçmişlerini korumalara araştırtıyorum."

"Tabii ki araştırtıyorsun," diye mırıldandı Cillian. "Cesedi nereye attılar?"

Sonunda bakışlarımı alfama çevirdim. "Milli Park arazisinin derinliklerine. Onu kimse bulamayacak. Ve bulsalar bile vahşi hayvanlar tarafından parçalanmış gibi görünecek." Çünkü bir bakıma öyleydi. Cáel'den daha vahşisi yoktu.

“Güzel.” Cillian beni dikkatle inceledi. “Okulun neler bildiğini anlatabilecek kadar duruma hâkim misin?”

Kürek kemiklerim arasındaki kaslar daha da gerildi. “Hâkimim,” diye dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Cillian bana yalnızca meydan okurcasına baktı. “Seni neredeyse hayatımızın yarısı boyunca tanıdığımı unutuyorsun. Kontrol için savaşıırken nasıl göründüğünü biliyorum.”

Bakışlarımı ondan ayırıp Hayden’a baktım. Knox’la korumalar yanında, edebiyat binasına doğru yürürken zar zor görünecek kadar küçülmüştü.

“Onu hayal kırıklığına uğrattım,” diye itiraf ettim. Bu sözleri yüksek sesle söylemek canımı yakıyordu.

“Hepimiz uğrattık,” dedi Cillian boğazı hissettikleriyle düğüm lenerek.

“Ama ben o piç kurusuyla beraber çalışıyordum. Hayden’dan uzak durmaya bu kadar odaklanmasaydım adamın ona kafayı taktığını görebilirdim.”

Cillian’ın bakışları içime işledi. “Peki bu gelecek için ne ifade ediyor?”

Dişlerimi sıktım. “Yakınından ayrılmayacağım.”

“Ejderhan bu konuda zorlanacak. Ona sahip olmak ya da en azından fiziksel temas kurmak için sana çok yüklenecek.”

“Bununla başa çıkacağım,” diye çıkıştım. Bu yalnızca canımı yakacak olsa da.

Fen binasına doğru yürüyen birini gördüm. “Şuradaki dekan. Ne öğrenebileceğime bakayım.”

Cillian’ın cevabını beklemedim. Saçlarını karmaşık örgülerle örmüş, ellilerinin başındaki kadına doğru yürümeye başladım. Bir yere yetişmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu ama yaklaştığımı görünce yavaşladı.

“Maddox. Onlarla görüştün mü?”

Hoş beş yok. Doğrudan sadede gelmişti. Dekan Robinson’ın bu özelliğini seviyordum.

Başımla onayladım. “Görüşüm. Pek de açıksözlü değillerdi.”

Kadın derin bir nefes verdi. “Elbette değillerdi. Kampüsümü altüst edip öğrencilerimi korkutuyorlar. Paul muhtemelen âlem yapıyordur.”

Konuşmama fırsat kalmadan Dekan Robinson beni durdurmak için bir elini kaldırdı. “Bunu söylememeliydim. Onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız, o pislğin teki olsa bile.”

Kahkahamı tutamadım. “Haklısınız.” Gülmeyi kestim. “Size *bir şey* söylediler mi?”

Dekan Robinson başını iki yana salladı. “Sadece karısının dün gece eve gelmeyince onu kayıp olarak bildirdiğini söylediler.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Karısı mı? Evli olduğunu bilmiyordum.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Sanırım Paul bunun bilinmesinden pek hoşlanmıyordu.”

“Sapık,” diye mırıldandım.

“Bunu sen söyledin, ben değil.” Dekan Robinson iç çekti. “Derslerini ve danışmanlıklarını üstlenecek birilerini bulmam gerekecek.”

“Derslerinden birini ben alabilirim,” diye teklif ettim. “Programıma uygun bir ders verin yeter.”

Omzuma vurdu. “Sen Tanrı’nın bir lütfusun, Maddox. Orasını ben hallederim. Parrish kızını da tanıyorsun, değil mi?”

Kaskatı kesildim. “Evet. Biyoloji sınıfımda ve Knox’la çıkıyor.”

“Onu danışanın olarak alabilir misin? Tüm bunlardan sonra kızı ona destek olacak birinin yanına vermek istiyorum.”

Midem buruldu. Hayden’la daha fazla zaman geçirmek. Ama onun tanımadığım biriyle vakit geçirmesindense benim işkence çekmem daha iyiydi. “Elbette. Memnuniyetle.”

“Teşekkür ederim. Gitsem iyi olur. Polisleri bekletmek istemem.”

Dekan Robinson yoluna devam etti ama ben olduğum yerde kalakalmış, Hayden’a dokunmadan saatlerce onunla nasıl baş başa kalacağımı merak ediyordum.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Hayden

Cillian'ın yanına kıvrıldım ve kokusunun etrafımı sarmasına izin verdim. Daha önce kokuların bu kadar rahatlatıcı olduğunu hiç bilmezdim ama oğlanlarla tanıştığım da bu durum değişmişti. Burnumu dolduran isli sedir ağacı kokusu ruhuma sürülen bir merhem gibiydi.

Cillian beni kendine doğru daha da bastırdı. “İyi misin?”

Knox ayaklarımı kucağına alıp masaj yapmaya başlarken başımla onayladım.

“O iyi falan değil,” diye hırladı Cael.

Ona yalvaran bir bakış attım. “İyi olmasam bile öyleymişim gibi davranabilir miyiz? Bir geceliğine normal davranabilir miyiz?”

“Elbette davranabiliriz,” dedi Cillian ve sonra duraksadı. “Normal insanlar hafta içi akşamları ne yapar?”

Bir kahkaha attım ve Tanrım, bu o kadar iyi geldi ki.

Cillian karnımı gıdıkladı. “Sen bana mı gülüyorsun?”

Ciyaklayıp bacağına vurdum. “Kes şunu!” Gıdıklamayı bıraktı. “Yalan yok, normalin ne olduğunu bilmemeniz biraz komik.”

Knox ayağımı yoğurmaya devam etti. “Normal çok abartılıyor.”

Bu konuda hakkı vardı.

Koridordan bir gürültü geldi ve herkesin bakışları oturma odasının kapısına kaydı. Kucağı yastıklarla dolu biri eşikte belirdi. Ama yastık yığını o kadar yüksekti ki kim olduğunu göremedik. Bir saniye sonra adam kocaman yastıkları yere bıraktı.

“Ee, odanı yeniden mi dekore ediyorsun, East?” diye sordu Knox eğlenerek.

“Bir saniye,” dedi Easton ve aceleyle dışarı çıktı.

Birkaç saniye sonra elinde ikinci bir yastık yığınıyla içeri girdi. Ama biz herhangi bir cevap alamadan yine çıktı. Ardından kolları çeşitli poşetlerle dolu bir hâlde geri döndü.

Cáel bir kaşını kaldırdı. “Dünyanın sonuna mı hazırlanıyorsun?”

“Belki,” diye espri yaptı Easton. Birden gergin bir bakışla bana döndü.

Poşetleri sehpanın üzerine koyup içlerinden bir şeyler çıkarmaya başladı. Poşetlerde patlamış mısır, çedarlı patlamış mısır, Red Vines, fıstık ezmesi M&M’s ve kök birası vardı.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. “Bunların hepsi en sevdiğim atıştırmalıklar.”

Easton omuz silkti. “Dediğim gibi, dikkat ediyorum.”

Sözlerinin altındaki mesajı aldım. Easton beni hiç tanımadığı varsayımına meydan okuyordu. Konuşmalara katılmamış olması, söylenen her şeyi duymadığı anlamına gelmiyordu.

Sertçe yutkundum. “Teşekkür ederim.”

“Peki ya benim favorilerim?” diye sordu Knox surat asarak.

Easton gözlerini devirip başka bir poşeti kardeşine fırlattı. “Senin o uyduruk favorilerini de aldım. Almazsam çeneni kapamaya-çağını biliyordum.”

“Hey, turşu aromalı patates cipsi *hiç de* tuhaf değil.”

Yüzümü buruşturdum. “Kulağa biraz iğrenç geliyor açıkçası.”

Knox gücenmiş duruyordu.

Cáel kıkırdadı. “Knox atıştırmalıklar söz konusu oldu mu tam bir hamile kadına dönüşüyor.”

“Cipslerimi sizinle nah paylaşıyorum,” diye homurdandı Knox.

“Paylaşmazsan *ne yaparız*,” diye mırıldandı Cillian.

Easton, Cillian ve Cáel’in en sevdiği atıştırmalıklar olduğunu düşündüğüm şeyleri sehpa dizdi.

“Bu yastıklar niye?” diye sordum.

Bana sırtıttı. “İyi bir film gecesinin yastık kalesine ihtiyacı vardır.”

Dudaklarım buna karşılık olarak bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. “İyi bir yastık kalesine bayılırım.”

“Gördün mü, bir sürü ortak yanımız var.” Easton kumandayı bana uzattı. “Bilmediğim tek şey ne tür filmlerden hoşlandığın.”

“Lütfen bize *Not Defteri*’ni izletme,” diye mırıldandı Cáel.

Ona dik dik baktım. “Aslında ben korku filmi severim.”

Adamların hepsi suspus oldu.

Ardından Knox gülmeye başladı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Gülmekten konuşamıyordu. “Easton korku filmlerinden acayip korkar.”

Easton bir yastık alıp kardeşine vurdu. “Kapa çeneni.”

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ya seni o korkunç yaratıklardan koruyacağıma söz verirsem?”

Gözlerindeki altın zerreleri parladı. “Beni ellerine geçirmesinler diye bu gece yanında yatmama izin vermen lazım.”

Midem takla attı. “Tamam.”

Easton’ın gülümsemesi geri geldi ve bu sefer bütün evi aydınatabilecek güçteydi. Bu gülümsemenin etkisi göz kamaştırıcıydı. Bütün yüzü aydınlanmıştı. Gerçekten yanmıştım.

Hemen ayağa kalktım. “Ben yastıkları hazırlayayım.”

Cáel film seçeneklerini sayarken yer açmak için sehpayı kaneleden uzaklaştırdım.

“Klasiklerden birine ne dersiniz?” diye sordum. “Şeytan?”

Easton homurdandı. “O küçük kız çok ürkütücü ya.”

Yastıklardan birine kendimi bırakırken kıkırdadım. “Şeytan tarafından ele geçirilmesi onun suçu değil.”

Yanıma otururken ürperdi. “Bence onu öldürseler daha iyi olurdu.”

Ona bakakaldım. “O küçücük bir kız.”

Easton omuz silkerek bana yanaştı. “Bazı fedakarlıklar yapılmalı.”

Cillian diğer tarafıma yerleşti. “Easton haklı.”

Onlarla tartışmak istiyordum ama yakınlıkları dikkatimi dağıtıyordu. Easton’ın kokusuna henüz alışamamıştım. Hafif narenciye aromalı o deniz kokusu. Son derece güçlüydü ve beni biraz sarhoş ediyordu.

Derin bir nefes aldım. Bunu başarabilirdim. Vücudumun iki saat boyunca kısa devre yapmasına dayanabilirdim.

Knox kanepeden kalkıp ışıkları kapatmaya gitti. Ama Maddox kapıda belirince durdu. “Hey, dostum.”

Maddox bitkin görünüyordu. Gözlerinin etrafında koyu halkalar, omuzlarında gerginlik vardı. Aniden kalkıp adama sarılma isteği duydum.

“Bizimle film izlemek ister misin?” diye teklif etti Easton.

Mad başını iki yana salladı. “Hayır, biraz çalışacağım, sonra da erkenden yatacağım.”

Cillian yanımda kıpırdandı. “Dekandan haber var mı?”

Maddox olduğu yerde kıpırdandı. “Hiçbir şey bilmiyor. Sadece Brent’in derslerinden birini üstlenip bir iki danışmanını almamı istedi.” Boğazını temizleyip bana baktı. “Hayden, yeni danışmanın benim.”

Kalakaldım. *Ah, siktir.*

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayden

Ekranada filmin jeneriği akıyordu ama dikkatim orada değildi. *Şeytan* en sevdiğim filmlerden biriydi ama bugün filmi doğru düzgün seyretmemiştim.

Kafam çok dağınıktı. Maddox'ı düşünüyordum. Yanımda Easton ve Cillian'ın sıcaklığını hissediyordum. Eşlerimin dördüyle etrafım çevriliydi.

Derim vücuduma fazla gergin geliyordu. Şöyle uzun bir koşuya çıkmaya ihtiyacım varmış gibi kaslarım seğiriyordu. Ve ben koşan biri *değildim*.

Easton kaşlarını çatarak bana döndü. "İyi misin?"

Başımı kafayı yemişim gibi yukarı aşağı salladım. "Evet. İyiyim. Harikayım. Film gecesi için çok teşekkür ederim."

Kaşları daha da çatıldı. "Emin misin?"

"Evet." Ayağa kalkıp akşamdan kalma çöpleri toplayarak boş bir poşete doldurmaya başladım.

Knox, Cillian'a sorgulayan bir bakış attı ama Cillian sadece, *Hiç sorma*, dercesine başını iki yana salladı.

Knox iç geçirip ayağa kalktı. "Biraz antrenmana ihtiyacım var. Bugün çok fazla hareketsiz kaldım. Uçmak veya dövüşmek isteyen var mı?"

Cillian ayağa kalktı. "Bu gece birbirimizin yakınında kalalım. Bu yüzden dövüşelim."

Doğrulup Cillian'a döndüm. "Benim yüzümden buraya kapanmak zorunda değilsiniz."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Şu anda ortalık karışık. Polisler. Corbettler. Mümkün olduğunca bir arada kalsak iyi olur."

Bakışlarım elimdeki poşete kaydı. Cillian'ın endişesinin gerçekten hepimiz için olduğuna inanmak istiyordum ama esasında duygularımı korumaya çalışıyor olması daha muhtemeldi.

Sinirlendim. Zayıf olan kişi olmak istemiyordum. Kendini doğru düzgün koruyamayan kişi olmak.

Bu sabah uçarken içimdeki hayvanın kıpırdandığını hissetmiştim. Onun yüzeye çıkması için hazırdım. Tanrım, onun çok dişli olmasını umuyordum.

Easton ayağa kalktı ve poşeti nazikçe ellerimden aldı. "Ben hallederim."

Başımınla onayladım. "Teşekkürler. Ben de biraz ders çalışayım."

Hiçbiri beni durduramadan kapıya yöneldim. Ama odama gitmedim. Maddox'ı aramaya çıktım.

Benimle sıkışıp kalmak zorunda olmadığını bilmesi gerekiyordu. Başka bir danışman talep edebilirdim. Bir şeyleri zorla yapmak zorunda kalmasını istemiyordum.

Çıplak ayaklarım parke zemini dövdü. Duyulan tek ses nereye bastığıma bağlı olarak sert ahşap döşemelerde veya halılardaki ayak seslerimdi. Maddox'ın ofisine ulaşmam uzun sürmedi.

Kapı açıktı ama oda karanlıktı ve Maddox ortalıkta yoktu. Yine de içeriyi incelemek için biraz durdum. Koridordan gelen ışık çoğu şeyi görmeye yetiyordu.

Yatak odası gibi, duvarlar da kitaplarla kaplıydı. Ancak buradaki türler pek çeşitli değildi. Kitapların hepsi bir şekilde bilimle ilgili gibiydi.

Duvarlardan birinin dibinde püsküllü deri bir koltuk vardı. Koltuğun üzerindeki yastıklardan birinin içe çökmüş olması bana Maddox'ın arada orada kestirdiğini ya da en azından kitap okurken uzandığını düşündürdü. Onu orada uzandığını gözümün

önünde kolayca canlandırabiliyordum ama surat ifadesi bir türlü gözümün önüne gelmiyordu. Benim tanıdığım Maddox asla tam anlamıyla rahatlamazdı.

Ne düşündüğünü anlamayı zorlaştıran bir maske takıyordu ama bu görüntü her zaman bir miktar resmiydi. Onu tamamen rahat, hatta kaygısız görmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Odadan çıkarken kaşlarımı çattım. Onu o hâlde görmek için Maddox'ın bana karşı etrafına ördüğü kalkanları tamamen indirmesi gerekecekti. Bu sadece ara ara, kısacık süre zarflarında gerçekleşmişti.

Koridordan geri dönüp merdivene yöneldim. Bacaklarımdaki yanma hissinin tadını çıkararak basamakları ikişer ikişer tırmandım. Maddox'ın odasına doğru ilerledim ve kapalı kapının önünde durdum. Derin bir nefes alıp kapıyı çaldım.

Cevap gelmedi.

Tekrar çaldım.

Cevap yoktu.

Biraz sinirlendim. Beni duyuyor da duymazdan geliyor olabilir miydi?

Kapının kulpuna uzanıp bastırdım. Şaşırtıcı bir şekilde kapı kilitli değildi.

Kapıyı açtığımda ışıkların yandığını ama odanın boş olduğunu gördüm. İçeriye girip kaşlarımı çattım. Maddox'tan eser yoktu.

Sonunda su sesini duydum. Hafif aralık olan banyo kapısına doğru yürüdüm. Seslenmek için ağzımı açtım ama aynada bir şey görünce olduğu yerde donakaldım. *Bir şey değil, birisi.*

Ayna Maddox'ın iri cüssesini yansıtıyordu. Bronzlaşmış teni, belirgin kaslarının üzerinde gerilmişti. Elini yukarı aşağı hareket ettirdikçe kasları hareket ediyordu.

Buradan gitmem gerekiyordu. Maddox varlığımdan habersizken onu izlemem çok yanlıştı. Ama ayaklarımı kıpırdatamıyordum.

Maddox penisini sıvazlıyordu. Onun içimde nasıl hissettireceğini merak ederken ağzım tükürükle doldu. Elini aşağı yukarı hareket ettirirken.

Kadınlığım ihtiyaçla kasıldı.

Eli hızlanırken Maddox aletini daha da sıkı kavradı. Penisini daha sertçe ve hızla sıvazlarken bir elini fayans duvara dayadı.

Uyluklarımın arasında sıcaklık ve ıslaklık birikirken artık ben de daha hızlı nefes alıyordum.

Duvara boşalırken Maddox'ın ağızı açıldı. Ve dudaklarından sadece tek bir kelime döküldü.

Hayden.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayden

Maddox'ın dudaklarından adımlı duyduğum anda odadan fırladım. Panikle sıcaklık bütün bedenimi sarmıştı. Kapıyı çaldığımda cevap vermediği zaman yatak odasına asla girmemeliydim ve kesinlikle banyodan içeri bakmamalıydim. Neyim vardı benim?

Nereye gittiğimi bilmeden yürümeye devam ettim. Ta ki yumruk seslerini duymaya başlayana kadar. Eldivenli yumrukların torbalara mı yoksa bedenlere mi vurduğunu bilmiyordum. Sonra odaya girdim.

Bir yanımlı eşlerimi aramıştı. Utandığım ve tahrik olduğum bir anda teselli aramıştı. Maddox'ın aletini sıvazlaması gözümün önünden gitmiyordu. Boşalmadan önce vücudunun bükülmesi. Adımı söylerken dudaklarının aralanması.

Ama spor salonuna gelmek de çok büyük bir hataydı.

Cáel'le Knox bir dövüş ringinde birbirlerinin etrafında dönüyordu ama içeri adım attığım anda durdular. Üzerlerinde sadece spor şortlarıyla el bandajları vardı. Ayakları çıplaktı ve kaslı göğüsleri terden parlıyordu. Ter, kaslarını daha da belirginleştirmişti.

Knox'un teninde bana uzun yaz günlerini hatırlatan sağlıklı bir yanık ton varken Cáel'inki tamamen dövmelele kaplıydı. Gövdesinde kocaman bir kafatası vardı. Tehditkâr ama bir o kadar da güzeldi. Birbirlerinden çok farklıydılar ama aynı derecede de hoş geliyorlardı gözüme.

Cillian yaslandığı duvardan ayrılp bana doğru yürüdü. O da yalınayak ve çıplak göğüslüydü. Devasa bedeni kedi gibi zarif hareket ediyordu. “Sorun nedir?” diye hırladı.

Yanaklarımdaki kızarıklık daha da arttı. “Yok bir şey. Sadece, şey, ne yaptığınızı görmek istemiştım. Ama meşgulsünüz.”

Kapıya doğru fırlamak üzere döndüm ama Cillian bileğimden yakaladı. Tutuşu hem nazik hem de tavizsizdi. “Minik Alev...” diye uyardı.

Yavaşça ona doğru dönüp dudaklarımı ısırdım.

Beni dikkatle inceleyip ardından burnundan derin bir nefes aldı. “Anksiyete ve şehvet kokusu alıyorum.”

Bunu duyunca yanaklarımdaki kızarıklık kayboldu ve yerini sinirli bakışlara bıraktı. “Bu küçük koku numarasının sınırı biraz fazla aştığını düşünmüyor musun?”

“Benden sakladığın şeyleri öğrenmemi sağladığı zamanlarda hayır. Sen benim eşimsin. Bilmem gerekir. Ne oldu?”

Cáel’le Knox bana yaklaşırken ağzımı kapattım.

“Hayden,” diye mırladı Cillian hipnotize edici bir tona bürünen sesiyle. Boştaki eli belime inip sıktı. “Söyle bize.”

Ağzımdan kontrolsüzce dökülen kelimeler için Cillian’ın yaydığı feromonları sorumlu tuttum. “Maddox’ı bulmaya gittim ama duşta mastürbasyon yapıyordu. Oradan ayılmam gerekirdi ama onu izledim. Ve şimdi cehenneme gideceğimden oldukça eminim.”

Knox’un kaşları kalktı. “Yürü be, Mad.”

Cáel ona vurdu. “Yardımcı olmuyorsun.”

Parmakları yan tarafımda desenler çizerken Cillian’ın dudakları seğirdi. “Minik Alevim izlemeyi seviyor.”

Yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyordum. “Bunu yapmamalıydım.”

“Maddox’ın aldıracağını sanmıyorum,” dedi Cillian.

Başımı iki yana salladım. “Onun mahremiyetine girdim.”

Cillian beni süzdü. “Ve şimdi de eksiklik çekiyorsun.”

Bu bir soru değildi ve bunu kabul etmek gibi bir niyetim kesinlikle yoktu.

Bileğimi bırakıp parmaklarını bacaklarımın üst kısmında gezdirdi.

Eşofman altı giymemin bir önemi yoktu. Cillian'ın parmaklarını çıplak tenimde geziyormuş gibi hissettim. Meme uçlarım sertleşip atletimin pamuklu kumaşına dayanırken bacak aramda sıcaklık birikti.

“Neye ihtiyacın var, Minik Alev?” diye sordu Cillian hırıltılı bir sesle. “Bize söyle, sana verelim.”

Knox'la Cael yaklaşırken kalbim güm güm atıyordu.

Cael arkama geçip saçlarımı boynumdan geriye doğru itti ve dudaklarını kulakmememden omzuma doğru kaydırды. “Söyle bize, Ufaklık.”

Doldurulma ihtiyacıyla nabız gibi atan bacak aram kasıldı. Beni doldurduklarını hissetmek istiyordum. Ellerini, ağızlarını ve penislerini istiyordum.

“Her şeyi istiyorum,” diye fısıldadım.

“Daha. Açık. Ol,” dedi Cillian dişlerini sıkarak.

Gözlerim parladı. “Sizi. Hepinizi. Bana dokunmanızı. Beni boşaltmanızı. İçimdeki bu ihtiyacı rahatlatmanızı.”

Onlara ne kadar muhtaç olduğumu işte o zaman fark ettim. Son kırk sekiz saatte yaşadığım her şeyi yakıp yok etmek için paylaşacağımız yoğun duygulara ihtiyacım vardı. Unutmak istiyordum. Kendimi hislerin içinde kaybetmek. Hayatta olduğumu kendime hatırlatabilmek için sınırlarımın ötesini zorlamak istiyordum.

Knox elini kaldırıp mememi avuçladı. “Onu duydunuz. Kızımıza ihtiyacı olanı verelim.”

ELLİNCİ BÖLÜM

Hayden

Knox atletimin incecik pamuklu kumaşının üzerinden meme ucumu okşarken nefesim kesildi. Kumaşın üzerinden bile parmak ucunu hissedebiliyordum. Daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Eli atletimin altına kayarken Cillian'ın gözleri tutkuyla ağırlaşmıştı. “Şimdi söyle bize, Hayden. Yumuşak ve tatlı mı istersin yoksa sert ve sahiplenici mi?”

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikti. “Sert. Sahiplenici.”

Sesim kendi sesim gibi gelmiyordu kulağıma. Arzu yüzünden boğuklaşmıştı. Çaresizdi.

Cillian'ın gözleri simsiyah kesildi ve parmakları karnımı sıktı. “Güzel cevap. Minik Alevimle oynamayı özlemiştim.”

Bedenimden bir ürperti geçti. Korkudan ya da rahatsızlıktan değil, beklentidendi. Vücudum neler yaşanacağını biliyordu.

Cáel boynumu sertçe emdi ve oranın moraracağını biliyordum ama umursamadım. Ağzıyla tenimi çekmesi, bacaklarımın arasında da aynı hissi uyandırıyordu.

“Cáel,” dedim soluk soluğa.

Tenime doğru hırladı ve içimde ufak titreşimlere sebep oldu.

“Atleti, Cáel,” diye buyurdu Cillian.

Bir saniye sonra enseme pençeler hissettim. Biri atletime takılıp tek bir akıcı hareketle aşağı kaydı. Odayı bir yırtılma sesi doldurdu.

Knox kumaşı tuttuğu gibi yere fırlattı.

Cillian büyülenmişçesine memelerime bakıyordu. “O güzel küçük meme uçlarının atletin altında çıplak olduğunu biliyordum. Film boyunca onlara baktım durdum. Sen sertçe boşalana kadar onları emmek istedim.”

Cillian eğilip bir mememi ağzına aldığı anda nefeslerim hızlandı. Nazik davranmadı. Sert ve derin bir şekilde emdi.

Sırtım bükülüp başım Cáel’in göğsüne çarparken boğazımdan boğuk bir ses çıktı.

Knox da hemen diğer mememe hücum etti. Dudakları meme ucumu kavrayıp sataşmaya ve oynamaya başladı.

Knox’la Cillian’ın verdiği hissiyat birbirinden o kadar farklıydı ki. Farklı tempolar ve teknikler vücudumu çığırından çıkarıyordu.

“Lütfen,” diye dedim hırıltılı bir sesle.

“Yalvarınca çok güzel oluyorsun,” diye hırladı Cáel.

Kolunu belime dolayıp elini eşofmanımın ve külotumun içine kaydırды. Hırladı. “Sırılıklam.”

Benimle rahatça oynayan parmakları içimde yeni bir his dalgası yarattı.

Cáel başparmağıyla klitorisimin etrafında daireler çizerken iki parmağını içime kaydırды.

“Daha fazla,” diye talep ettim.

Cillian’ın dişleri meme ucuma sürtünür, Knox da sertçe emerken Cáel üçüncü parmağını ekledi.

Orgazmım hızlı ve sert gelip beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertirken çığlık attım.

Cáel’in parmakları içime hızla girip çıkarak parçalanışımı uzattı. Çok fazla his vardı. Her yerde. Her yanımda.

Orgazmım geçerken nefes nefese kalmıştım ama Cillian çoktan dizlerinin üzerine çökmüştü. Eşofman altımla ve külotumu sıyrıp çıkardı ve kenara attı. Sonra tekrar ayağa kalktı. “Bize sana sahip olabileceğimizi söyle,” dedi dişlerini sıkarak.

Buna verebileceğim tek bir cevap vardı: “Sizinim.”

Cillian tek hamlede şortunu çıkardı ve Cáel'in de arkamdan bastırıldığını hissedebiliyordum. Parmaklarını bacaklarımın arasına daldırıp ıslaklığımdan aldı ve aletine sürdü. Derken penisini kıkımın arasına yerleştirdi. Knox eğilip şortunu çıkarırken bakışlarım yana kaydı. Sertleşmiş aleti karnına yaslanmış, kaskatı duruyordu.

Hepsini nasıl bu kadar çok isteyebilirdim? Fiziksel olarak imkânsız görünüyordu. Ama yine de bu inkâr edilemezdi. Her birine duyduğum ihtiyaç farklı bir renk, farklı bir dokuydu. Ama her biri eşit derecede güçlüydü.

Cillian'm iri bedeni bedenimi sardı. "Hazır olduğunu söyle."

"Evet," dedim soluk soluğa.

Tek hamlede içime girdi. Sertliği gözlerimi yaşarttı. Aman Tanrım, ihtiyacım olan her şeydi bu.

Bu açlık bana ne kadar arzulandığımı hatırlattı.

Cillian içimde girip çıkarken Cáel'de aletin ucuyla kıkımı okşuyordu. Cill çekilirken Cáel içime girdi.

Haykırdım. O kadar dolmuştum ki. Sanki bu adamlar kemiklerime kadar işlemişti.

Knox ucunda zevk suyu parıldayan penisini sıvazlıyordu.

Ona da ihtiyacım vardı. Ona muhtaç hissediyordum.

Elimi uzatıp aletini kavradım sıvazlamaya başladım.

Cillian alçak sesle hırladı. "Benim olduğunu söyle."

"Seninim. Tamamen seninim."

İmkânsız derecede derinlerime girerken gözleri yine simsiyah kesildi. Bu hisle gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Bir o bir Cáel giriyordu içime.

Cillian'ın köpekdişleri uzadı. "Hayvanımın beni dışarı ittiğini ve daha derinlerine girmek istediğini hissedebiliyorum."

"Lütfen," diye yalvardım.

Cillian yutkunurken âdemelması aşağı yukarı hareket etti. "Tamamen benim olmaya hazır mısınız?"

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Eş bağı ısırığı. Bağın güçlenmesi.

İçimde istek, ihtiyaç ve sevgi dönüp bir girdap oluşturdu. “Evet. Seni seviyorum, Cill.”

Onun bunu bana geri söyleyemeyeceğini, ne demek olduğunu anlayıp anlamadığı konusunda kendine güvenmediğini biliyordum. Ama ona sevgimi göstermenin yolunun bu olduğunu biliyordum.

“Sen benim her şeyimsin.” Cillian içime kökleyip dişlerini omzuma geçti.

Ben Knox’un penisini daha sıkı kavrarken Cáel de daha derine girdi. O kadar yüksek sesle haykırdım ki çığıklarımın kilometrelerce öteden duyulduğuna yemin edebilirdim. İçimde neredeyse canımı yakan bir zevk dalgalandı.

İç duvarlarımla kırım kasılır, elim Knox’u daha hızlı sıvazlarken hepsinin canımdan can götürdüm. Cillian’ın eş bağı izimi emmesi hazzımı daha da katlıyordu. Orgazmım bedenimi sarsarken dudaklarımdan anlamsız kelimeler döküldü.

Ardından kendi dişlerim uzamaya başladı ve içimdeki bir ses bana ısırمامı, Cillian’ı sahiplenmemi söyledi. İçgüdülerimle hareket ederek dişlerimi boynuna geçirdim ve öyle sert boşalmasını sağladım ki penisinin içimde nabız gibi attığını hissettim.

Tam Knox boşalırken Cáel de bağırarak boşaldı.

Hepimiz parçalanıyor ve hep beraber boşalıyorduk.

Ayakta kalmakta zorlanırken dişlerim geri çekildi.

Cáel’in kolu belime dolandı ve beni ayakta tuttu. “Hiç bu kadar güzel bir şey hissetmemiştim.”

Aleti içimde seğirirken Cillian’ın gözlerinin içine baktım.

“Her şeyim,” dedi ve ardından dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Ben titrerken hem Cillian hem Cáel inledi.

Penisini bırakırken Knox omzuma bir öpücük kondurdu. “Seni temizlemek için bir havlu getireyim.”

Arkamızdaki banktaki yığından bir havlu almak için eğildiğinde yanaklarım kızardı. O karnımdaki döllerini silerken Cillian’la Cáel içimden çıktı. Yüzümü buruşturmama engel olamadım.

Cillian'ın eli büyük bir tapınmayla yanağımda gezindi. "Has-saslaştın mı?"

"Birazcık."

"Seni banyoya sokalım."

Kulağa cennet gibi geliyordu.

Cillian beni kucağına aldı ve ben de kollarına gömüldüm. Ama kapıya doğru döndüğünde bir anda durdu.

Gözleri ateşli bir altın renkte parlayan Easton orada öylece dikiliyordu. İzlemişti. Her şeyi.

ELLI BİRİNCİ BÖLÜM

Hayden

Pencereden içeri güneş ışığı süzülürken Cillian'ın uyumasını seyrettim. Yüzü o kadar rahatlamış duruyordu ki. Onu ilk kez bu kadar rahat görüyordum. Her nefes verişinde kirpikleri titreşiyordu ve parmaklarım ona dokunmak için can atıyordu.

Artık onu hissedebiliyordum. Tıpkı arkamda yatan Cael'le Knox'u hissedebildiğim gibi. Eş bağını tamamlamanın onlara bahsettiği huzuru hissedebiliyordum. Bu benim içimdeki bir şeyi de rahatlatıyordu. Umut etmeye cesaret etmemi sağlıyordu.

"Yine gözlerini diktin bakıyorsun, Minik Alev," dedi Cillian gözlerini açmadan.

Sırıttım. "Bunu nereden anladın?"

"Hissedebiliyorum." Gözleri titreşerek açıldı. "Mutlu olduğunu da hissedebiliyorum."

"Evet," dedim dürüstçe.

"Bir saat daha uyuyabilseydik ben daha da mutlu olurdum," diye mırıldandı Knox eliyle belimi sıkarak.

Cael sırtüstü uzanırken kıkırdadı. "Sonra şekerleme yaparsın."

Cillian parmağını omzumdaki ısırık izinin üzerinde gezdirdi. Teması vücuduma sıcaklık yayılmasına neden oldu. Ardından gü-lümsedi. "İsteğini, arzunu hissedebilmeye bayıldım."

"Seksi çok daha harika kılıyor," diye mırıldandı Knox. "Sanki onun zevki bizim zevkimizi de körüklüyor."

Bu konuda çok haklıydı. Omzuma baktım. Isırık izi hâlâ tazeydi ama onun altında kavisli dalları olan minik bir ağaç belirmişti. “Çok güzel. Ne anlama geliyor?”

Cillian parmağını damganın üzerinde gezdirdi. “Sanırım yeteneğimle ilgili.”

Kaşlarımı çattım. “O nedir?”

“Ejderha formundayken çevreme karışabiliyorum. Ağaçların ve gökyüzünün önünde görünmez oluyorum sanki.”

“Benim de süper bir yeteneğim olsa iyi olur,” diye homurdandım. Cillian kıkırdadı. “Bundan hiç şüphem yok.”

“Ben de damgamı görmek istiyorum...” Onu boynundan ısırığımı hatırlayınca sözlerim yarıda kesildi. Bütün herkesin görebileceği bir yerde. Elim ağzıma gitti. “Ah, kahretsin. Cillian. Çok üzgünüm. Seni boynundan ısırmamalıydım. Hiç düşünmeden...”

Cillian eğilip beni öptü. “Damgamın herkesin görebileceği bir yerde olmasından memnunum.”

“Ama yara izi. Bu biraz şüpheli durmaz mı?”

Şu anda ihtiyacımız olan son şey daha fazla soruya sebep olmaktı. Cillian sırtüstü yuvarlanıp boynunu açtı.

Ağzım bir karış açıldı. Tamamen iyileşmişti. Sadece hafif bir yara izi ile altındaki mücevher kalmıştı.

“Gösterişçi alfa,” diye laf soktu Knox.

Sorgularcasına ona baktım.

“Şekil değiştirebilen ejderhalar insanlara kıyasla çok daha hızlı iyileşir ancak alfalar daha da hızlı iyileşir,” diye açıkladı Knox.

Cillian’a dönüp parmağımı yara izinin üzerinde gezdirdim.

Ürperdi. “Dikkatli ol, Minik Alev.”

Elimi geri çektim. “Özür dilerim.”

Cillian sırtıttı. “Özür dileme gerek yok ama bu sabah başka bir postaya hazır olduğunu sanmıyorum.”

Cillian’la Cáel’i hâlâ bacaklarımın arasında ve kıcımda hissedebiliyordum. Ne kadar istesem de muhtemelen iyileşmek için bir güne ihtiyacım vardı.

Cillian güldü. Sesi o kadar rahattı ki dosdoğru kalbime isabet etti. “Seks yapmak istemediğimiz için surat asmana bayıldım.”

Göğsüne vurdum. “Sus.”

Beni kendine doğru çekti. “Bunun yerine kahvaltıya ne dersin?”

“Seks nere kahvaltı nere ya,” diye sızlandı Knox.

Cáel sırtarak yastıkların üzerinde doğruldu. “Yemek yerine seni seçtiğine göre, onu parmağında oynatıyorsun demektir, Ufaklık.”

Knox uzanıp altdudağımı ısırdı. “Senin tadın tarçınlı çöreklerden daha güzel.”

Kahretsin. Eğer bu yataktan çıkmazsam seks kaçınılmazdı.

Hızla Cillian’ın üzerinden atladım. “Çıkın dışarı. Hepiniz. O çılgın ejderha feromonlarınızın yanında kendime güvenemiyorum.”

Hepsi güldü ama ben dosdoğru banyoya koştum ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim. Sanki bu bir işe yarayabilirmiş gibi. Serçeparmaklarının bir darbesiyle kapıyı kırabilirlerdi.

Sırtımı kapıya verip derin bir nefes aldım. “Seks düşkününü bir manyağa dönüşüyorum.”

“Biz de seni bu hâlinle seviyoruz,” diye seslendi Knox.

“Kahrolası şekil değiştiren duyma yetisi,” diye homurdandım. “Çıkın odamdan!”

Diğer odadan yine kahkaha sesleri geldi.

Beni göremeyecek olsalar bile kapıdan ayrılıp onlara hareket çektim. Bu bir prensip meselesiydi. Bu kadar muhtaç bir kadın olmasaydım, bir hafta onları seks diye yalvartırdım.

Hızla dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkarken bir yandan da ejderhalarla onların sihirli siklerine lanetler yağdırdım. İşimi bitirdiğimde neyse ki ejderhalar odamı terk etmişti. Dolaba gidip bir kot pantolon, bir gömlek ve bir kazak çıkardım. Cáel’le Knox’un ısırik izleri solmaya başlasa da Cillian’ınki hâlâ tazeydi. Önümüzdeki birkaç gün ne giyeceğime dikkat etmem gerekecekti. Neyse ki sonbahar havası yüzünden kapalı şeyler giymek dikkat çekmezdi.

Artık sürekli elimin gittiği yakalı gömleğimi hızla giyip saçlarımı ördüm ve sırt çantamı kaptım. Yatak odamdan çıkıp merdi-

venlere giderken adımlarım yavaşladı. Easton'ın kahvaltıda olup olmadığını merak etmeden duramadım.

Dün gece tek kelime etmeden çekip gitmişti ama gözlerindeki özlemi, hatta kırgınlığı görmüştüm. Midem şiddetli bir krampla burkuldu. Bana karşı bakış açısını değiştirdiğine inanmak istiyordum ama kendimi tamamen bırakamıyordum da.

Kendimi devam etmeye zorlayarak yemek odasına yöneldim. Maddox hariç herkes oradaydı. Bakışlarım ânında yine Knox'un yanımdaki yerinde oturan Easton'a kaydı.

Göz göze geldiğimizde benim için sandalyemi çekti. Bu küçük bir hareketti ama bana karşı olumsuz duygular beslemediğini gösteriyordu. Tuttuğum nefesi verip sandalyeye yöneldim.

Kendimi sandalyeye bıraktım. Ardından masanın altına uzanıp Easton'm elini sıktım.

Easton'ın bakışları birden yüzüme kaydı.

Ona istediği her şeyi henüz veremezdim. Ama bunu verebilirim.

Yüzüne yayılan gülümseme, mideme inen bir yumruk gibiydi. Parmaklarımı sıktı, sonra elimi bıraktı. "Çırpılmış yumurta, pankek veya ikisi birden?"

"Ee," diye başladım, Easton'ın yüzündeki saf sevinci gördükten sonra hâlâ doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak.

"İkisini de istiyor," diye cevapladı Cael benim adıma.

Ona dönüp dilimi çıkardım. "Her şeye burnunu sokan ejderha."

Bana sadece sırtıttı.

Koridordan ayak sesleri geldi ve hepimiz Maddox mutfağa girerken döndük. Yüzünde keyifli denebilecek bir ifade yoktu.

"Ne oldu?" diye öğrenmek istedi Cillian.

Maddox dudaklarını ince bir çizgi hâlinde birbirine bastırdı. "Polis, Brent'in cesedini buldu."

ELLI İKİNCİ BÖLÜM

Cillian

Maddox ayakta dururken ben ofisimde volta atıyordum. “O cesedi bulmaları imkânsız olmalıydı.”

Maddox dişlerini sıktı. “Evet, öyle olmalıydı.”

“Bizim sürüden cesedin yerini kimler biliyordu?” diye sordum.

Maddox kaskatı kesildi. “Bir hainle karşı karşıya olduğumuzu mu düşünüyorsun?”

“Daha iyi bir fikrin var mı?” Bu fikir midemi acı verici bir şekilde burktu. Zaten bir insan çalışmamız Corbettleri kulübüme sokmuştu. Ama bu bambaşka bir ihanet olurdu.

“Tüm korumalar biliyordu,” dedi Maddox sessizce. “Eşlerine veya arkadaşlarına söylemiş olabilirler. Gizli kalmasını talep etmedik.”

Niye talep edecektik ki? Sürümüze güvenirdik. Ancak Corbettler veya polisler bizim bilgimiz olmadan dronla bizi gözetlemeyi başarmadıysa başka bir ihtimal yoktu.

Kirli sakallı çenemi elimle ovuşturdum. “Bunu hızlı bir şekilde çözmemiz gerek.”

Maddox başını sertçe sallayarak onayladı. “Polisler Hayden’la tekrar konuşmak isteyecektir.”

Hayvanım yüzeyi zorlarken yumruklarımı sıktım. Hayden’i sahiplendikten sonra kimsenin yanında yaklaşmasını istemeyecekti zaten ama hele ona zarar vermek isteyebilecek insanlar? İşte bu felakete davetiye çıkarırdı.

Maddox beni kısa bir süre süzdü. “Ejderhanı kontrol altında tutabilir misin?”

“Evet,” dedim dişlerimi sıkarak. Ama bundan pek emin değildim.

Maddox yüzümden bunu okuyup küfretti. “Avukatı çağıralım.”

“Buraya gelmesi saatler sürer. Jetle gelse bile.” Pahalı köpekbalığıımız San Francisco’da çalışıyordu, yani ofisi hemen köşede değildi.

“Görüşmek isterlerse diye biz yine de çağıralım.”

Başımla onayladım. “Ara onu.”

Kapım çalındı. “Gir.”

Easton yavaşça kapıyı açtı. “Gitmeye hazırız. Siz de geliyor musunuz?”

Ağzım daha cevap veremedi bednim harekete geçti. Hayden’in bensiz kampüse gitmesine izin veremezdim. Kime güvenebileceğimizi bilmediğimiz ve polislerin hâlâ ortalığı kurcaladıkları bir zamanda olmazdı.

“Geliyoruz,” dedim sertçe.

Easton sadece başıyla onayladı ve antreye döndü. Maddox’la peşinden gittik.

Cáel ile Knox’un arasında duran Hayden girişte bekliyordu. Sanki dibinde durarak kızın hissettiği anksiyeteyi hafifletebilirlermiş gibi. Anksiyetesinin havadaki kokusunu alamasaydım bile hâli gün gibi ortadaydı. Beti benzi atmıştı, ellerini tekrar tekrar ovuşturuyordu.

Yanına gidip yüzünü ellerimin arasına aldım. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı.

Ne kadar sarsılmaz bir inanç.

Hayden gözlerimin içine baktı. “Onu nasıl buldular?”

O kötü his geri dönmüştü. “Bilmiyorum. Ama kesinlikle öğrenceğim.”

Yanağının içini ısırıldı. “Hiçbirinizin başının belaya girmesini istemiyorum.”

Knox alayla homurdandı. “Böyle bir şey mümkün değil.”

Tanrım, onun haklı olduğunu umuyordum. Polisler daha önce hiç bu kadar üzerimize gelmemişti. En azından kulübe arazimizin derinliklerinde saklıydı. Arama izni çıkarabilseler dahi arazimizi incelemeleri günler, hatta haftalar sürerdi. Yine de Brent’e dair tüm delillerin temizlendiğinden emin olmak gerekiyordu.

Ekstra bir doz hidrojen peroksit ihtiyacımız olacaktı. Kan kalıntılarını gerçekten temizleyebilecek tek güvenilir şeydi. Bunu da listeye eklemeliydim.

Hayden’in alnına bir öpücük kondurdum. “Hadi seni okula götürelim.”

Gözleri kocaman açıldı. “Sen de mi geliyorsun?”

Başımınla onayladım. “Mad’in ofisinde takılacağım. Yakınında olmak istiyorum.”

Onun yanında olamamak beni öldürürdü. Ama kardeşlerimin onun yanından ayrılmayacağına güvenmek zorundaydım.

Hayden’in omuzları biraz gevşedi. “Orada olacağını bilmek içimi rahatlatmıştı.”

İçime bir sıcaklık yayıldı ve korkumun bir kısmını eritti. Bu his sevgi miydi? Hayden’a o kelimeleri söylememiş olmaktan nefret ediyordum. Ama ona yalan söylemeyecektim. Eşime yalan söyleyemezdim. Çocukluğum beni bu duygunun ne olduğunu gerçekten anlayacak donanımdan mahrum bırakmıştı. Asla bu duyguyu deneyimleyebilecek kadar güvende olmamıştım.

Ama ilk defa sevgimi birine vermek istiyordum. *Hayden’a.*

“Gitmemiz gerek,” dedi Maddox kısık sesle.

Başımı sallayıp SUV’ye doğru ilerledim. Direksiyona geçmesi için Maddox’a işaret ettim. Hayden’a yakın olmam gerekiyordu. Onu hissetmem gerekiyordu.

Ejderham yüzeye çok yakındı. Onu alıp dağdaki bir mağaraya saklamak istiyordu. Ve bir yanımda onu haklı buluyordu.

Bunu yapmak yerine araca binip Hayden’i kucağıma aldım. Hayden şaşkın şaşkın bana baktı.

Diğerleri SUV'ye doluşurken ağzının kenarına bir öpücük kondurdum. "Kampüse varmadan önce sana olabildiğince yakın olmak istiyorum."

Knox arkadaki koltuktan bize baktı. "Aramızdaki bağ henüz çok yeni olduğu için ejderhası fazladan sahiplenici olacaktır."

"Ah," dedi Hayden. Maddox SUV'yi çalıştırırken sesinde simpati vardı. Kucağıma iyice yerleşerek bana çok ihtiyaç duyduğum o teması sağladı.

"Teşekkür ederim," dedim hırıltılı bir sesle.

"Sana sarılmak pek de zor bir iş değil, Cill."

Cáel yanımızda kıkırdadı. "Peki ya bana?"

Hayden sırtıttı. "Sana da."

Cáel onun bacaklarını kucağına aldı ve kot pantolonunun üzerinden baldırlarını yoğurmaya başladı. "Güzel."

Bundan sonra kampüse yolu boyunca konuşmadık. Hepimiz kendi endişe ve acabalarla dolu dünyalarımızda kaybolmuştuk ama ejderham eşinin kokusu ve kalbinin atışı sayesinde sakinleşmişti.

Maddox fen fakültesinin yanındaki bir park yerine girerken Hayden'in dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Bugün bizimkilerden uzaklaşma, tamam mı?"

Başıyla onayladı.

Easton koltuğunda döndü. "Bu sabah biyolojiyle psikoloji derslerimiz ortak, bu yüzden hep onun yanında olacağım."

Bu, içimde akan paniği bir nebze olsun dindirdi. "Güzel."

Hayden çenemin altını öptü. "Halledeceğiz."

Başımınla onayladım ama tek kelime etmedim.

Sonunda Cáel kapısını açtı. Hepimiz bunu arabadan inmemiz için bir işaret olarak algıladık.

Hayden arkamdan indi ama iki kişinin bize doğru geldiğini görünce durduk.

Dedektif Alwyn dik dik Hayden'a bakıyordu. "Bayan Parrish. Sizinle konuşmamız gerekiyor. *Derhal*."

ELLİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Yutkunmaya çalışırken boğazım düğümlendi. Knox ânında yanıma gelip kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. “Avukatı olmadan olmaz.”

Dedektif Alwyn’in kısılan gözleri bana döndü. “Sakladığın bir şey mi var, Hayden?”

“Hayır,” diye kestirip attı Cillian. “Ama dünkü profesyonellikten uzak tavrınızdan sonra tüm görüşmelerde avukatımızın hazır bulunması gerektiği açık. Kendisi yolda, Hayden o olmadan sizinle konuşmayacak.”

“Onların seni kontrol etmesine izin mi veriyorsun?” diye meydan okudu Alwyn.

Cillian kaskatı kesildi. “Konuşmaya devam ederseniz hem polis departmanına ve hem de belediye başkanına resmî bir şikâyetle bulunacağım. Bu kasabada elim kolum çok yere uzanır. Bunu aklınızdan çıkarmayın.”

Alwyn’in yüzü kızarıp bozardı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama Dedektif Brower onu durdurmak için elini kaldırdı. “Yeter.” Cillian’a döndü. “Kusura bakmayın. Ortağım anlaşılır bir şekilde üzgün. İsimsiz bir ihbar üzerine, Bay Brent’i Milli Park arazisinin derinliklerinde paramparça bulduk. Oldukça rahatsız edici bir görüntüydü.”

Midem takla attı ve Knox’a döndüm. Ama Brower’ın bizi nasıl izlediğini fark etmemiştim. Her birimizi. Tepkilerimizi ölçmek için bombayı patlatmayı beklemişti.

Cillian'ın yüzü ifadesiz bir maske olarak kaldı. "Bu gerçekten de üzücü."

Brower başını yavaşça yukarı aşağı salladı. "Yani cevap bulmamızın neden önemli olduğunu anlayabilirsiniz."

"Bu arayış *yasal* yollar üzerinden ilerlediği sürece bunu bütün kalbimle destekliyorum," dedi Cillian soğukkanlılıkla.

"Bunu duyduğuma sevindim." Brower bana döndü. "Yarın sabah dokuzda avukatınızla birlikte karakolda olun." Bakışları Cael'e kaydı. "Siz de."

Knox'un kolunun arasında kaskatı kesildim ama konuşan Maddox oldu. "Cael'le neden konuşmanız gerekiyor?"

Brower ona gülümseyerek baktı ama hiç de sıcak değildi. "Brent'in en son görüldüğü sırada onun da binada bulunduğunu söyleyen bir görgü tanığımız var. Sanırım kendisi de yanında bir avukat olmasını isteyecektir, bu yüzden toptan halledelim dedik. Tabii ki bizimle hemen konuşmak isterseniz orası ayrı, Bay McKenna?"

"Hayır, istemez," diye hırladı Cillian.

Dedektif gülümsemesini Cillian'a çevirdi. "O zaman biz de soruşturmamıza devam edeceğiz. Unutmayın, kasabadan ayrılmamız gerekiyor."

Alwyn bize son bir kez asabi bir bakış attı ve ardından ikisi birlikte arkalarını dönüp yanımızdan uzaklaşmaya başladı.

"Bu kötü," diye mırıldandı Easton.

Cillian'ın çenesindeki bir kas seğirdi. "Bunu halledeceğim."

Knox ona bir bakış attı. "Cesedin üzerinde onu Cael'e veya mülkümüze bağlayacak hiçbir şey olmadığından emin miyiz?"

Cillian başıyla onayladı. "Her zaman önlem aldığımızı biliyorsun."

"Daha önce de dolaylı delillere dayanarak cinayet davaları açıldı," dedi Easton.

"Bizimki gibi bir hukuk ekibiyle bu pek mümkün değil," diye güvence verdi Maddox.

Cáel'in yanına gidip kollarımı beline dolayarak ona sarıldım. Kimin gördüğü veya ne düşündüğü umurumda değildi. Onu teselli etmeye ihtiyacım vardı. Burada ve güvende olduğuna kendimi ikna etmeye.

Cáel'in kolları beni sardı. "Bana bir şey olmaz, Ufaklık. Bundan daha kötüsünü de gördüm."

Varlığımın her zerresiyle bundan nefret ediyordum.

Maddox boğazını temizledi. "Derse girmemiz lazım yoksa daha fazla dedikodu çıkacak."

Cáel'in göğsüne dayalı başımı sallayarak onayladım ama onu bırakmadım.

Başını eğip kafamın üzerine bir öpücük kondurdu. "Dersine git. Dersten sonra seni bekliyor olacağım."

Kendimi zorlayarak ondan ayrıldım.

Easton sırt çantamı kaldırıp bana uzattı.

Çantamı omzuma attım ve diğerlerini elimizdeki problemi çözmeye bırakarak Easton ve Maddox'ın peşinden fen fakültesine doğru yürümeye başladım.

Binanın içine adım attığımız anda fısıltılar yoğunlaştı.

"Profesörü *onun* öldürdüğünü düşünüyorlar."

"Duyduğuma göre onunla da yatıyormuş ve evli olduğunu öğrenince tepesi atmış."

"Hayır, hepsi şeytana tapan bir tarikatın parçası ve Brent'i kurban etmişler."

Onları duymazdan gelmeye çalıştım ama kelimeler bedenime peş peşe saplanıyordu. Ama en çok takıldığım şey, Profesör Brent'in evli olduğunu öğrenmekti. Ne kadar aşağılık bir herifti. Ölülerin arasından konuşmak doğru bir şey değildi ama gerçek buydu.

Easton bana yaklaşp omzuyla omzuma dokundu. "İyi misin?"

"Her şey günlük güneşlik."

Yüzünü buruşturdu. "Cillian bizi bundan daha kötü durumlardan da kurtardı. Birkaç hafta biraz çirkin geçecek ama sonra her şey çözülecek."

Bundan pek de emin değildim. Sonuçta gerçek katili bulup isimlerimizi temize çıkaracakları falan yoktu. Çünkü onu öldüren bizdik.

Kendimi de dahil ediyordum çünkü olayın çıkış noktası *benim*. Oğlanlar beni korumuştı.

Maddox önümüzden biyoloji sınıfına gidip masasına yöneldi. Sınıf aralarında fısır fısır konuşan öğrencilerle dolmuştu bile. Ben de en arkadaki sırama doğru yürüdüm.

Delaney'yi duyana kadar onun varlığını fark etmemiştim bile.

"Manipülatif bir sürtük olduğun yetmedi ama şimdi de katil oldun. Tanrım, artık okuldan atıl."

Çevresindeki öğrenciler ya kahkahayı bastı ya da şaşkınlıktan suspus oldu.

"Yeter," diye bağırdı Maddox. Gözleri Delaney'ye kaydı. "Seni sözlü tacizden dolayı dekana mı şikâyet etmem gerekiyor?"

Delaney'nin yanakları kızardı. "Üzgünüm, profesör ama aramızda katil zanlısı varken kendimi güvende hissetmiyorum."

Hızla Wren'in yanındaki sırama oturdum.

"Bu kadarı yeter," dedi Maddox neredeyse öfkeyle titreyen bir sesle. "Lütfen sınıfımdan çık. Sana katlanabilen birilerini bulursan notları ondan alabilirsin."

Delaney'nin ağzı açık kaldı. "Bunu yapamazsınız."

Maddox tek kaşını kaldırdı. "Yapamaz mıyım? Ya yok yazılırsın ya da seni Dekan Robinson'a gönderirim. Seçim senin."

Delaney sandalyesinden fırladı, kitaplarını çantasına tıktırdı ve ayaklarını vura vura sınıftan çıktı.

"İki yaşında öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi," diye mırıldandı Wren.

Gülümsemek istedim ama dudaklarım bir türlü kıvrılmadı. Benzetmesi tam on ikiden vurmuştu ama şakadan keyif alamayacak kadar stresliydim.

Maddox dersine başlarken Wren sesini alçalttı. "Sen iyi misin peki?"

Koyu kahverengi saçları yüzüne düşen Wren'e baktım. "Pek sayılmaz."

"Çok üzgünüm. Herkes Brent'in pisliğin önde gideni olduğunu biliyor." Dinleyen var mı diye etrafına bakındı. "Daha önce de öğrencilerinden faydalandığını, hatta daha kötüsünü yaptığını duydum. Ölümü büyük bir kayıp değil."

Midem burkuldu. Haklı çıkmıştım, demek başkaları da vardı. Bunları dile getirmeden önce kelimelerimi dikkatle seçtim. "O iyi bir adam değildi."

Wren masanın altına uzanıp elimi sıktı. "O zaman hak ettiğini buldu."

Wren haklıydı. Brent bunu sayısız kadına yaptıysa belasını bulmuştu.

Dersin geri kalanında Maddox'ın sözlerine odaklanmaya çalıştım ama zorlandım. Zil çaldığında anlattıklarının sadece yarısının beynime ulaştığından emindim.

Eşyalarımı toplayıp Easton ve Wren'le birlikte sınıftan çıktım. Easton telefonunu çıkarıp kaşlarını çatarak ekrana baktı. "Knox diğerleriyle birlikte avluda buluşmamızı istiyor."

"Tamam." Wren'e baktım. "Şimdi hangi dersin var?"

"Fotoğrafçılık. Kampüsün diğer tarafında," diye cevapladı güneşe çıkarken.

Cillian, Cáel ve Knox masaların yanındaydı. Başka bir adamla konuşuyorlardı. İriyarı adamın cüssesi neredeyse Cillian kadar vardı. Kahverengi saçları neredeyse siyah denebilecek kadar koyu renkteydi ve omuzlarına dökülüyordu. Gözleri delici bir mavi-yeşildi ve gözlerinden birinin yanında bir bıçak dövmesi vardı.

Kaskatı kesilen Wren yanımda öylece durdu.

Yavaşlayıp ona döndüm. "Sen iyi misin?"

"Be-benim gitmem gerek."

Koşar adım yanımdan uzaklaştı. Ama sınıfının tersi yönüne doğru.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Wren'in öğrencilerin arasından hızla geçip neredeyse koşarak gözden kaybolmasını izledim. Kaşlarımı çatarak oğlanlara döndüm ve yabancıyı bir kez daha süzdüm.

"Avukatınız o mu?" diye fısıldadım Easton'a.

Kahkaha attı. "Yok ya. Avukatımız ellili yaşlarda, göbekli ve berberine üç yüz dolar bayılan biri."

Bu kesinlikle daha mantıklıydı. "Öyleyse kim o?"

Easton neşesi tamamen kaçmış hâlde ağırlığını bir ayağından ötekine verdi.

"East?" diye sordum.

"O, Brix," dedi Maddox yanıma gelerek.

Sessizce daha fazla bilgi isteyerek ona baktım.

"Cillian'ın yeni çalışmaya başladığı biri," diye açıkladı Maddox.

"Dürüst ol, Mad. O bir paralı asker. Yasadışı işler yapmak için para alıyor," diye araya girdi Easton.

Mideme gerginlik kök saldı. "Cillian'ın şimdi neden onun gibi birine ihtiyacı var?"

Maddox gözlerimin içine baktı. "O ve kurt sürüsü Diablos anne babanın ölümlerini araştırıyor."

"Ne?" dedim boğuk bir sesle.

"Bizim sahip olmadığımız kaynakları var. Başka kimsenin bulamayacağı bilgileri bulma konusunda çok iyiler," diye açıkladı Maddox sakın bir sesle.

“Ama ne pahasına?” Eğer paralı askerse, o zaman bize sadece iyiliğinden yardım ediyor olamazdı.

Easton kolumu sıktı. “Endişelenme. Cill onlara iyi para ödüyor.”

Bundan da nefret ediyordum. Cillian’ın benim için daha fazla para harcamasını istemiyordum.

“Bu onun için hiçbir şey, *Mo Ghràidh*,” dedi Maddox yumuşak bir sesle. “Cep harçlığı sayılır.”

Başımı yukarı aşağı salladım ama yine de hislerim değişmedi.

Maddox elini sırtıma koyup beni nazikçe ileriye doğru yönlendirdi.

Gruba doğru yürürken yabancının gözleri üzerimdeydi. Beni ölçüp biçiyordu. Herhangi bir zayıflık belirtisi arıyormuş gibiydi.

Sertçe yutkunup elimi uzattım. “Merhaba. Ben Hayden.”

Adam elime baktı ama sıkmak için bir hamlede bulunmadı.

Cillian boğazını temizledi. “Brix el sıkışmaz.”

Hemen elimi geri çektim. “Özür dilerim.”

Brix’in bakışları omzumun üzerinden arkama kaydı. “Konuştuğun kız. Kimdi o?”

Kaşlarımı çattım. “Sadece bir arkadaş.”

“İsim,” diye buyurdu adam.

Easton gözlerini devirdi. “Sakin ol. O bir insan sınıf arkadaşı.”

Brix gözlerini kısarak East’e baktı. “Neyin önemli olduğuna ben karar veririm.”

“Onun adı Wren,” diye araya girdim ortamı yumuşatmaya çalışarak. “Birkaç ortak dersimiz var ama onu çok iyi tanımıyorum. Nazik ve utangaç biri. Kesinlikle boğazımı kesmeye falan çalışmadı.”

Adam dudaklarını birbirine bastırdı. Sessizliği doldurmaya çalışmadan ya da sohbette huzursuz boşluklar olmasından hiç rahatsız olmadan öylece durdu. Sonunda dikkati tekrar bana döndü. “Maine dışında bir yerde yaşadığını hatırlıyor musun?”

Parmaklarımı birbirine dolayıp büktüm. Çocukluğumu pek düşünmemeye çalışırdım. Kaybettiklerimi hatırlamak çok acı veriyordu. “Hayır. İlk anılarım o evde.”

“Anne ve babanın şekil değiştirdiğini ya da bir insanın yapamayacağı türden bir şeyler yaptığını gördüğünü hatırlıyor musun?” diye sordu Brix.

“Hayır.” Hayatlarımız her açıdan son derece normaldi. O korkunç geceye kadar.

“Bana öldürüldüklerinde ne olduğunu anlat.”

Midem altüst olurken parmak boğumlarım bembeyaz kesildi.

“Hayır,” diye araya girdi Knox. “Bunu tekrar yaşamak zorunda değil.”

Brix, Knox’a öyle bir bakış attı ki ben olsam altıma işerdim. “Ailesine ne olduğunu öğrenmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?”

“Bunu başka bir şekilde de başarabilirsin,” diye homurdandı Knox. “Sizin en iyinin en iyisi olduğunuzu sanıyordum. Ama belki de söylentiler abartıdan ibarettir.”

Brix alçak sesle hırladı.

“Anlatabilirim,” dedim hemencecik. İhtiyacımız olan son şey kampüsün ortasında çıkacak bir kavgaydı.

Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım. Anıların zihnime yerleşmesine izin vermeden kelimeleri ağzımdan çıkarmaya çalıştım. “Yatma vaktimi geçirmiş, kitap okuyordum. Koridorda ayak sesleri duydum. Annem odama daldı ve beni yataktan çıkardı. Acele etmemi söyledi. Beni varlığından o âna kadar haberim olmayan bir çatı katında saklanmaya zorladı. Ama aşağıda neler olup bittiğini duyabiliyordum.”

Sesleri dünmüş gibi duyunca kalbime bir acı saplandı. “İçeri birkaç adam girdi. Annemle başka bir dilde konuşuyorlardı ama onu tehdit ettiklerini anlayabiliyordum. Sürekli *o kız* nerede diye soruyorlardı. Sonra da onu öldürdüler.”

Hâlâ kanı görebiliyor, onu kurtarmaya çalışırken ellerime bu laştığını hissedebiliyordum. Gözlerim yaşlarla doldu ve Cael kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekti.

“Yeter,” diye bağırdı.

Brix ona neredeyse hiç bakmadı. “Diğer dilde söylenen herhangi bir şeyi hatırlıyor musun?”

Cáel’in dibinde ürperdim. “*Càit a bheil a’ bhana-phrionnsa?*”

Mavi-yeşil gözleri parlayan Brix kaskatı kesildi.

“Ne?” diye öğrenmek istedi Cillian. “Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?”

“Henüz kesin olarak bilmiyorum,” diye kestirip attı Brix.

“O zaman bize ne *düşündüğünü* söyle. Biz annesinin istismar gördüğü bir ilişkiden kaçıyor olabileceğini düşündük. Birçok baba kızına prenses diye hitap eder.”

“Olabilir,” dedi Brix alçak sesle. “Gitmem gerek. Haberleşiriz.”

Bunu dedikten sonra gitti.

Knox, Cillian’a dik dik baktı. “Hâlâ onları kullanmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?”

Cillian dişlerini sıktı. “Yöntemleri alışılmadık olsa da bilgi bulmada onların üzerine yok.”

Ama içimden bir ses, Brix’in zaten bir şeyler bildiğini söylüyordu. Sadece bu bilgiyi paylaşmaya hazır değildi.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayden

Cáel’le Easton yakınlarda dikilirken kitaplarımı sırt çantama koydum. O gün sanki bir ay sürmüştü. Üstüne üstlük Wren için endişeleniyordum. Edebiyat dersini kaçırmıştı. Ve bildiğim kadarıyla hayatında hiç ders kaçırmamıştı.

Ona mesaj atmak istedim ama telefon numarasının bende olmadığını fark ettim. Gerçekten ne vefalı bir arkadaşım. Son birkaç ayın çılgınlığına kendimi o kadar kaptırmıştım ki telefon numarasını almaya bile tenezzül etmemiştim. Eve varır varmaz ona bir e-posta gönderecektim.

Sırt çantamın fermuarını çektiğim anda Cáel çantamı aldı.

“Bunu yapmak zorunda...”

Gözlerini devirerek cümlemi yarıda kesti.

“Peki bakalım,” diye mırıldandım.

“Bırak taşısın. Etrafımız kaosa gömülmüşken kendini faydalı hissetmesini sağlıyor,” dedi Easton.

Haklıydı. Hepimizin bize bir nebze olsun kontrolde hissettirecek şeylere sıkı sıkıya tutunmamız gerekiyordu.

Cáel’in gibine girerek uzanıp çenesinin alt kısmına bir öpücük kondurdum. “Teşekkür ederim.”

Cáel sadece homurdandı ama bu beni gülümsetti.

“Hadi buradan çıkalım,” diye mırıldandı Easton. “Sert bir içkiye ve on saat jakuzide kalmaya ihtiyacım var.”

Kıkırdadım. “Buna hayır demezdim. Maddox nerede?”

“Arabada bekliyor,” diye açıkladı Easton.

Cillian’la Knox çoktan eve dönmüş, yarınki sorgu için avukatla bir saldırı planı hazırlamaya başlamıştı. Eve gitmek birden burada kalmaktan daha yorucu göründü gözüme.

Easton kolunu belime doladı. “Çok kötü olmayacak. Söz.”

Haklı olmasını umuyordum.

Koridor labirentinde dolaşıp arka kapıya doğru yürüdük. Bir köşeyi dönerken neredeyse Delaney, Bella ve Maggie’ye çarpışıyorduk.

Delaney bana küçümseyici bir bakış attı. “Sürtük katile bakın hele. Brent’i kendin mi doğradın yoksa bir sakso karşılığında bu ikisinden birine mi yaptırdın?”

Cáel’in dudaklarından bir hırlama koptu ve üç kız birkaç adım geriledi. Bella ve Maggie geri çekilmeye devam etse de Delaney durdu.

“Ne oldu? Beni de mi öldüreceksiniz? Burada tanıklar var ama,” diye çıkıştı.

“Delaney,” diye tısladı Bella.

Maggie ise sadece başını iki yana sallamakla yetindi. “Bu benim için çok fazla. Benden bu kadar.”

Delaney hışımla onlara döndü. “Susun. Yoksa ikinizi de mahvederim.”

Maggie’nin yanakları kızardı. “Hayden’a kafayı takmış durumdasın ve bu gerçekten çok acayip bir hâl almaya başladı. Tamam anlıyorum, ilgilendiğin adamı o kaptı. Sanki kampüste seçebileceğin yüzlercesi yok. Aş artık.”

Delaney kıpkırmızı kesildi. “Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun.”

Bella ona bakakaldı. “Hayden aşağı Hayden yukarı, başka bir şey konuştuğun yok. Hayden’la ilgili her şeyi didik didik ediyorsun, utanmasan onu senin derini giymek istemekle suçlayacaksın.”

Bunu duyunca yüzümü buruşturdum. *Hayır, almayayımı.*

Delaney yumruklarını sıktı. “Okulumuzda bir *katil* istemediğim için beni mazur görün.”

Maggie gözlerini devirdi. “Bu çok da umurunda ya. Tek umursadığın şey Knox. Ya da Cillian. Artık takip edemiyorum.”

“İkiniz de bittiniz,” diye hırladı Delaney.

Bella elini kaldırdı. “Bırak ya, aklını kaçırın kişinin sen olduğunı herkes biliyor. Sana *başka* dedikodular yayma konusunda kolay gelsin.”

Bella, Maggie’ye işaret etti ve birlikte koridorda yürümeye başladılar.

Easton boğazını temizledi. “Hayden’a karşı bu saçma savaşı artık bitirecek misin?”

Delaney dişlerini sıkarak yavaşça döndü. Ama Easton’a bakmadı. Nefret dolu gözleri bana kilitlenmişti. “Bunun bedelini ödeyeceksin.”

Yanımdan geçerken bana omuz attı.

İç çektim. “Arkadaşlarını kaybetmenin onun için bir şeyleri değiştireceğini sanmıyorum.”

Cáel homurdandı. “Cidden yardıma ihtiyacı var.”

“Karşı çıkacak değilim,” diye mırıldandım.

Easton kolunu omzuma attı. “Hadi eve gidelim.”

Orada bizi bekleyen bir avukat olmasaydı bu kulağa harika gelirdi.

Dışarı çıktığımızda Maddox’ı SUV’ye dayanmış hâlde bulduk. “Neredeydiniz? Ben de tam sizi aramaya gelecektim.”

“Küçük bir kötü kız kavgası,” diye cevap verdi Easton.

Maddox’ın bakışları bana kaydı. “Delaney mi?”

Başımla onayladım. “Benden pek hazzetmiyor.”

İnledi. “Belki dekanı da işin içine katsam iyi olur.”

Başımı iki yana salladım. “Bu yalnızca işleri daha da kötüleştirir. Hakaretlerine katlanabilirim. Bir noktada sadece arka plan gürültüsüne dönüşüyorlar.”

Maddox sözlerimin ardındaki gerçeği okumaya çalışıyormuş gibi bakışlarımı üzerime dikti. “Çok fazla gelmeye başlarsa bana söylersin, değil mi?”

“Söz.” Ama karşı karşıya olduğumuz diğer her şey göz önüne alındığında Delaney’yle başa çıkabilirdim.

“Tamam. Hadi eve gidelim. Cillian huzursuzlanmaya başladı,” dedi Maddox, bir *bip* sesiyle SUV’yi açarken.

O ve Easton öne, Cael ve ben ise arkaya bindik. Maddox arabayı sürerken hepimiz çoğunlukla sessizdik. Düşüncelerimize pençelerini geçiren milyonlarca endişe vardı ve kimsenin müzik dinleyecek hâli yoktu.

Maddox sürü bölgesine giden iki şeritli yola saptı. En azından orada bu kadar gergin olmayacaktım. Avukat beni sorularla sıkıştırmaya başlayana kadar.

Dondurmaya ihtiyacım vardı. Bir kutu dondurma. Üstüne çikolata sosu ve kremşantiyle. Süs şekerlemelere de. Gökkuşağı rengindeki tüm süs şekerlemelerine.

Tek uyarı, gelen bir motor sesiydi. Bu kafa karıştırıcıydı çünkü etrafta başka araç yoktu. Sesin kaynağını bulmak için etrafa bakınsam da çok geç kalmıştım.

Bir şey SUV’mize çarptı ve araba devrilip yoldan çıktı. Birkaç kez yuvarlandıktan sonra ters döndü.

Aynı anda hem her yerim acıyordu hem de hiçbir şey hissetmiyordum. Kulaklarım çınlıyor, yüzüme ılık bir sıvı damlıyordu. Beynimin bir kısmı bunun kan olduğunu anladı.

Aracın dışından gelen bağırışlar duyulurken ön koltuktan birisi inledi.

Ne oldu yahu?

“Kızın emniyet kemerini kes. Ölürsa alfa çok sinirlenir,” diye bağırdı bir adam.

“Hayden?” diye seslendi Easton ön koltuktan boğuk bir sesle.

Parçalanmış pencereden içeri eller uzandı ve bir bıçak parladı.

Panikleyip tekmeyi bastım.

Adam küfrederek beni saçımdan yakaladı. “Bana karnını deş-tirme.”

“Hayden!” diye bağırdı emniyet kemerinden kurtulmaya çalışan Easton. Pençelerin parladığını gördüm ve ardından kemeri kesti. Ama aynı anda bir patlama duyuldu ve Easton’ın bedeni sarsıldı.

“Hayden...” diye mırıldandı SUV’nin tavanına yaslanarak.

Ben kurtulmaya çalışırken saçlarımdaki el daha da sıkı kavradı. Maddox ve Cael’e bağırdım ama uyanmadılar. Ya da çoktan ölmüşlerdi. *Hayır*. Ölmemişlerdi. Ölseler hissederdim.

Tekmeler savurup çılgılık atarak daha sert mücadele ettim. Adam bir küfür daha savurdu ve ardından boynumda keskin bir sızı hissettim. Acı, keskinliğini hissettiğim kadar çabuk kayboldu. Ve böylece etrafımdaki dünya da kaybolmaya başladı.★

Hayden’in hikâyesi *Alevlerin Şafağı*’nda sona erecek.

